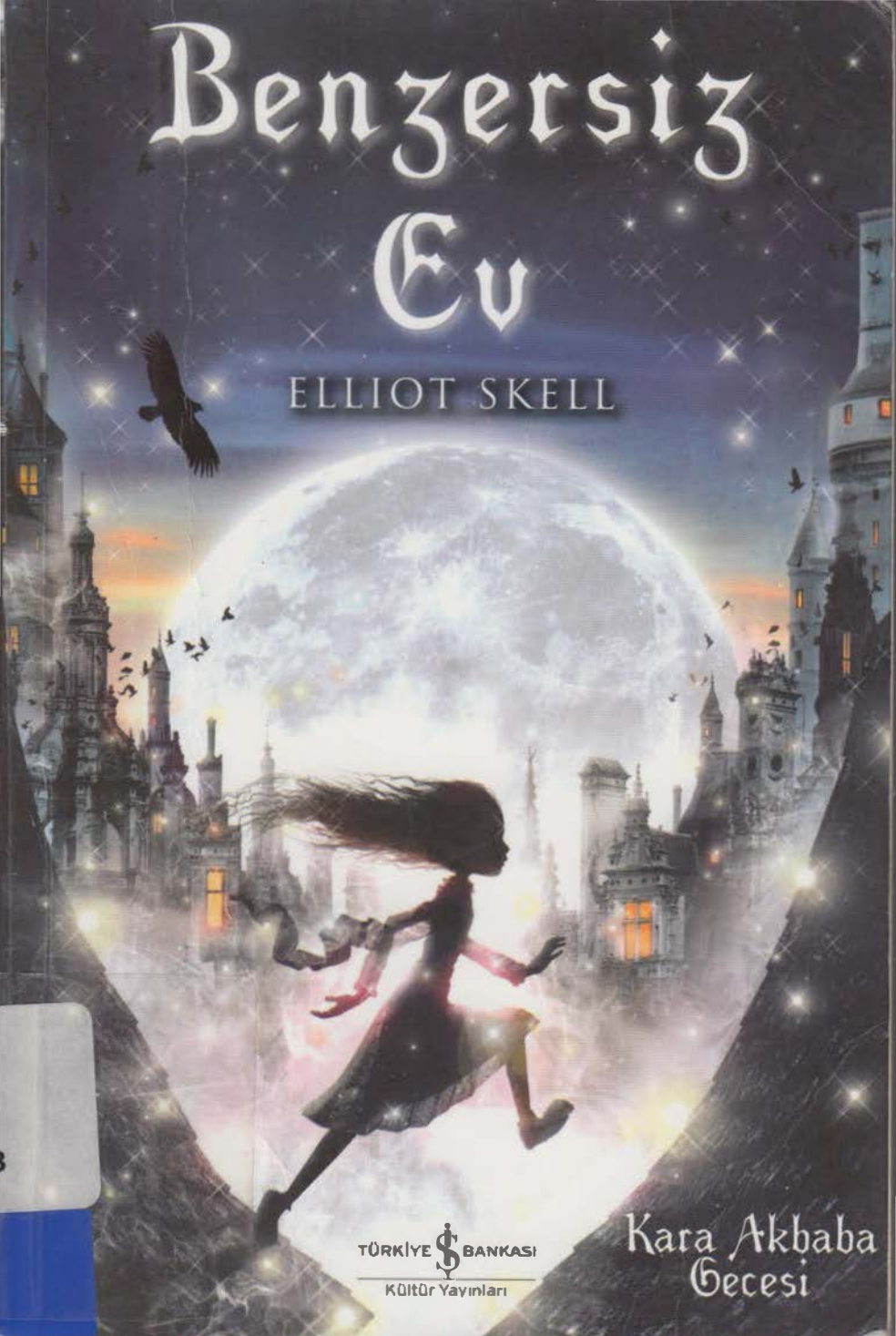

Benzersiz Ev

ELLIOT SKELL

TÜRKİYE BANKASI
Kültür Yayınları

Kara Akbaba
Gecesi

FANTASTİK SERİ

Yüksek duvarlarla çevrili küçük bir kasaba büyüklüğündeki **Benzersiz Ev**, sıra dışı bir aile olan Halibut'ların yuvasıdır. Nesillerdir bu tuhaf evde yaşayan Halibut'lar dış dünyadan habersiz bir yaşam sürmektedirler. Evin bütün işleri kalabalık bir hizmetkârlar topluluğu tarafından yapılmakta, kimse de duvarların dışındaki dünya ile ilgilenmemektedir.

Ta ki...

Bir gün evin kaptanı ölü bulunur. Bu ölüm yetkililer tarafından sıradan bir kaza olarak açıklansa da, aslında oldukça tuhaf bir olaydır. Üstelik bunu başka tuhaf olaylar da takip eder: Koruda gezinen gizemli bir figür, çatılarda uçan dev bir siyah kuş, duvardaki küçük bir gedik... Ancak 12 yaşındaki Omniya Halibut dışında, evin sakinlerinin hiçbiri bunları fark etmez. Omniya'nın alışılmadık dikkati ise onu ölümcül bir tehlikeye sürükleyecektir.

2. basım

KDV dahil fiyatı
11 TL

Kapak resmi: Zdenko
Tasarım: Nick

ELLIOT SKELL
BENZERSİZ EV

Özgün Adı
NEVERSUCH HOUSE

First published in Great Britain in 2011 by Simon and Schuster UK Ltd,
ACBS COMPANY
Text copyright © Elliot Skell 2011

Türkiye'de Yayın Hakları: © 2011, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları
Sertifika No: 11213

Çeviren
Gökçe Ateş Aytuğ

Editör
Nevin Avan Özdemir

ISBN 978-605-360-492-1

1. Basım: Ocak 2012
2. Basım: Ocak 2013
Genel Yayın Numarası: 2441

Bu kitabın tüm yayın hakları saklıdır.
Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında
gerek metin, gerek görsel malzeme yayınevinden izin alınmadan hiçbir yolla
çoğaltılamaz, yayınlanamaz ve dağıtılamaz.

BASKI
KİTAP MATBAACILIK SAN. TİC. LTD. ŞTİ.
(0212) 482 99 10
DAVUTPAŞA CADDESİ NO: 123 KAT: 1
TOPKAPI İSTANBUL
Sertifika No: 16053

TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI
İSTİKLAL CADDESİ, MEŞETİJK SOKAK NO: 2/4 BEYOĞLU 34433 İSTANBUL
Tel. (0212) 252 39 91
Fax. (0212) 252 39 95
www.iskulttur.com.tr

ELLIOT SKELL

Benzersiz

Ev

Kara Akbaba
Gecesi

Çeviren
Cökçe Ateş Aytuğ

TÜRKİYE BANKASI

Kültür Yayınları

*Erken ölümü gizemini koruyan
Evelina Hartslip Codd'un anısına...*

Kukla Salonu'nda

Sandalyenin tekerlekleri gıcırdadı. Hasırdan yapılmış eski bir sandalyeydi, tekerlekleri plastiktendi ama yılların yüküyle sertleşip çatlamışlardı. Sandalye odada gezindikçe tekerlekler gıcırıyor, durunca sesleri kesiliyor, hareketlenince yine gıcırıyorlardı.

Burası odadan ziyade, tavandan sarkan bir sıra cam fenerin sarı ışığıyla aydınlanan uzun ve yüksek tavanlı büyük bir salondur. Zemin mermer kaplıdır ve iki yan duvarda tepeye kadar kırmızı ahşaptan raflar diziliyordu.

Salon boyunca raflardan aşağı bakan, ta tavana kadar sıralanmış bir dolu surat vardı.

Ahşaptan, kâğıttan, porselenden ya da balmundan yapılmışlardı. Kimi küçük, kimi büyüktü. Kimi gülüyor, kimi somurtuyordu. Kiminin ipler tutturulmuş bir gövdesi; kimininse altında, bir elin girebileceği genişlikte, silindirik şeklinde basit bir kumaş parçası vardı. Masum çocukların, kan kırmızısı teni

ve alev saçan gözleriyle cadıların, iyi kalpli devlerin, inilleyen ve acı çığlıklar koparan iblislerin yüzleriydi bunlar. Fenerlerin sarı ışığı altında, iyisiyle kötüsüyle tüm dünya burada temsil ediliyordu sanki.

Fakat odadaki tek gerçek insan, tekerlekli sandalyedeki adamdı. Yaşlıydı ve eski zamanlardan kalma bir gemi kaptanı üniformasından modellenmişe benzeyen, altın sarısı kordonlarla bezeli mavi bir ceket giymişti. Beyaz saçları çok seyrek, ama ceketinin yakasına dökülecek kadar uzundu. Yassı bir burnu vardı ve dudakları adeta sabit bir memnuniyetsizlik ifadesiyle sımsıkı kapalıydı. Çenesini göğsüne gömmüştü ve boynundaki sertleşme yüzünden başını kaldıramıyordu. Raflara bakabilmesinin tek yolu, gözlerini olabildiğince yukarı döndürmektir.

Sağ elinde kocaman bir yakut yüzük vardı. Elleyle sandalyenin tekerleklerini döndürdükçe, yüzük parıldayıp ışık saçıyordu.

Salon boyunca ilerliyordu adam; bir ara durup gözlerini yukarı çevirdi, yüzlerden birine baktı, sonra tekrar yoluna devam etti. Bazen neredeyse insanı sağır edebilecek kadar yükselen tekerlek gıcırtısı onu rahatsız etmezdi. Fakat başkalarını rahatsız ediyor ve böylece herkesi uzak tutmaya yarıyordu.

Yine durdu. Gözü raflardan birindeki bir figüre takıldı. Sivri burnu ve delici siyah gözleriyle şeytani, kin dolu bir yüzü vardı. Yaşlı adam bir anısını hatırlayarak uzun uzun seyretti onu.

Derken arkasında bir ses duydu. Ama nereden geldiğini görebilecek kadar çeviremedi başını. Ayak sesleri duydu.

“Kimsin?” diye sordu, kaşlarını çatıp cevap bekledi. “Kim var orada?”

Cevap gelmedi.

Adam tekerleklerden birini sabit tutup diğerini itti. Sandalye korkunç tiz bir ses çıkararak döndü.

Arkasında, siyah giysilerinin üzerine uzun başlıklı bir pelerin geçirmiş genç bir adam duruyordu.

“Ne istiyorsun?” diye sordu yaşlı adam.

“Gelip sizi almam söylendi.”

“Sen mi alacaksın? Daha önce seni göndermemişlerdi hiç. Wilson’la Tate nerede?”

“Başka yere çağırıldılar.”

“Başka yere mi çağırıldılar? Ne için? Buraya gelip beni almaktan daha önemli ne olabilir?”

Genç adam omuzlarını silkti.

“Tek başınasın. Aşağı inmem için iki kişi gerekiyor.”

“Halledebilirim.”

Yaşlı adam derin bir nefes aldı. “Çok erkencisin. Ne zaman gelmen gerektiğini söylemediler mi sana? Hadi git de yanına birini alıp gel.”

“Şimdi gelmem söylendi.”

“Daha çok erken!” dedi yaşlı adam öfkeyle. “Tek istediğim haftada bir kez burada yalnız başıma bir saat geçirmek. Şu ceketi giymeye mecbur bırakıldığımdan beri bir tek bunu istedim. Çok mu yani? Bunu da mı yapamayacağım?”

“Benimle ilgisi yok. Ben ne söylenirse onu yaparım.”

“Öyleyse dediğimi yap. Git, yarım saat sonra yanına birini alıp gel!”

Genç adam başını iki yana salladı. Sandalyenin arkasına geçti, tutaklarından kavrayıp itmeye başladı.

Yaşlı adam tekerlekleri durdurmaya çalıştı, ama genç adama direnecek gücü yoktu; tekerlekler avuçlarının içinde kayıp döndü. Bağırdı, ama tekerleklerin gıcırtısı sesini bastırıyordu.

Salonun sonundaki kapıya vardılar. Uzun, yüzden fazla basamaklı, düz bir merdiven uzanıyordu aşağıya. Salon, kapalı avlulu bir binanın en üst katındaydı. Yaşlı adam tekerlekli sandalye kullanmaya başladıktan sonra bile, kuklalarının daha rahat girip çıkabileceği bir yere taşınmasını reddetmişti. Her hafta merdivenlerden yukarı taşınması ve sonra da aşağı indirilmesi gerekiyordu; aşağıda da bir başka hasırdan tekerlekli sandalye hazır beklerdi.

Karşısında merdivenler vardı. Dik taş basamaklar göz alabildiğince aşağı uzanıyordu.

“Sana söylüyorum,” diye bağırdı, “inmem için iki kişi gerekiyor!”

“Bugün değil,” dedi arkasındaki adam ve sandalyeyi aşağı itti.

2

Öncesi

Bu, Omniya Halibut'ın ve on iki çeyrek yaşındayken içine düştüğü sıra dışı olayların hikâyesi. Az önce anlattığım suç işlendiği sırada Omniya Kukla Salonu'nda değildi. Salonun varlığından haberdardı aslında, ama o upuzun merdivenlerden yukarı çıkmamıştı hiç. Fakat işte o salonda yaşanan şey çok geçmeden Omniya'yı öylesine sıra dışı bir hikâyeye dahil edecekti, belki bazı okurlar –fazla olmaz umarım– yaşananların gerçekliğinden şüphe bile edebilir.

Ancak, başlamadan önce, Kukla Salonu diye bir yerin nasıl var olduğunu ve orada neden mavi bir kaptan ceketi giymiş, parmağında koca bir yakut yüzük olan, tekerlekli sandalyeli yaşlı bir adamın gezindiğini bilmeniz gerekiyor. Başka bir deyişle, genelde yapıldığı gibi, ilerlemeden önce geriye dönmemiz gerekiyor.

Omniya doğmadan uzun zainan önce yüz yıl önce, yüz yıldan bir yüz yıl daha önce ve hatta ondan da

önce, sisli bir gecede, aysız gökyüzünün altında Pettifog diye küçük bir kasabanın ıssız kumsalına bir sandal yanaştı ve içinden Kaptan Hepgenç C. Halibut indi. Beraberinde sıkıca mühürlenmiş altı tane büyük sandık ve Digby adında ufak tefek bir adam getirmişti. Kaptan Halibut'la Digby, sandıkları indirdikten sonra sandalı kumsalda ateşe verdiler; bir tek Pettifog gözetleme kulesindeki liman şefinin görebileceği büyüklükte alevler yükseldi, hepsi o. Kaptan Halibut'la Digby'nin o geceyi nasıl geçirdiğini ya da sandıklardan ne çıktığını kimse bilmiyor. Şafak söktüğünde iki adam yaban arazilere doğru yola koyuldular. Ertesi sabah liman şefi teftişe geldiğinde, sadece sandaldan geriye kalan kapkara köz parçaları bulda; onlar da çoktan gelgite kapılmış, sürüklenip gidiyordu.

Üç yıl boyunca ne kaptanı ne de yardımcısını gören oldu. Sonra sonra, bu süre içinde ne yaptıklarına dair dedikodular dolaşmaya başladı. Sıradağların arasındaki derin vadileri kazarak elmas ararken görüldüklerini iddia edenler oldu. Bazıları ücra, ıssız yollarda tam da onların eşkalinde iki adam tarafından durdurulup soyulduklarını iddia etti. Bazıları batıda bir vadide –ya da bazen güneyde, bazen kuzeyde– uçsuz bucaksız bir tarlada binlerce işçiyi köle gibi çalıştırdıklarına şahit olan insanlar tanıyan insanlarla konuştuklarını iddia etti. Bir de sonraları, aslında Hepgenç C. Halibut'ın o ilk gece altı mühürlü sandığın içinde büyük hazinesini getirdiğini ve yardımcısıyla birlikte ortadan kaybolduğu süre

boyunca hazinenin Pettifog'un dışındaki kumsalda gömülü durduğunu iddia edenler oldu.

Gerçek her neydiyse, o gecedен üç yıl sonra, iki adam yabandan çıkıp kasabaya geldiler. Kaptan kasabanın en büyük otelinde bir oda tuttu ve arazi satın almak istediğini duyurdu. Ödemeyi altınla yapacağı ve fiyat konusunda pazarlığa girmeyeceği söylentisi yayılınca; çok geçmeden, ta sokaktan başlayıp otele, merdivenlerden yukarıya, oradan da kaptanın odasının olduğu koridora uzanan bir kuyruk oluştu. Kaptan parasını idareli bir şekilde dağıtmak üzere bir masanın gerisinde, yüzü kapıya dönük oturuyordu. Onu o gün görenler bir daha asla unutmadılar. Altın sarısı kordonları olan mavi bir kaptan ceketi giymişti ve parmağında kocaman bir yakut yüzük parıldıyordu.

Önce, kasabanın dışında, kimsenin istemediği, işe yaramaz arazilerin tapu senetleriyle belediye başkanı geldi. Kaptan hepsini satın aldı. Civarda başka alabileceği ne varsa onları da aldı. Günün sonunda kasabanın on katı büyüklüğünde malı mülkü; bir sürü tepesi ve vadisi, gölü ve akarsuyu, korusu ve bataklığı olmuştu.

Peki kaptan kendine mal mülk alırken yardımcısı neredeydi? Ufak tefek, kimselere benzemeyen tuhaf adam Pettifog'un caddelerinde koşuşturuyor, tuğla taşıyabilecek ya da eli kürek tutacak kadar güçlü görünen kim varsa kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Mağaza görevlileri tezgâhlarından çıkıp geliyor; sarhoşlar önce şaşkınlıkla bakıyor, sonra hemen ayak-

lanıyorlardı. Kısa süre içinde Pettifog'da, kasabanın işlerini yürütecek, çalışacak kadar dinç kimse kalmamıştı. Kasabanın işverenleri sokaklara çıkıp kaygıyla birbirlerine baktılar. Ertesi sabah Kaptan Halibut ile Digby işe aldıkları insanlarla birlikte Pettifog'un dışına doğru yürümeye başlayınca, hem müşterilerinin hem de çalışanlarının önlerinden geçip gittiğini gören dükkân sahiplerine de kapılarını kilitleyip kafileye katılmaktan başka seçenek kalmamıştı.

Pettifog'da kimse kalmadı. Denizden yayılan sis sokakları kaplayıp bomboş şehrin üzerine çöktü. Ziyaretçiler tahta çakılmış pencerelerle, kilit vurulmuş kapılarla karşılaştı. Fakat çok azı aldırış etti bu duruma, çünkü zaten pek çoğu kaptanın arazisine doğru gidiyordu.

Kaptanla yardımcısı nitelikli işçi arıyorlardı ve teklif götördükleri her kişinin ardından on kişi, elli kişi, yüz kişi daha talip oldu. Kaptanın yeni arazisinde herkese iş vardı. Kasabanın kuzeyinde büyük bir inşaat olduğunu duyan her çeşit, her ulustan duvar ustası, marangoz, oymacı, tuğlacı, fayansçı, muslukçu, sıvacı, boyacı ve işçi Pettifog'un boş sokaklarını arşınlayıp geldi. İhtiyaçları karşılanması gereken bir ordu dolusu çalışan vardı artık; kısa süre sonra doktorlar, dişçiler, aşçılar ve terziler de geldi. Kaptanın Pettifog'un dışındaki yeni arazisinde, onun için çalışan muazzam büyüklükte bir kamp oluşmuştu.

Önce, kaptanın satın aldığı uçsuz bucaksız arazinin etrafını çeviren, kilometrelerce uzunlukta bir duvar yükseldi. Sonra da epey içerilerdeki tepeler-

den birinin üzerinde bir bina belirmeye başladı, en üstünde iki kocaman yuvarlak penceresi olan yüce bir kuleye dönüşene kadar da yükselmeye devam etti. Diğer yapılar onun etrafına yerleşti. Binalar arazide kalın bir küf tabakası gibi yayılıyordu. Çatılarının üzerindeyse döner kuleler, çan kuleleri ve bacalardan bir orman bitti. Sonu yokmuş gibi görünen inşaatın planları altı mühürlü sandığın birinden çıkmıştı ve kaptan saatlerce oturup onları inceliyor ya da koltuğunun altına sıkıştırıp o bina senin bu bina benim geziyordu. Bu geziler sırasında Digby de yanında oluyor, çalışanlara direktif veriyor ya da gidişatı kontrol ediyordu. Kaptan ve yardımcısı dışında kimse planları görmemişti ve yapı öylesine büyüktü ki, çalışanların tek bildiği her bölümün inşasının sürmekte olduğuydu, o kadar. Kaptan ve yardımcısından başka kimse inşaatın ne kadar büyük olduğunu ya da bütün bölümlerin birbiriyle nasıl birleştiğini söyleyemezdi.

Sonraları, kaptan ile Digby'nin gizlice binaların tam ortasına, Büyük Kule'nin tam altına, ta temele kadar kazarak kaptanın hazinesi için bir oda inşa ettikleri söylentisi yayıldı. Söylentinin bir başka türevi de, gizli odanın özel seçilmiş on adama yaptırıldığıydı. Ama bu on adamdan birine bile rastlayan olmadı ve odanın inşaatı bittikten sonra mı ortadan kayboldular –belki de öldürülüp kendi yaptıkları döşemenin altına gömülmüşlerdi– yoksa zaten başından beri böyle bir ekip hiç yok muydu, kimse öğrenemedi.

Zorlu inşaat beş yıl sürdü ve beş yılın sonunda arazinin ortasında bahçeler, korular ve bataklıklarla kuşatılmış acayip bir binalar ve kuleler demeti yükseliyordu; tıpkı dört yanı karayla çevrili bir denizin içinde yükselen kayalık ve tepelik bir ada gibiydi. Arazi o kadar geniş ki, ortasındaki binalarla, etrafını çeviren duvarın arasında, kilometrelerce mesafe vardı. Kaptan duvara tek bir kapı açılmasına izin vermişti. İş bitince çalışanlar ordusu dışarı çıkarıldı ve kapı arkalarından kilitlendi.

Çıkınca dönüp arkalarına baktılar ve kapının üzerindeki taşa oyulmuş iki sözcük gördüler. Okuma bilenler bilmeyenlere söyledi. Bu iki sözcük, kulaktan kulağa çığ gibi yayıldı.

Benzersiz Ev

İşte böylece ev tamamlanmış oldu; adı 'ev'di gerçi ama bırakın evi, malikâne de dense saray da, Pettifog'un dışında yükselen böylesine devasa, acayip bir şeyi tarif etmeye yetmezdi. Bilindiği kadarıyla bu devasa şeyin içinde, etrafını çeviren duvarın ardında, yankılı koridorlarında, insanın başını döndüren merdivenlerin üzerinde, binlerce odasında, çatı katlarında ve kulelerin içindeki odalarda sadece Kaptan ve yardımcısı yaşıyordu.

Kaptan buranın adını Benzersiz Ev koymuştu, çünkü bu tek kapılı uzun duvarın içinde yükselen yapının bir benzeri daha yoktu – hatta böylesi daha önce hayal bile edilmemişti. Fakat bir süre sonra

Pettifog sakinleri “Keşke böyle bir ev hiç yapılmaysaydı,” demeye başladılar. İnşaat bittikten sonra kendi evlerine dönmüşler, kilitleri açıp pencerelerindeki tahtaları çıkarmışlardı, ama kasabadaki hayat asla eskisi gibi olmadı.

İnsanlar sürekli olarak birileri tarafından gözetlendikleri hissine kapıldı. Evin ortasındaki karanlık, alabildiğine uzanan kulenin görüş alanına girmeyen yer yoktu. En tepedeki iki pencere, bir çift fal taşı gibi açılmış göz misali kasabayı izliyordu sanki. İnsanlar evin iki sakininin, yani bir pencereden kaptanın, öbür pencereden yardımcısının onlara baktığını düşünüyordu. Haylaz çocukları, “Kaptan görürse gelir, seni alıp götürür” diye korkutuyorlardı. Evin inşasına bulaştıklarına pişman oldular. Ne yaptıklarını ancak şimdi, iş işten geçince anlayabilmişlerdi. Kaptandan, sonsuza dek tepelerinde dikilecek bir yer yapmak için para almışlardı.

Ama kaptan kuleden izliyorduysa bile, yaramaz çocukları almaya gelmedi. Son çalışanları da işten çıkarıp arkalarından kapıyı kapadığından beri, onu duvarın dışında gören olmamıştı.

Fakat zamanla evde yaşayanların sayısı artmaya başladı. Digby arada bir şehre iniyor; her seferinde ondan bir-iki gün sonra kasaba sakinlerinden biri Benzersiz Ev’e gidiyor, kapının önünde bekliyor, sonra da uşak, bahçıvan, marangoz ya da aşçı olarak içeri giriyor ve onu bir daha gören olmuyordu. İnsanlar diyordu ki: “Kaptanın yardımcısı yanınıza gelirse, sizi eve gitmeye ikna edinceye kadar ne

kadar para gerekirse teklif ediyormuş.” Bazıları korkuyla, bazılarıysa gelmesi umuduyla yaşıyordu. Bir de, inşaatında çalışanlar ayrılırken tam takır olan evin ihtiyaçlarıyla yüklü gemiler yanaşıyordu Pettifog’a. Sandıklarca mobilya, halılar, duvar kilimleri, tablolar, gümüşler ve türlü türlü lüks eşya –ya da kasabalılar lüks olduklarını düşünüyordu– getirildi. Evin sayısız odasının en iyisinden mobilyalara indirilemez bir açlığı vardı sanki. Pettifog’un nakliye şoförleri eşyaları kapının önüne bırakıp dönüyor, bir süre sonra eşyalar duvarın ardında kayboluveriyordu; onları kimin içeri aldığını gören olmazdı.

Bir gün, evin inşasından yaklaşık on yıl sonra, Pettifog’a öncekilerden çok farklı bir yükü olan bir gemi yanaştı. Gemi limana demirledi, içinden güzel bir genç kadın ve iki hizmetkâr indi. Kaptanın yardımcısı üstü kapalı bir at arabasında onları bekliyordu. Kadını ve hizmetkârları alıp götürdü ve Benzersiz Ev’in kapısı arkalarından kapandı. Birkaç gün sonra eve belediye başkanı davet edildi. Gizlilik yemini edip, sessiz kalmak için yüklüce bir para alan başkan, orada ne gördüğünü ya da ne yaptığını hiç açıklamadı. Ama ertesi gün, belediye ofisinde, Matmazel Begonya Frieslander ve Kaptan Hepgenç C. Halibut’ın evliliğini beyan eden bir cüzdan hazırlandı.

Sonraki on dört yıl boyunca, belediye ofisinde altı nüfus cüzdanı hazırlandı. Evlilikten bir yıl sonra adını Hepyeşil H. Halibut koydukları bir oğlan dünyaya geldi. Ardından da Hepdoğru V. Halibut adını verdikleri oğlan doğdu. Sonra da üç kız geldi:

Ribonya Halibut, Estonya Halibut ve Yivonya Halibut. En son da, Yivonya'dan beş sene sonra Hepiyi X. Halibut diye bir oğulları oldu.

Altıncı ve son çocuğun doğumundan on iki yıl sonra, yani altı mühürlü sandıkla kıyıya yanaşmasının üzerinden kırk üç yıl geçmişken de, Kaptan Hepgenç C. Halibut'ın ölümü kayda geçti.

İşte böylece, döngü sürüp gitti. Sonraki iki yüzyıl boyunca Halibut'lar ve kasabalılar yan yana –Halibut'lar duvarın arkasında, kasabalılar dışında– biri diğerinden habersiz, birbirlerini fazla umursamadan yaşayıp gittiler.

Duvarın ardında bir nesil diğeri büyütüyordu; hâlâ kaptanın muazzam servetiyle yaşıyorlardı. Zaman zaman Pettifog limanına biri gelir, eve götürülür, birkaç gün sonra da belediye ofisinde yeni bir evlilik cüzdanı hazırlanırdı. Sonra da yeni nüfus cüzdanları ve peşinden de ölüm kayıtları gelirdi. Halibut'ların yanında, aileleriyle birlikte hizmetkârlar da yaşıyordu; Kaptanın yardımcısı Digby'nin tavlayıp getirdiği hizmetkârların soyundan gelen hizmetkârlar, bildiklerini nesilden nesile aktararak nesilden nesile Halibut'lara hizmet ediyorlardı.

Duvarın dışındaysa dünya değişmişti. Savaşlar yaşanmış, yeni ülkeler kurulmuş, keşifler yapılmış, icatlar tamamlanmıştı. Nüfus artmış, Pettifog küçük bir kasaba olmaktan çıkıp bir şehre dönüşmüş; sahil tarafından önce batıya, sonra doğuya doğru genişlemiş ve sonunda Halibut'ların evinin kıyısında kuzeye doğru da büyümeye başlamıştı. Ama kaptanın

zamanında çalışanların ördüğü duvarla çevrili Benzersiz Ev, kapısının dışındaki koca şehir kadar bir alan kaplayarak aynen duruyordu.

Eğer gözlemlene şansınız olsaydı, o duvarın ardında yıllar boyu hiçbir şeyin, hatta hizmetkârların bile değişmediğini düşünebilirdiniz. Benzersiz Ev’de gelenek her şeydi. Ve ‘İki yüzyıl içinde orada garip bir düzen kurulmuştur herhalde’ diye düşünürseniz, evet, haklısınız. Garip bir hayal gücünüz yoksa hayal edebileceğinizden de garip bir düzen kurulmuştu. Ama bir şey söylememe izin verin. Kendi hayat düzeniniz, yani sizin için çok tanıdık ve anlaşılır olan düzen, uzaklardan gelen birine bir o kadar acayip görünebilir. Ya da şu yönden bakalım; başka türlüünü bilmeyen için kendi hayat düzeni, nasıl olursa olsun, hiç garip değildir.

Halibut’lara dönersek... Benzersiz Ev’de Halibut’lar hiçbir zaman resmi olarak bir başkan seçmediler. Pek çok konuda olduğu gibi, bu konuda da kendilerine özgü acayip bir yöntem oluşturdular. Her neslin mutlaka, bir önceki neslin liderinin uygun gördüğü yeni bir lideri olurdu. Uygun görülen bu kişinin evin yeni kaptanı, yani Halibut’ların lideri olması gerektiği hiçbir yerde yazmıyordu, ama olmaması gerektiği de yazmıyordu. O yüzden her nesilde, bir öncekinin ölmesinin ardından, uygun görülen kişi yeni kaptan olurdu. Bazen oğullardan, bazen yeğenlerden, bazen kuzenlerden biri, bazen de bir başkası olurdu yakut yüzüğü takmaya, Hepgenç C. Halibut’ın giydiği mavi ceketten giymeye seçilen.

Birinci kaptan öldüğünde, oğlu Hepdoğru V. Halibut seçilmişti. Onun ardından, ilk kaptanın anısına Hepgenç adını alan yeğeni, sonra Hepsakin, Hepyeşil, Üçüncü Hepgenç, İkinci Hepdoğru, Dördüncü Hepgenç ve son olarak da evi yirmi dört yıl yöneten Hepbilge B. Halibut başkan oldular.

Seksen yedi yaşına geldiğinde güçsüz, kırılğan ve geçimsiz biriydi artık ve kaptan olmadan önce biriktirdiği kuklalarından başka bir şey düşünmez olmuştu. Üç yıldır tekerlekli hasır sandalyelerine mahkumdu ve üç yıldan beri de, evin bütün kaptanlarından her sene beklendiği üzere birinci kaptanın Pettifog'a gelişinin yıldönümü olan Varış Günü'nde Büyük Kule'nin merdivenlerini çıkamıyordu. Kukla Salonu'nun merdivenlerinden aşağı itildiğinde Hepbilge öyle yaşlı ve kırılğandı ki, ölümünün pek de uzak olmadığı düşünülüyordu; fakat yine de, bu şekilde ölebileceği kimsenin aklına gelmezdi. Wilson ve Tate—normalde onu haftalık ziyaretinden sonra geri götürmeye gelecek olan iki hizmetkâr—birileri tarafından yolda birkaç dakika oyalanmışlar, geldiklerinde de Hepbilge'yi merdivenlerin dibinde ölü bulmuşlardı.

Evin başhekimi ve birinci kaptandan beri doktor olarak hizmet vermiş Sturgeon ailesinin en büyüğü olan Eldred Sturgeon, cansız bedenini inceledikten sonra Hepbilge'nin merdivenden düşüp öldüğünü açıkladı. Bu sonuca herkes kendi kendine de varabilirdi zaten. Düşme sebebi hakkındaysa hiçbir fikri yoktu; hem, böyle bir bilgiyi neden ondan beklediklerini anlamıyordu, o sadece bir doktordu.

Hiç kimse şüphelenilecek bir durum olduğunu öne sürmek için bir gerekçe bulamadı. Kukla Salonu her zamanki gibi görünüyordu, herhangi bir boğuşma ya da direnme izi yoktu. Hepbilge'nin ölümünün bir kaza olduğu apaçık ortadaydı. Kısa süre sonra, nasıl düşmüş olabileceğine dair teoriler üretildi. Hepbilge yaşı ilerledikçe öyle sabırsız, öyle asabi bir adama dönüşmüştü ki, Wilson'la Tate geç kalınca, merdivenlerin dibindeki ikinci sandalyesine kendi başına gitmeye karar vermiş ve tepede sandalyesinden kalkmaya çalışırken onu da kendisiyle birlikte aşağı çekerek düşmüş olmalıydı. Ya da Wilson'la Tate'in gelip gelmediğine bakmak için sandalyesini merdivenin ucuna götürmüş ve kazayla aşağı düşmüştü. Ya da –bazen sırf inadına yaptığı gibi– kendini geri geri itelemeye çalışırken tekerleğin üzerindeki elleri kaymış, sandalyeyi istediğinden daha hızlı itivermişti.

Halibut'ların bazıları Hepbilge'nin ölümünü talih-siz bir kaza, bazıları tuhaf bir kaza ve hatta bazıları korkunç bir kaza olarak niteledi; ama herkes Hepbilge'nin kendi sabırsızlığı ve asabiyetinden kaynaklanan bir kaza olduğu konusunda hemfikir idi.

Böylece cinayetin ardındaki gerçek perdelenmiş oldu ve ev halkına göre ölümünün tek endişe verici yanı, Hepbilge'nin kendisinden sonra kimi kaptanlığa uygun gördüğünü işaret etmeden gitmiş olmasıydı. Yirmi dört yıllık kaptanlığı süresince –ne bir sözle, ne bakışla, ne de bir göz kırpmayla– hiçbir ipucu vermemişti. Herkes böyle bir şeyin ilk kez

yaşandığının farkındaydı. Köklü geleneklerle yönetilen bir düzende, bu durumda ne yapmak gerektiğini bilen yoktu.

Fakat bir şey apaçık ortadaydı: Hepbilge ölmüş-tü ve gömülmesi gerekiyordu. Tıpkı evin diğer kaptanları gibi onun da Düşler Tarlası diye bilinen yere, çimlerle kaplı tepeciklerin arasına gömülmesi ve yeni kaptanın bir cenaze konuşması yapması gerekiyordu. Ama Hepbilge tekerlekli sandalyesiyle merdivenlerden düşmeden önce kaptanlığa uygun gördüğü kişiyi işaret etmediğine göre, yeni kaptanın kim olacağı belli değildi.

Epeyce tartışılıp münakaşa edildi. Kayıtlar incelendi, geçmişte yaşananlar değerlendirildi, ama yine de bir cevap bulunamadı. Bir gönüllü de çıkmadı. Sonunda cenaze konuşmasını, en yaşlı ama henüz elden ayaktan düşmemiş Halibut kim ise onun okumasına karar verildi. Bu kişi, kendisinin işaret edildiğini fark ettiğinde dehşete kapılan, doksan iki yaşındaki Hepparлак P. Halibut'tı.

Hepparлак evin gayri resmi yer bilimcisiydi ve gençliğinde evin arazisinden toplayarak muazzam bir koleksiyon oluşturduğu taşlardan başka hiçbir şeyle ilgilenmezdi. Aynı ölçüde muazzam büyüteç ve mikroskop koleksiyonuyla huzur içinde taşlarını incelemekten öte dileği yoktu. Fakat karşı koyamayacak kadar yaşlı ve güçsüzdü; birinci kaptandan miras mavi ceket giydirildi, yakut yüzük ittire kaktıra parmağına geçirildi ve güç bela Düşler Tarlası'na götürüldü.

Böylece, kaptanın cansız bedeninin Kukla Salonu'na çıkan merdivenlerin dibinde bulunmasından iki gün sonra, Hepparlak cenaze konuşmasını yaptı ve evin onuncu kaptanı Hepbilge B. Halibut toprağa verilebildi.

Omniya Halibut, Hepbilge'nin cenaze töreninin olduğu gün on iki çeyrek yaşındaydı. Tam söylemek gerekirse, on iki yaşında, üç aylık ve üç günlüktü; ama böyle detaylara takılmasak iyi olur. Anlatılmayı bekleyen çok daha önemli şeyler var. Henüz farkında değil ama –zaten henüz fark ettirecek herhangi bir şey olmadı– bir dizi sıra dışı olay eli kulağında bekliyor ve Omniya onların tam ortasında kalacak.

3

Düşler Tarlası'ndaki Cenaze Töreni

Sıradan bir tabut değildi. Siyah ahşaptan yapılmıştı ve iki kişinin rahatça sığabileceği kadar büyüktü; her köşesinde, sanki tabutun kapağını açmaya cüret eden olursa üstüne atılacakmış gibi duran, dişleri dışarıda, elleri pençe gibi hazırlanmış, sinmiş bekleyen bir iblis oyması vardı. Tabut, Düşler Tarlası'nda, önceki gömüleri işaretleyen tepeciklerin arasına kazılmış açık bir mezarın yanında duruyordu.

Mezarın bir tarafında, kolçaklarında aynı iblis oymalarından olan kırmızı Yas Tahtı'nın üzerinde Hepbilge'nin dul karısı Alevya oturuyordu. En yaşlı kişinin cenaze günü ayaklarını yere basmaması gerekirdi, o yüzden Alevya'yı mezarın yanına kadar tahtın içinde getirmişlerdi. Alevya'nın arkasında Halibut'lar duruyordu. Mezarın diğer tarafındaysa hizmetkârlar, onların başında da yeşil kadife ceke-tiyle ufak tefek, kambur bir adam olan varis kâhya, yani birinci kaptanla birlikte gelen Digby'nin toru-

nunun çocuğunun çocuğunun çocuğunun çocuğunun çocuğunun çocuğu vardı.

Cenaze konuşmasının gönülsüz okuyucusu Hepparлак –iki yanında olur da bacakları pes ederse yardımına koşacak olan iki hizmetkâr– mezarın başında duruyordu. Başı tamamen keldi; titreyen ellerinin arasındaki kâğıttan baktığı kelimeleri ağzında gevelerken, yumurta şeklindeki kabak kafası öne arkaya oynuyordu. Ancak görkemli törenlerde kullanılan birinci kaptanın ceketi üzerine çok büyük gelmişti. Manşetleri neredeyse parmaklarının ucuna kadar iniyordu.

Cenaze, Halibut törenleri standartlarına göre bile uzuyordu. Bir kaptan için hazırlanan cenaze konuşmasının kafiye olması ve en az otuz sekiz kıta ve bu kıtaların da en az altı dizeden oluşuyor olması gerekirdi – ve Hepparлак'ın da dünyanın en hızlı okuyan kişisi olduğu söylenemezdi. Başlık bile kafiyeiydi: *Kukla Salonu'nun Merdivenleri – Bir Kaptanın Kazara Ölümünün Tek Şahidi – Dünyanın En Üzücü Trajedisi – Anısına Bir Cenaze Şiiri*. Hepparлак'ın sadece başlığı okuması bile yaklaşık beş dakikayı bulmuştu.

Yine de eğer orada olsaydınız, bu cenazenin –devassa tabutun üzerindeki şeytani yaratıklar ve elbette, kırmızı tahtta oturan kadın ve katılanların iki ayrı grup halinde durmaları ve kafiye konuşmasını mırıl mırıl okuyan adamın kendisine ait olmadığı çok belli olan eski, rengi solmuş bir ceket giymesi dışında– gayet sıradan bir tören olduğunu düşü-

nürdünüz. Ama bu söylediğim, Düşler Tarlası'nın etrafındaki ağaçlara bakmazsanız geçerli. Çünkü ağaçlara baksaydınız –er ya da geç– birinin üzerinde oturan büyücek gövdeyi fark ederdiniz. Bir kuş, sincap ya da bir ağaçta rastlanır türden herhangi bir hayvan olamayacak kadar büyüktü. Ve bir kez dikkatinizi çekseydi, ondan bir tane daha, bir tane daha görür ve çok geçmeden, tüm alana yayıldıklarını; dallara oturmuş, ağaçların gövdesine sarılmış bir halde yaprakların arasından aşağılarındaki cenaze törenini izlediklerini anlardınız.

Hepyeşil F. Halibut'ın evin kaptanı olduğu zamanlara uzanan bir gelenektir bu. Çocuklar cenazeleri ve belli başlı törenleri ancak ağaçlardan izleyebiliyordu. Beşinci Kaptan Hepyeşil'in kendisi zamanının çoğunu ağaçlarda, özellikle de çam ağaçları ve servilerde geçirmiş; yetişkinlerin büyük kısmını gelmeye ikna edemese de, marangozlara yaptırdığı ağaç evlerde çocuklara katılımın yüksek olduğu partiler vermişti. Ona göre, büyüyen akıllar ve uzuvlar için ağaç dallarında vakit geçirmekten daha sağlıklı bir şey olamazdı.

Bu yüz seneden de uzun zaman önceydi ve marangozların Hepyeşil için inşa ettiği ağaç evler çoktan harap olmuş, fırtınalarla parçalanmış, yağmurlarla çürüyüp gitmişti. Fakat çocukların ağaç tepelerinde oturması geleneği –herhangi bir gerekçesi olmasa da– Benzersiz Ev'deki pek çok gelenek gibi hâlâ sürüyordu. Kimse çocukları kollamaz ya da nereye kadar tırmanabileceklerini söylemezdi. Bazen ara-

larından biri cenaze ya da herhangi başka bir tören sırasında paldır küldür ağaçtan aşağı düşer, bu düşüşün olası sonuçlarına katlanmak zorunda kalırdı.

Herhangi bir güvenlik donanımı ya da başlarında kimse olmadan çocukların istedikleri kadar yükseğe tırmanmasına izin verilmesinin, Halibut yetişkinlerinin ilgisizliğini, düşüncesizliğini ve hatta daha da fenasını gösterdiğini düşünebilirsiniz. ‘Ama eğer bir çocuk çok yükseğe tırmanıyorsa ya da ağırlığını taşıyamayacak kadar ince bir dala oturuyor, esintili bir günde rüzgârı hesaba katmıyorsa ya ahmak ya gösterişçidir ve böyle bir çocuğun kaybında mutlaka bir hayır vardır.’ Ya da daha doğrusu, Halibut yetişkinlerinden birine sorulsa böyle derdi, diyelim. Onlar da çocukken aynı şeyi yapmışlardı ve –ağaçtan düşenlerin dışında– hepsi de büyümeyi başarmış, bundan bir zarar görmemişlerdi.

Omniya kocaman bir meşe ağacının alttan beşinci dalına tünemişti; burası cenaze törenleri için favori-siydi. Ağacın öbür tarafında, neredeyse Omniya’yla aynı hizada kuzeni Hepbüyür D. Halibut oturuyordu. Alnının üzerinde dümdüz bir çizgi oluşturacak şekilde kesilmiş kahverengi saçları olan Hepbüyür, Omniya’dan sadece birkaç ay küçüktü ama yaşına göre daha ufak görünüyordu. Hınzır çocuklardan bazıları ona Hiçbüyümez derdi.

“Bir şey duyabiliyor musun?” diye sordu Omniya. Hepbüyür başını iki yana salladı.

Omniya yaşlı adamın aşağıdaki araziden yayılan sözcüklerini seçmeye çalışarak daha dikkatle dinle-

di. Adam öylesine kısık sesle okuyordu ki, mezarın etrafındakiler bile duymakta zorlanıyor olmalıydı; çocuklar için çok daha zordu. Arada sırada esintiyle bir-iki kelime taşınyordu ama onlar da -tıpkı korkmuş bir kuzunun melemesi gibi- anlaşılamayacak kadar belli belirsizdi.

“Rezalet!” dedi Omniya.

“Bu kadar uzun bir konuşma yapmak hiç kolay olmasa gerek,” dedi birkaç dal aşağılarında oturan kız. Sororya Halibut, Omniya’nın tanıdığı en iyi niyetli insandı; ne zaman bir tartışma çıksa iki tarafı barıştırmaya çalışır ve olaylara karşı tarafın gözünden de bakardı. Bazen iyi niyetliliği o kadar ileri götürürdü ki, insanı sinir ederdi.

Omniya, Sororya’ya tereddütle baktı. Konuşmaya ilk başladığında da yaşlı adamın sesi daha gür değildi ki.

Belli belirsiz mırıltı aynı tonda devam ediyordu. Omniya tekrar Hepparlak’a baktı. Çocuklar bile Hepparlak’ın yeni kaptan olamayacağını farkındaydı. Kaptanın nasıl seçileceğine gelince, çocuk ya da yetişkin herkes bu konuda ümitsizdi; ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Birkaç kişi Hepbilge’nin, törenden sonraki yemekte baş kâhyanın okuyacağı vasiyetinde bir ipucu bırakmış olabileceğini söylemiş ve herkes buna bel bağlamıştı.

Omniya ıslığa benzer bir ses duydu. Hemen yukarı bakıp, kafasına doğru uçan kozalağı tam zamanında yakaladı. Fazla uzakta olmayan bir ağacın tepesinden bir kız ona nanik yaptı. Evesya Hali-

but ve ikiz kardeşi Artesya yan yana oturmuşlardı, ikinin de kafasında turuncu şapka vardı. İkizler görünüş olarak birbirlerinin neredeyse aynısı, kişilik olaraksa taban tabana zıttı. Omniya Artesya'nın çok yakın arkadaşındı, o yüzden de Evesya onu düşman bellemişti.

Evesya bugün daha bir düşmanca davranıyordu ve cenaze töreni ilerledikçe, oturduğu ağaçtan zaman zaman kozalak koparıyor, Omniya'ya fırlatıp onu aşağı düşürmeye çalışıyordu. Ama ilk kozalak teğet geçince, Omniya yaprakların arasından kozalak fısıltısı kollamaya ve gelen kozalakları yakalamaya başlamıştı. Yakalayınca sol tarafındaki kara ağaçta oturan sekiz yaşındaki cılız oğlan Hepmavi J. Halibut'a seslenip kozalağı ona atıyor, Hepmavi de seslenip başkasına atıyor ve Evesya'nın kozalakları ağaçtan ağaca, ta ki biri düşürene kadar Düşler Tarlası'nın etrafını dolanıyordu.

Omniya farkında değildi, ama Benzersiz Ev'de gelenekler böyle başlıyordu işte. Çok büyük olasılıkla gelecek yıllarda çocuklar ne zaman bir cenaze olsa, birbirlerine kozalak atacak ve bunu neden yaptıklarını bilmeyeceklerdi.

"Hepmavi," diye seslendi Omniya, sonra da kozalağı ona doğru fırlattı.

Mezarın yanında Hepparlak yarım saatten fazladır mırıl mırıl okumaya devam ediyordu. Konuşmayı, Sororya'nın büyük teyzesi Pedagogya Halibut yazmıştı. Pedagogya kendini evin baş şairi olarak görür ve genellikle ne zaman kafiyeli bir yazı gerekli

olsa, gönüllü olurdu. Ayrıca çok uzun ve karmaşık tabirler kullanmak konusunda uzmandı ve bu da Hepparлак için işleri iyice zorlaştırıyordu.

Dalların arasından ıslık gibi bir sesle bir kozalak daha geldi. Omniya yakalayıp, Hepmavi'ye atmadan önce Evesya'ya sırttı. Evesya da turuncu şapkasının altından ona dik dik baktı.

Mırıltı kesildi. Ama konuşma bitmemişti. Hepparлак kâğıdı çevirmek için duraksamıştı sadece; sırf titriyor diye değil, bir de ceketin manşetleri ellerini kullanmasını zorlaştırdığı için bu kadar uzamıştı konuşması. Hizmetkârlardan biri bıkkınlıkla öne çıkıp da yardım etmeseydi, hiç başaramayacaktı belki. Yas Tahtı'nın üzerindeki Alevya Halibut'sa uyuyakalmış gibi görünüyordu.

Omniya kuzenine bakıp gözlerini devirdi. Bugüne kadar bir sürü cenazeye katılmıştı ve bu seferki de diğerlerinden pek farklı değildi. Oysa bir kaptanın cenazesinde sıra dışı bir şeyler olmasını beklerdi Omniya, ne de olsa bundan önce evin tarihi boyunca sadece dokuz kez yaşanan bir şeydi. Fakat tersine, en az diğer cenazeler kadar sıkıcı gidiyordu.

"Hiç beklediğimiz gibi değil," dedi Hepbüyür'e. "Kabul et."

Hepbüyür başını evet anlamında salladı.

"Evin kaptanısın, onca yıl tekerlekli sandalyeye hapsoluyorsun, sonra da korkunç bir kazayla ölüyorsun ve tüm bunlardan sonra böyle bir cenaze töreninin oluyor; onun yerinde olsak hiç memnun kalmazdık bence."

“Cenazeyi izleyemezdik ki o zaman,” dedi Hepbüyür.

“* zleyebilseydik*, diyorum.”

“Konuşmayı duyamadığımız için öyle geliyor,” dedi Sororya. “Duyabildiğimizi düşünsenize! Ne kadar özel olurdu kim bilir.”

“Haklısın, *epey*  zel olurdu.” Omniya, Hepbüyür’e baktı ve yine gözlerini devirdi. Hepbüyür sırtıttı.  kisi de daha önce Pedagogya’nın şiirlerinden bir sürü dinlemişlerdi ve şiirler zaten hiçbir zaman olayların akılda kalan ilginç kısmı olmazdı.

“ ok acımasızsın Omniya,” dedi Sororya, “Heparlak elinden geleni yapıyor. O kadar da kötü değil.”

‘Buna verilecek bir cevap yok,’ diye düşündü Omniya. Sororya kendisi kadar iyi niyetli olmayan herkesin acımasız olduğuna inanırdı – saçmaydı tabii, çünkü zaten kimsenin Sororya kadar iyi niyetli olması mümkün değildi.

Omniya tekrar Hepbüyür’e baktı. “Acıktın mı?”

Hepbüyür başını evet anlamında salladı.

“Dua edelim de cenaze yemeği, töreni telafi etsin,” dedi Omniya; büyük olasılıkla Düşler Tarlası’ndaki herkesin aklından aynı şey geçiyordu.

Sonunda, Hepparlak yine durdu. Bu sefer nihayet konuşmayı bitirmişti. Alevya, birisi d rter d rtmez uykusundan sıçrayarak uyandı. Hizmetkârlardan on iki tanesi dev tabutu kaldırmak için geldiler. Denge de tutmaya çalışarak, iplerle aşağı indirdiler. Tabut epeyce bir yana yattı ve çukurun dibine ulaşınca k t diye yere çarptı.

Hizmetkârlar bellerini tuta tuta geri çekildiler. Hepparlak törenin son sözlerini söyledi. Sonra bir sessizlik oldu. Hepparlak, yapması gereken bir şey daha olup olmadığını anlamak için kâhyaya baktı. Kâhyaysa başını hafifçe iki yana sallayıp karşıyı işaret etti. Hepparlak da toparlanıp Düşler Tarlası'nda ağır aksak yürümeye başladı. Dört hizmetkâr Alevya'nın üzerinde oturduğu Yas Tahtı'nı kaldırıp Hepparlak'ın arkasına takıldılar. Ardından diğer Halibut'lar, onların peşinden de –önlerinde Digby ile– diğer hizmetkârlar peşlerine koyuldu. Alanın dört bir yanındaki çocuklar da onlara katılmak için ağaçlardan aşağı atlıyorlardı.

İlk başta, çimlerle kaplı tepeciklerin arasından ilerleyen düzenli bir sıra oluşturmuşlardı. Ama en öndeki Hepparlak o kadar yavaş yürüyordu ki, birkaç dakika içinde o düzenli sıra bir hengameye dönüştü.

Cenaze alayı Düşler Tarlası'ndan ayrıldı, Aydınlık Kule'nin arkasındaki merdivenlerden çıkıp sütunlarla bölünmüş bir taraçaya vardılar. Omniya kuleye ulaştığında; merdivenler ve yukarıdaki sütunların orada, itişen, durmaksızın konuşan Halibut'lar ve hizmetkârlardan oluşan bir sel uzanıyordu. Omniya, Hepbüyür'le Sororya'yı kaybetmişti; kalabalığın arasında bir yerlerde olmalıydılar. Sütunlara ulaştınca, izdiham halindeki insan seli Omniya'yı da içine katıp yemeğin olduğu yere doğru sürükledi. Herkes oraya geliyordu. Aslında, tam olarak herkes sayılmaz. Omniya iki sütunun arasından geçip gözden kaybolan bir gölge fark etti.

Gölgenin peşinden gidince bir avluya vardı. Avlunun öbür tarafındaki adam bir kapıyı açmak üzereydi. Siyah, başlıklı bir haberci pelerini giymişti.

“Bekle!” diye bağırdı Omniya.

Adam döndü. Uzun boylu, zayıf, gözleri çukurlaşmış, yanakları çökmüş bir gençti; adı Cornelius Slinker'dı. Birinci kaptanın ilk günlerinden beri haberci olarak çalışan köklü bir hizmetkâr ailesindendi. *Gizlilik, sessizlik, çabukluk*, Slinker'ların mottosuydu ve Cornelius bu özelliklere yenilerini de eklemişti. Neredeyse hiç konuşmaz, yüzünde hep ciddi ve dik-katli bir ifade olurdu. Onu sadece yanınızdan süzülüp giderken görürdünüz ve genellikle de gördüğünüzü algılayana kadar o çoktan gitmiş olurdu. Halibut ailesi çocuklarının hiçbirisi Cornelius Slinker'dan hoşlanmaz, pek çoğu da ondan korkardı.

Omniya'ysa tam olarak korkmuyordu ya da en azından merakına galip gelecek kadar korkmuyordu diyelim.

“Yemeğe gelmiyor musun?” diye sordu.

Cornelius başını iki yana salladı.

Omniya yanına yaklaştı. “Neden?”

“Bir yere bir şey götürmem gerekiyor,” dedi haberci.

Omniya, Slinker'ın siyah pelerinin cebinden büyük bir zarfın taşıdığını gördü. Cornelius onun zarfa baktığını fark etti ve telaşla cebine iyice sokuşturdu.

“O ne?” dedi Omniya.

Cornelius cevap vermedi.

“Götürdüğün şey mi? Nedir o?”

“Ölüm kâğıdı,” diye homurdandı haberci.

“Hepbilge’ninki mi?”

Cornelius başıyla onayladı.

“Şehre mi götürüyorsun?”

Cornelius yine başını salladı.

“Bakabilir miyim?”

Cornelius kaşlarını çattı.

Omniya, Cornelius’a yaklaştı. “Bakmamın kimseye zararı olmaz, değil mi?” Ellerini kavuşturup, “Lütfen,” dedi.

“Mühürünü açamam,” dedi Cornelius.

“Açarsan kim fark eder?”

Başını iki yana salladı.

“İzin ver de bakayım.”

Cornelius elini cebinin üzerine kapadı.

“Ne sakıncası var?”

Cornelius çukura kaçmış gözleriyle Omniya’ya uzun uzun baktı. Hiç kırpmadı gözlerini. Yalnızca baktı, kımıldamadan.

Bakışı sinir bozucuydu. Omniya onu sırf merakından takip etmişti. Yapmacık bir kahkaha attı.

“Yemeği kaçıracaksın.”

“Kâhya gitmemi söyledi.”

“Her söyleneni yapıyorsun galiba, hı?”

Cornelius başıyla onayladı.

“İyi de az önce ölüm kâğıdını göstermeni söylemiştim.”

Cornelius’un ifadesi değişmedi. Bir tebessümden filan eser yoktu. Kapıyı açtı, Omniya’ya son kez baktı, başlığını kafasına geçirdi ve gözden kayboldu.

Omniya sütunlardaki kalabalıktan yükselen sesleri duyabiliyordu. Boş avluda bir dakika daha kaldı. Cornelius Slinker'ın yemeğe katılmaması tuhaftı aslında, çünkü normalde herkesin orada bulunması gerekirdi. Fakat tabii kâhya gitmesini istemişse, gitmek zorundaydı. İyi ama kâhya neden gitmesini istemişti? Neden yarına kadar beklememişti?

Ve taşıdığı şey sadece kaptanın ölüm kâğıdıysa, Cornelius neden ona zarfı bile göstermek istememişti?

O sırada Omniya habercinin koridorlar ve apartmanlardan oluşan Batı Bloğu'na doğru inip, birkaç merdiven, avlu ve geçitten geçip, bloğun sonundaki, Benzersiz Ev'in binalarının dışarı açılan kapılarından biri olan kemere varacağını biliyordu. Oradan da acele acele -fişek gibi bir haberci hızında- beş kilometre yürüyecek, evin etrafını çevreleyen duvardaki tek kapıya ulaşacaktı.

Omniya biliyordu ki, kapı açıldığında Cornelius Slinker artık taşıdığı her neydiyse onu yerine ulaştırmak için Benzersiz Ev'i çevreleyen şehrin sokaklarına karışacaktı.

Fakat Omniya bunları sadece hayal edebiliyordu. Diğer Halibut'lar gibi, o da evden dışarı çıkmamıştı hiç.

4

Mor Nef'te Cenaze Yemeği

Büyük Mutfak Meydanı'ndaki ocakların ateşı, kap-
tanın cenaze yemeği hazırlıkları için yirmi dört saat
boyunca yanımtı. Mor Nef'te boydan boya uzanan
masaların üstü tepeleme yemek doluydu. Hepbil-
ge'nin anısına tepsi tepsi, en sevdiği yemek olan engi-
nar doldurulmuş güvercin kızartması ve türlü türlü
et kızartması vardı. Masalarda kalın sarı mumlar
yanıyordu ve duvardaki uzun şamdanların içinde de
aynı mumlardan vardı. Burası uzun, yüksek kubbeli
bir salondur. Fakat çok rutubetliydi ve yıllardır kulla-
nılmadığı için tavandaki mor boya yer yer dökülmüş,
alttan nokta nokta beyaz sıvalar çıkmıştı; tıpkı karan-
lık bir gökyüzünde asılı yıldızlar gibi görünüyorlardı.

Omniya vardığında salon epeyce kalabalıktı.
Masaların bir ucunda, hâlâ Düşler Tarlası'ndan
buraya taşınan Yas Tahtı'nda oturan Alevya; onun
yanında da Hepparlak vardı. Öbür sandalyelerin
hepsinde önden önden gelen Halibut'lardan biri

oturuyordu; ama herkese yetecek kadar sandalye olmadığı için, yeterince hızlı davranamayan diğer Halibut'lar oturanların arkasında ayakta dikilmişti. Masaların öbür ucunda, Alevya'nın tam karşısında, varis kâhyanın yemek boyunca önderlik edeceği hizmetkârlar toplanmıştı.

Kâhyanın işaretiyle, Hepparлак birkaç laf geveledi ve yemek başlamış oldu.

Herkes yağlı yağlı parıldayan kızarmış etlere hücum etti. Arkadakiler yiyecek kapmak için öne uzanınca, sandalyedekiler bir anlığına ezilir gibi oldu. Etlere ulaşılır ulaşılmaz yemek başladı. Tüm salon çiğniyor ve ısıırıyordu. İnanılmaz bir gürültü vardı.

Üç saat boyunca salon, et koparma, ilik emme ve kemiklere çarpan diş sesleriyle çınladı. Cenaze yemekleri, ölen kişiye bir hediye niteliği taşırdı ve yemek sonunda toplanan kemikler mezara saçılacak, üzerine toprak örtülecekti. Kemik yığınının üzerinde çimen bitince de mezar, Düşler Tarlası'ndaki tepeliklerden biri haline gelecekti. Mesela İkinci Hepgenç'in, yani belki de evin gelmiş geçmiş en sevilen kaptanının devasa mezarı popüleritesini perçinlemeyi sürdürüyor, cenaze yemeği hâlâ dillerde dolaşıyordu.

Yetişkin Halibut'ların arasından itiş tepiş masaya uzanmaya çalışan çocuklar da tabaklarına et doldurup Mor Neş'in etrafına dağıldı; yere oturup etleri kemiklerinden sıyırdılar, parmaklarını yaladılar. Her biri kemiklerin Hepbilge'nin mezarına gideceğini bildiği için üstüne düşeni yaptı.

Omniya yemeğini Hepbüyür, Sororya, ikizler

Artesya ve Evesya ve birkaç arkadaşıyla birlikte yedi. Çizgili gömlek düşkünü Hepzeki O. Halibut grubun en şakacısıydı. Türlü türlü maskaralık yapardı. Çok geçmeden, arkadaşlarını güldürmek için burun deliklerine tavuk kemikleri tıktırmaya başladı. Herkes oflayıp pofladı. Bir tek Hepzeki'nin kendisi gülümsemişti, o kadar. Kemikler burnundan düşünce de yemeğine devam etti. Müthiş iştahlıydı, belli ki babasının izinden gidiyordu. Babası Hep-tombul Y. Halibut evin en oburlarından biriydi; bunu ispatlayan kocaman bir göbeği vardı.

Omniya arkadaşlarıyla birlikte biraz daha et almak için masaya gitti. Çiğneme, emme ve kemiğe çarpan diş sesleri aynen sürüyordu. Bir tek Yas Tahti'nda oturan Alevya doymuş gibiydi; bir şeyler yediyse tabii. Önünde dopdolu bir tabak duruyordu, ama bir lokmasına bile dokunulmamıştı sanki. Omniya onun, başını tahtın sırtına dayamış, yıldızlı tavanı izliyor olduğunu fark etti.

Hemen yanında oturan Hepparлак ise yemeğe gömülmüştü; her bir elinde kâh bir but kâh külbastı kâh bir pirzola tutuyordu; üstündeki birinci kaptanın ceketinin manşetleri yağ içindeydi. Yerken bir yandan da şaşkın bir ifadeyle sağına soluna bakınıyordu. Sanki evin yeni kaptanı olabileceğine ya da evin geçici kaptanı olduğuna ya da şu anda her ne idiyse o olduğuna herkesten fazla şaşırmış –ya da korkmuş– ve bütün bunların nasıl olup bittiğini ya da ne anlama geldiğini ve bundan sonra neler olacağını anlayamamış gibiydi.

Bu muammayı açıklığa kavuşturabilecek tek kişi olan Digby, yani varis kâhya üstünde koyu yeşil kadifeden kâhya ceketıyla ayakta durmuş, sakince yemeğini yiyordu. Ceketin ceplerinden birinde Hepbilge'nin vasiyetini taşıyordu ve yemek bittiğinde herkese okuyacaktı.

Tüm Digby'ler gibi varis kâhya da ufak tefek bir adamdı; kıpkırmızı, çapaklı gözleriyle epeyce yaşlıydı. Yemek boyunca üç yardımcısı hep yanı başındaydı: Trimbleby, Withers ve Dish. İri yapılı kâhya yardımcılarının üçü de erik kurusu rengindeki resmi ceketlerini giymişlerdi. Yanlarındaysa kâhyanın oğlu, yani babası Büyük Digby ölünce onun yerine geçecek olan Genç Digby vardı. Onun yanında da hizmetkârlardan biri olan Tobias Hildegrew duruyordu. Hildegrew bir zamanlar, tıpkı Cornelius Slinker gibi, haberci ailesinden gelen bir haberciydi ama sonra doğal yeteneği ve neşeli yapısıyla Genç Digby'ye arkadaş ve asistan olmuştu. Üç kâhya yardımcısı, Hildegrew'u kıskanıyorlardı. Başka örneği olsun olmasın, bir haberci parçasının geleceğin kâhyasıyla böylesi yakın bir arkadaşlık kurmasını onaylamıyorlar ve Büyük Digby gittiğinde yerlerini Hildegrew'a kaptırmaktan korkuyorlardı. Durmadan onun hiçbir şeye yardım etmediğini ve çok zor biri olduğunu söyler, üstü örtülü imalarda bulunurlardı. Ama Hildegrew'un yardım etmeyen ve zor biri olduğu doğru değildi. Aslında, kâhya yardımcıları dışında herkes onu severdi. Akıllı ve candan bir insandı. Kıvırcık siyah saçları, düzgün

fiziği ve boyu bosuyla yakışıklıydı da. Genç hizmetçi hanımların çoğu bir gün, Tobias Hildegrew kâhya yardımcısı olduğunda –olması gerektiğinden emindiler– onun karısı olabilmeyi ümit ediyordu. Genç Halibut hanımlarının çoğu da gizliden gizliye Tobias Hildegrew’un karısı olmanın hayalini kurardı; fakat bu ancak Halibut’larla hizmetkârların evlenmesine izin verilirse olabilecek bir şeydi ve tabii ki böyle bir izin verilmiyordu.

Halibut’ların muazzam servetini bir tek evin kaptanı bilirdi ve Hepbilge bu konuda sadece bir sonraki kaptanın açabileceği bir mektup bırakmıştı. Birinci kaptandan kalan bu serveti kimseye devretme yetkisi yoktu ve dolayısıyla da vasiyetinde yer almıyordu. Digby’nin taşıdığı vasiyet, Hepbilge’nin kişisel varlığından ibaretti. Minyatür portelerden oluşan bir koleksiyonu vardı. İpek şeritli keçe çizimleri vardı; sanki olabildiğince fazla Halibut’tan hınç almak istermişçesine, ayakları büyüdükçe yenisini yaptığı için hemen her numaradan mevcuttu. Ve hepsinden önemlisi, kuklaları vardı; gençliğinden beri kuklacılıkla uğraştığı için çok fazlaydılar. Bu saydıklarımın hiçbirinin maddi değeri yoktu, ama herkes bir şeyler almayı arzu ediyordu; çünkü vasiyetinde yer almak, Hepbilge’nin bu hediyeye daha uygun birini düşünememiş olduğu anlamına gelirdi. Fakat vasiyetin bu kadar ilgiyle beklenmesinin asıl nedeni, Hepbilge’nin hayattayken cevaplamaya fırsat bulamadığı büyük sorunun sırrını çözebilmesi ihtimaliydi. Hepbilge yerine kimin geçmesini istiyor-

du? Yaşlı ve sarsak Hepparlık değilse, yeni kaptan kim olacaktı?

Sonunda yemek faslı bitmeye yüz tuttu. İnsanlar tıka basa doymuş bir halde sandalyelerine gömüldüler ya da düşüp kaldıkları yerde yayılmaya başladılar. Daha önce düzenlenen yemeklerde aşırı yemekten ölenler olmuştu. Bu kez kimse ölmedi, ama midelerini tuta tuta oradan oraya yuvarlananlar birkaç mum devirip ufak tefek yangınlara neden oldular; hatta yangınlardan birinde bir hanımın elbisesi tutuştu. Yalnızca evin en oburları, yani Alevya'nın hemen yakınında oturan grup, Heptombul, Hepdolgün V. Halibut ve karısı İntasya ve birkaç kişi daha ciddiyetle yemeye devam ediyordu; ama artık onlar bile yavaşlama belirtileri göstermeye başlamıştı.

Üç kâhya yardımcısı önce sessizlik sağlayabilmek için masaya vurdu, sonra da tabak çanakları kenara itip yol açarak Büyük Digby'nin masaya çıkmasına yardım ettiler.

Varis kâhya kalabalığının önünde doğruldu. Ceke-tinin cebinden büyükçe bir balmumuyla mühür-lenmiş bir belge çıkarıp kaldırdı. Salonda sessizlik hakimdi. Yere yığılmış olanlar inlemeyi kesmişti. Hatta oburlar yemeyi bile kesmişlerdi.

Digby, tıpkı büyük büyük büyük büyük büyük büyük büyükbabasının –sonunda üzerinde yemek yediği masaya yığılıp öldüğü– bu cenaze yemekle-rinin ilkinde birinci kaptanın vasiyetini okumadan önce yaptığı gibi, yağlı parmaklarını ceketine sildi ve boğazını temizledi. İlk kâhyadan sonraki iki varis

kâhya da benzer şekilde ölmüşlerdi, o yüzden Digby konuşmasına başlarken biraz gergindi.

“Vasiyete dikkatle bakın!” diye bağırdı. Belgeyi kaldırıp, Mor Nef’in her köşesinden görülebilecek şekilde yavaşça havada gezdirdi ki, görmeyen kalmasın. “Mühüre dikkatle bakın!” diye bağırdı ve yine havada gezdirdi ki, herkes mühürün bozulmamış olduğunu görsün. “Şimdi mühürü açıyorum!”

Açtı ama kâğıdın bir parçası da mühüre yapışıp üzerinde kalıverdi. “Özür dilerim,” diye homurdandı Digby ve kalın, buruşuk belgeyi açmaya başladı.

Herkes bekliyordu.

“Bir dakika,” diye geveledi ve okuma gözlüğü için cebini yokladı.

Masanın etrafındakiler gözlerini döndürdü.

“Böyle daha iyi. Evet, nerede kalmıştık? Ah, evet!” diye bağırdı kâhya, kendini toparlayarak. “İşte Hepbilge B. Halibut’ın, yani evin onuncu kaptanının vasiyetinde yazanlar.”

Kâğıda baktı, konuşmak üzere ağzını açtı, ama kaşlarını çatıp kaldı.

Tüm gözler masanın tepesindeki uzun yeşil ceketli bu ufak tefek adamın üzerindeydi.

“İşte vasiyetinde yazanlar,” dedi Digby tekrar, ama bu kez sesinin tonunda bir değişiklik vardı. Bir tereddüt, neredeyse bir hayret ifadesi yerleşmişti sanki. “Ben artık öldüm, o yüzden...”

“Ölmedin!” diye bağırdı oburlardan biri olan Hepdolgun, ağzından etler saça saça. “Oku hadi şu vasiyeti!”

Kâhya da ona, “Vasiyet *bu* zaten!” diye bağırdı. Biraz durdu. “Baştan başlayacağım.” Boğazını temizledi. “Ben artık öldüm, o yüzden neler olacağı umurumda değil. Bu arada, hiçbirinizi sevmedim zaten. Eşyalarımдан hangisini beğenirseniz, onun için savaşılabirsiniz ve kim neyi alırsa, o onun olur.” Digby’nin kaşları iyice çatıldı. “Hizmetkârlar da dahil.”

Bir sessizlik oldu.

“Bu doğru olamaz,” dedi Hepdolgün zor anlaşılmaz bir şekilde ve güçbela masanın üzerine tırmanıp tabakları bardakları eze eze kâhyaya doğru yürümeye başladı, ardından da kâğıdı çekip elinden aldı.

Uzun uzun baktıktan sonra başını kaldırdı. “Hakikaten öyle,” dedi şaşkınlıkla.

Bir anlık bir sessizlik daha oldu, sonra biri bağırdı: “Kim ne kaparsa!” Birkaç saniye içinde çocuklar ve büyükler, Halibut’lar ve hizmetkârlar kapıya ulaşmak için çekişiyor, birbirini ittiriyor, ezip geçiyorlardı. Biraz önce aşırı yedikleri için inilleyen insanlar şimdi ayaklanmış, dışarı çıkmak için savaş veriyordu. Hepdolgün birkaç hizmetkârı ezerek masadan aşağı atladı, kalabalığın arasına karıştı ve yolunun üstünde beş-altı kişiyi daha dümdüz etti.

Bir dakika içinde kalabalığın çoğu gitmiş, sadece içler acısı bir halde homurdana homurdana emekleyerek kapıya ulaşmaya çalışan birkaç yaralı Halibut ve hizmetkâr kalmıştı. Onlar da gidince salon tamamen boşaldı; yerler ve masanın üstü kırık tabaklar, ezilmiş cam bardaklar ve un ufak olmuş kemik parçalarıyla doluydu.

Ya da daha doğrusu, salon hemen hemen boşalmıştı diyelim. Çünkü masanın en ucunda, Yas Tahtı'nın üzerinde, bugün ayağının yere değmemesi gerektiğini unutmamış tek kişi olan Alevya Halibut oturmaya devam ediyordu. Ve onun yakınında, duvara yaslanmış duran Omniya vardı.

Az önceki korkunç gürültünün ardından –bağırış çağrış, feryat figan, tehditler, sövgüler– Mor Nef tüyler ürpertici bir sessizliğe bürünmüştü.

Omniya masaya yaklaştı. Alevya başını hiç kınıldatmamıştı. Gözleri açık bir şekilde, yana doğru, Yas Tahtı'nın sırtına dayanmış duruyordu; vasiyetin okunmasının çok öncesinden beridir bu haldeydi sanki. 'Belki de,' diye düşündü Omniya, 'yemek sırasında öldü de kimse farkına varmadı.'

Yaşlı kadın ansızın başını çevirdi.

Omniya hava sıçradı.

"Neye bakıyorsun?" diye sordu Alevya.

"Hiçbir şeye," dedi Omniya.

Yaşlı kadın ona pek inanmamış gibi baktı. "Sen gitmiyor musun? Çok geç kalacaksın bak. Oyalanırsan hiçbir şey kalmaz."

Omniya omuzlarını silkti. Neden diğerleriyle birlikte koşup gitmediğini o da bilmiyordu; gitmemişti işte. Ve şimdi durup düşününce, on dört farklı numara keçe çizmeler yapan seksen yedi yaşındaki bir adamın eşyalarından hangisini almak isterdi, bilemedi.

"Kuklalara ne dersin?" diye ısrar etti Alevya, sanki Omniya'nın aklından geçenleri okumuş gibi. "Bir kukla istemez misin?"

“İstemem,” dedi Omniya.

“Neden?” diye sordu Alevya kızgın bir şekilde. “Senden başka herkes kukla istiyor. Öldüğünden beri tek konuştukları şey bu.”

Omniya cevap vermedi. Kuklaların da onu çizmelerden daha fazla heyecanlandığı söylenemezdi.

“Buraya gel,” dedi Alevya tahtta hiç kımıldamadan. Başının etrafına kıvrır kıvrır dökülen beyaz saçları, yassı bir yüzü ve çok aralık dişleri vardı. Gözleriyle Omniya’yı takip etti. “Göreyim seni. Hah, böyle daha iyi. Tanışıyor muyuz peki? Adın ne?”

“Omniya Halibut.”

“Omniya,” diye tekrarladı yaşlı kadın. Düşündü. “İlginç. Sana bir şey soracağım Omniya. Sence isim mi insanı belirler, insan mı ismi? Hı? Ne düşünüyorsun?”

“Bilmece gibi bir şey,” dedi Omniya.

“Belki de. İlk duyduğumda senin kadar filandım ve hâlâ kararımı vermiş değilim. Cevap ne sence?”

“Belki ikisi de doğrudur.”

“İkisi de mi?”

“Belki ikisi de yanlıştır.”

“Ne biçim cevap bu?! Bilmişlik taslama.” Yaşlı kadın ona dikkatle baktı. Sonra iç çekti. “Yine de, vaktin var. Belki de bilmeceyi sen çözersin. Belki çözmek senin kaderindir.”

“Ben kadere inanmıyorum,” dedi Omniya. Alevya’nın yanına oturdu. “İnsana kendisinden başka herhangi bir gücün bir şey yaptırabileceğine inanmıyorum.”

“Ama sen çocuksun,” dedi Alevya.

“Yani?”

“Çocuklar çok az şey bilir ve bildiğini sandığı şeylerin neredeyse hepsi yanlıştır.”

“Bu doğru değil!”

“Bal gibi de doğru.” Alevya yemeğin enkazına bakmak için başını çevirince, kulağındaki büyük elmas küpeler mum ışığında parıldadı. “Bütün bunlar için ne düşünüyorsun?” Elini sallayarak bomboş salonu işaret etti. “Tam da Hepbilge’nin gönlüne göre. Onları böyle koştura koştura çıkarken görseydi, katıla katıla gülerdi. Bazen yapardı biliyor musun, kusana kadar gülerdi. Ama ancak güzel esprilere. Bunu görse kesin gülerdi. Şimdi neredeler? Onun eşyalarını kapışıyorlar. Kuklaları almak için birbirlerini eziyorlar. Şuraya yazıyorum, Kukla Salonu’nun merdivenlerinde birbirlerinin kemiklerini kıracaklar. Kemiklerini kıracak, kaburgalarını çatlatacaklar. Ve yukarı ulaşabilenler, yıllar boyu kim kimin elinden neyi kaptı diye tartışıp duracak. Hepbilge bir yerlerden izliyorsa, katılana kadar gülecek. Hatta öyle gülecek ki, gülmekten tekrar tekrar ölecek.”

“Korkunç bir şey bu,” dedi Omniya.

“Bir daha ölemez, merak etme.”

“Yok, eşyalarını kapışan insanlara gülmesini diyorum.”

Alevya omuzlarını silkti. “Onları sevmezdi. Herkes biliyor – vasiyetinde de söylemiş. Dinlemedin mi?”

“Kaptanımız olmasaymış öyleyse.”

“Bir zamanlar seviyordu,” dedi Alevya. “Kaptan

olduktan sonra sevmemeye başladı. Şu vasiyet var ya, onu sadece sorun çıkarmak için yazdı. İnsanlar yıllar yılı dideşecekler. Ama biliyor musun Omniya, Hepbilge'nin ardında bıraktığı asıl lanet, vasiyetinde yazdığı değil, yazmadığı şey."

"Bir bilmece daha mı?"

"Çok açık değil mi? Yeni kaptan kim olacak? Bu bilmeceye cevap ver hadi, verebilir misin? Hepparlak mı? O mu kaptan olacak?" Alevya soğuk soğuk güldü. "Taşlarından başka hiçbir şey umurunda değil. Onlara kavuşmak için sabırsızlanıyor. Ve diye-
lim ki Hepparlak kaptanlığa başkasını seçti, onun seçeceği kişiye güvenecek misin? Düşün biraz. Hep-
parlak seçiyor."

"Biz birini buluruz," dedi Omniya.

"Kimi? Gönüllü var mı? Kimsenin kendinden başka bir şey düşündüğü yok. İşte Hepbilge bunu gördü. Onları yapmak istedikleri şeyden alıkoymadığın sürece, ne olursa olsun umurlarında değil." Alevya başını acıyla iki yana salladı. "Sen daha çocuksun. Çocuklar her şeyin düzeleceğini sanır. Ama öyle olmaz. Her zaman olmaz. Daha doğrusu, çoğu zaman olmaz. Beni çok da ilgilendirmiyor zaten. Yaşlandım artık. Ama sen... sen gençsin. Kaç yaşındasın?"

"On iki çeyrek."

Alevya başını salladı. Sonra da kaşlarını çatıp Omniya'ya baktı. "Sen neden gitmedin?"

"Gitmedim işte."

"Gitmeliydin. Hepbilge bana herkesin gideceğini

söylemişti. Göreceksin, demişti, bir Allah'ın kulu bile kalmayacak. Halibut'ların içinde kalabalığın peşinden gitmeyecek kimse yok.”

“Yanılmış o halde, değil mi?”

Alevya bir anlığına, Omniya'ya sanki karşısında-ki kız o güne kadar karşılaştığı en küstah çocukmuş gibi dik dik baktı. Sonra da aralık dişlerini göstere göstere gülmeye başladı.

“Bu cevap Hepbilge'nin hoşuna giderdi,” dedi kahkahalarının arasında.

Hepbilge'nin hoşuna gidip gitmemesi umurunda değildi Omniya'nın, özellikle de Alevya'nın anlattıklarından sonra. Hem zaten ölüydü o artık, o yüzden de neyi beğenip beğenmeyeceğinin önemi yoktu.

Alevya gülmeyi kesti. Yüzünde yine o sorgulayan, çatık ifadeyle Omniya'ya bakıyordu.

“Vasiyetinde ne olduğunu biliyordunuz, değil mi?” diye sordu Omniya.

“Herkes yeni kaptanı işaret etmesini bekliyordu,” diye cevapladı Alevya. “Ama yapmadı.”

“Size de mi söylemedi?”

Alevya başını iki yana salladı. Sonra birden gözlerini kocaman açıp Omniya'nın bileğine yapıştı. Aceleyle, neredeyse fısıldayarak konuşmaya başladı. “Beni dinle Omniya. Bir kuş gördüm. Hepbilge öldükten bir gece sonra. Büyük, kara bir kuş gördüm!”

“Nerede?” diye sordu Omniya. “Rüyanızda mı?”

“Emin değilim. Camdan dışarı bakıyordum ve Büyük Kule'nin etrafında süzüldüğünü gördüm.

Ay'ın ışığıyla gördüm. Dev gibi, kapkara bir kuştı Omniya, daha önce hiç görmediğim türden bir kuş.”

“Ama bir rüyaydı, öyle mi? Rüyanızda kendinizi camdan dışarı bakarken mi gördünüz?”

“Bilmiyorum dedim ya. Uyanık mıydım, uyuyor muydum bilmiyorum.” Yaşlı kadın Omniya'nın bileğini daha da sıkmaya başlamıştı. “Senden başka kimseye söylemedim.”

“Bana neden söylüyorsunuz?”

“Bilmiyorum. Ne demek oluyor sence bu?”

“Ne demek olduğunu bilmiyorum,” dedi Omniya.

Alevya ona dikkatle baktı. “Neden gitmedin Omniya? Hepbilge bana herkesin gideceğini söylemişti. Neden diğerleriyle birlikte koşmadın?”

Şafak Vakti

Bir kokuya uyandı. Tatlı, rutubetli, neredeyse bayıltıcı bir aroma kapısının altından süzölmüş; korkunç bir ağırlıkla odayı kaplamıştı. Omniya kokunun nereden geldiğini biliyordu. Yan odadaki ağabeyi yine deneylerinden birini yapıyor olmalıydı, ama bu kez her zamankinden erken başlamıştı. Veya bütün gece uyumamış da olabilirdi.

Yataktan kalkıp camı açtı. Şafak vaktinin serin, taze havası doldu içeri. Omniya, Benzersiz Ev'in binalarının en sonundaki Uzun Güney Bloğu'ndaydı. Karşısında bir vadi ve uzaklarda bir göl uzanıyordu. Onun da arkasında koru vardı ve korunun gerisinde bir yerlerde Halibut'ların arazisini çevreleyen duvarın olduğunu biliyordu Omniya.

Halibut'lardan hiçbirinin duvarın ötesine geçmesi, değişmez bir gelenektir. Dışarıdaki şehirden bir ihtiyaçları olmadığı için değildi bu. Benzersiz Ev nüfusunda, küçük bir kasabanınki kadar denemese

de büyük bir köyünki kadar nüfusu olan bir evin pek çok şeye ihtiyacı olur. Fakat ihtiyaçları halletmeye, varis kâhyanın seçtiği bir hizmetkâr giderdi.

Kulağa tuhaf gelebilir, hatta Benzersiz Ev’de yaşamayan biri bunun haksızlık olduğunu bile düşünebilir, ama Halibut’lar durumu öyle görmüyordu. Küçük yaşlarından itibaren dışarıdaki dünyanın çetin, kirli, pis kokulu ve acımasız olduğu öğretilirdi onlara. Söylendiğine göre, orada insanlar hayatta kalma mücadelesi veriyorlardı ve karınlarını doyurup da ertesi sabah tekrar işe gitme gücünü bulabilecek kadar para kazanmak için tüm gün çalışıyorlardı. Sadece başka bir seçeneği olmayan biri dışarıda yaşamayı seçerdi. Ve her Halibut’ın –birinci kaptanın bıraktığı hazine sayesinde– bir seçeneği olduğuna göre, hiçbirinin bunu yapmasına gerek yoktu.

Onlara dışarıdaki dünyada yaşamının gerçekten nasıl bir şey olduğunu bir tek, zaman zaman Halibut’lardan biriyle evlenmek üzere eve girenler anlatabiliyordu. Bu kişiler asla Pettifog’dan değil, uzaklardan bir yerlerden gelirdi. Hepsi genç, fakir ve genellikle de ya kimsesiz ya da fazla uzun yazışamayacak kadar yaşlı birkaç akrabası olan birileri olurdu. Bu gelenler evde evlendikleri zaman bir Halibut adı alırlar, böylece artık Halibut oldukları için bir daha asla evden çıkmazlardı. Yıllar geçtikçe de hatıraları yok olmaya yüz tutar, önceki hayatlarından bir tek, on ya da yirmi ya da otuz yıl önce terk ettikleri yoksulluk ve mahrumiyet kalırdı akıllarında; oysa şimdiki hayatları kısa süre içinde kendilerinin bile tanıyamayacağı kadar değişmiş olurdu.

Öbür yandan, Benzersiz Ev’de doğanlar asla herhangi bir mahrumiyet yaşamazdı. Her Halibut’ın, kendi dünyasının prensi ya da prensesi olduğunu söylenirdi.

Halibut ailelerin her biri, birinci kaptanın inşa ettiği bu engin binalar yığnında nereyi seçerse orada yaşayabilir, oturan yoksa istediği kadar oda alabilirdi. Halibut’ların yaşadığı kuleler, salonlar ve kanatların dışında; henüz hiç oturulmamış kuleler, salonlar, kanatlar ve hatta kaptanın inşa ettiği günden beri hâlâ keşfedilmeyi bekleyen yerler bile vardı. Binlerce değilse de yüzlerce oda daha hiç açılmamıştı. Aileler isterse kendi yemeğini kendi pişirebilir, isterse de mutfakların üzerindeki, mutfak şefinin aralarından seçildiği, herkesin korku duyduğu Coffier ailesinin bir yardımcı ekiple birlikte, muazzam ölçülerde, hiç bitmeyen yemekler yaptığı Tavlı Salon’da yiyebilirdi. İsrâf, tabii ki de bir Halibut’ın dert etmesi gereken bir şey değildi.

Paraya gelince, her Halibut dışarıdaki dünyadan ne isterse alabilirdi. Kimse kimsenin ne kadar harcadığının hesabını tutmazdı. Sipariş verilir, eşya eve ulaşır, faturası gelir ve Hizmet Binası olarak kullanılan Aydınlık Kule’de bir yerde bir memur ödemeyi yapardı.

Böyle bir düzende açgözlülüğün kaçınılmaz olduğunu ve Halibut’ların alışveriş çılgınlığına kapılacağını düşünebilirsiniz. Ama durum öyle değildi. Eğer siz de her istediğinizi alabilecek durumda olsaydınız –çok şeyi değil, her şeyi– ve etrafınızdaki

herkes de tıpkı sizin gibi ne isterse alabiliyor olsaydı, tuhaf gerçeği keşfetmeniz fazla uzun sürmezdi: İstedığınız pek bir şey olmazdı. Gerçek şu ki, eğer etrafınızdaki herkes arzuladığı her şeye sahip olabiliyorsa, bir şeylere sahip olmak anlamını yitirir.

Hayır, Halibut'ların üzerinde başka türlü bir etkisi olmuştu. Her şeye sahip olmaya çalışmaktansa, her Halibut başka kimsenin ilgilenmediği tek bir şey üzerinde yoğunlaşıyordu. Hepparlık Halibut ile taşları gibi örneğin. Ya da Omniya'nın babası Hep-yakın K. Halibut ile kelebekleri gibi.

Omniya'nın babası tüm hayatını Benzersiz Ev'in kelebekleri üzerine çalışarak geçirmiş, bu konuda kendi resimlediği kapsamlı kitaplar yazmıştı. Sahip olmadığı bir tek kelebek kepçesi, kutusu, kavanozu ya da maşası yoktu. Ailesiyle yaşamak için Benzersiz Ev binalarının en ucundaki Uzun Güney Bloğu'nu seçmesi bile kelebek tutkusundandı. Güney Bloğu'nun aşağısındaki vadide havalar ılınır ılınmaz kelebekler dans eder, korunun ötesindeki göl ise her türden kelebeğe ev sahipliği yapardı.

Halibut'ların en kayda değer özelliklerinden biriydi bu. Çocukluktan sıyrılır sıyrılmaz her biri farklı bir şeye, başkalarına çok saçma gelebilecek ama onlar için dünyadaki en önemli şeye dönüşen bir şeye takılıp kalıyordu. Eve sonradan gelenler bile er ya da geç bu alışkanlığı benimserdi.

Odalarında, kulelerinde, stüdyolarında, gözlemvlerinde, kütüphanelerinde, laboratuvarlarında Halibut'lar büyülendikleri şey üzerine araştırma

yapar, kafa yorarlardı. Sanki Halibut'ların genle-
rinde değilse de Benzersiz Ev'in havasında bir şey,
onları zamanla kendi hayal dünyalarına itiyor, ger-
çek dünyadan uzaklaştırıyordu.

Bu lüksten mahrum olan tek kişi evin kaptanıy-
dı. Sadece kaptan kendi menfaatindense diğerleri-
nin menfaatiyle, kendi hayal dünyasındansa gerçek
dünyayla ilgilenmeye mecburdu. Başka bir yerde
olsa kaptan olabilmeyi herkes ister, bunun için
mücadele ederdi. Kaptanlığı ele geçirmek için entri-
kalar çevirir, kumpas kurarlardı. Ama Halibut'larda
kaptanlık için mücadele edilmez, ondan köşe bucak
kaçılırdı.

Omniya'nın ağabeyi Hepdüzgün T. Halibut on
yedi yaşındaydı ve şimdiden yetişkin Halibut'ların
tuhaf eğiliminin etkisi altındaydı. Hepdüzgün geçen
yıl saç şekillendiricilerine gittikçe artan bir ilgi duyar
olmuştu. Yalnızca kabaran kıvrırcıklarını yatıştırmak
için azıcık kullanmak şeklinde oldukça masum bir
ilgi olarak başlamıştı ama sonra sonra o bilindik
Halibut ekseninde ilerlemeye, şiddetli bir takıntı-
ya dönüşmeye yüz tutmuştu. Artık Hepdüzgün her
gün en az bir saatini ayna karşısında dikkatle saç-
nı avuç dolusu şekillendirici ve jöleyle toplayarak,
bağlayarak, sivrilterek, diken diken, dalgalı, kıvrırcık
gibi türlü karmaşık şekillere sokarak geçiriyordu.
Sakalları ve bıyığı çıksın diye sabırsızlanıyordu ki,
onları da şekillendirebilsin. Kendi jölelerini yapma-
ya başlamıştı; Orta Asya'dan reçineler ve Güney
Amerika'dan kâğıda sarılmış kokulu demetler halin-

de nadide ağaçların özsularını getirtiyordu. Cam kaplar, deney tüpleri ve ocaklar gelmiş; Hepdüzgün odasını, ısıttığı yağlardan yükselen kokularla dolu bir laboratuvara dönüştürmüştü. Daha şimdiden odasının yetmediğini dillendirmeye ve aklındaki büyük jöle işi için ihtiyaç duyduğu gerçek bir laboratuvar kurmak için daha büyük bir yer bulmaktan söz etmeye başlamıştı. Omniya, ağabeyinin bir elli yılını daha jöle yapmakla geçirmesinden korkuyordu. Laboratuvarını kurup içinde kaybolduktan sonra, onu bir daha görememekten endişeleniyordu.

Cenaze yemeğinin ertesi sabahı Omniya'nın odasına dolan tatlı, bayıltıcı koku, Hepdüzgün'ün bütün gece yeni karışımı üzerinde çalıştığının göstergesiydi. Artık geceleri neredeyse hiç uyumuyordu ve Omniya onu ne zaman görsen-gitgide daha az görür olmuştu- saç şekillendirici yapmak için gece serinliğinin harika olduğunu söyleyip duruyordu.

Omniya pencerenin önünde taptaze sabah havasını içine çekti. Eğer Hepdüzgün'ün deneyinden yayılan berbat koku yüzünden ciğerlerine temiz hava çekme ihtiyacı duymasaydı, muhtemelen pencereye çıkmayacak ve hatta henüz uyanmamış olacaktı. Bu durumda, yaşamak üzere olduğu şeyleri başına Hepdüzgün'ün açtığı söylenebilir.

Ama işte Omniya pencerede durdu ve temiz havayı içine çekerken dışarı baktı. Binanın öbür yanından doğan güneş, öndeki vadiye iki uzun kuleyle Uzun Güney Bloğu'nun gölgesini düşürmüştü. Uzaklarda da gölün suyu ısıldıyordu.

Epeyce ötede, gölün de gerisinden, korunun içinden biri çıktı.

Omniya gözlerini kısıp baktı. Siyahlar içinde, büyük olasılıkla kendini sabah ayazından korumak için başlığını başına geçirmiş biriydi. Ama başlığı yüzünü kapatmasaydı bile, kim olduğunu anlayamayacağı kadar uzağındaydı Omniya'nın.

Hızlı hızlı yürüyordu. 'Haberci hızında,' diye düşündü Omniya. Ve bir haberci pelerini.

Omniya kaşlarını çatı. Sabahın köründe kime ne haberi götürüyor olacaktı ki? Üstelik birisine acil bir haber götürüyorsa, evden çıkıyor olması gerekirdi; eve doğru gelmesi değil.

Yoksa bütün gece dışarıda mı kalmıştı? Eğer öyleyse de, neden korunun içinden geliyordu? Orası duvardaki kapıdan oldukça uzaktı.

Omniya adamın hızlı hızlı gölün çevresini dolanmasını izledi. Cornelius Slinker'ı bir önceki gün dışarı giderken görmüştü; ama Cornelius'un ona tek söylediği, Hepbilge'nin ölüm kâğıdını şehre götürüyor olduğuydu. Bir de, gitmesini kâhyanın emrettiğini söylemişti. Omniya bu işin neden bugünü bekleyemediğini hâlâ anlamış değildi ya, neyse. Neden o belgeyi götürmek için cenaze yemeğini kaçırmak zorunda kalmıştı?

Eğer gerçekten Cornelius'sa, bütün geceyi dışarıda geçirmişse, dediğinden başka işleri de olmalıydı! Omniya ölüm kâğıtlarının şehrin neresine götürüldüğünü bilmiyordu, ama neresi olursa olsun gidip dönmek bu kadar vakit alamazdı. Alsa bile, bu onun

neden kapıdan girmediğini ve duvardan nasıl geçtiğini açıklamıyordu.

Adam hızla sağdan sağdan ilerledi ve kısa sürede Uzun Güney Bloğu'nun ucuna bitişik olan Kemerli Ev'in köşesinde gözden kayboldu.

Vadi yeniden bomboş kalmıştı; göl güneş ışığıyla parılıyordu.

Omniya az önce gördüklerini ve bu konuda ne yapması gerektiğini düşünerek pencerenin önünde kaldı.

Kendisi bilmesede kısa süre içinde Omniya, başına gelmek üzere olan sıra dışı olayları ateşleyecek olan adımı düşünmeye başlamıştı.

Korunun Öbür Tarafı

Cenaze yemeğinin ertesi sabahı kahvaltıya sadece evin en iştahlı oburları gelmişti. Geri kalanlar hâlâ Hepbilge'nin şerefine yedikleri aşırı miktardaki etleri sindirmeye çalışıyordu. Fakat öğle yemeği vaktinde salon her zamanki gibi, acıkmış Halibut'larla doldu. Servis asansörüyle çorba, etli börek, sosis ve büyük kâselerde tereyağlı taze fasulye taşındı; kırmızı üniformalı servis görevlileri yiyecekleri masalara dağıttı. Fırında kızartılmış kuzu butları, domuz, geyik ve süt danası etleri dilimlenmeye hazır bekliyordu. Tepsilerce kızarmış balık ve kâselerce patates kızartması geldi. Jöleler, pastalar, kremler ve tartlar da yoldaydı. Servis asansörünün her açılışında aşağıdaki mutfakın sıcak buharı içeri doluyor, yemek yiyenlerin dikkatini çekiyor, herkes ne geldiğini görmek için etrafına bakıyordu.

Benzersiz Ev'in mutfak, Büyük Mutfak Meydanı

ve Halibut'ların yemek yediği büyük yemek odası olan Tavlı Salon'un altında uzanan bir dizi devasa, kubbeli odadan oluşuyordu. Bıçaklardan, bütün haldeki etlerden, fokurdayan demliklerden ve pişen etlerden oluşan bir yer altı dünyasıydı. Ocaklar her gün şafak sökmeden yakılır, geceye kadar yanar ve asla tam soğumasına izin verilmeden tekrar yakılırdı. Kahvaltı, öğle ve akşam yemeği için aşçılar, doğrayıcılar, kesiciler, dilimleyiciler, bulaşıkçılar ve durulayıcılardan oluşan bir ekip sıcakta, mutfak şefinin bakışları altında çalışır, yiyeceklerle doldurdukları servis asansörlerini yukarıdaki salona gönderirlerdi.

Tavlı Salon'un tavanı bakırdandı ve gösterişli turuncu parıltısını korumak için ayda iki kez yirmi iki kişilik bir kalaycı ekibi gece boyunca çalışırdı. Dünyanın en büyük bakır tavanıydı, ama Halibut'lar kimsenin bilmesine izin vermediği için dünya bunun farkında değildi.

Omniya arkadaşlarının masasına oturdu. Önceki gece onlar da kaptanın odasına koşmuştu, hepsinin anlatacakları vardı. Aşırı bir izdiham yaşanmış; Halibut'lar ve hizmetkârlar önlerine ne gelirse almaya çalışmışlar. Omniya'nın kuzeni Hepbüyür bir çizmenin sadece sol tekini alabilmiş, üstelik kırk beş numaradan bile büyükmüş çizme. Sororya kendine bir çift minyatür çivava köpek portresi almış; iki tane almış aslında ama iyi kalpliliğinden birini, gücü yetmediği için hiçbir şey alamayan, odaların hepsi talan edildikten sonra bir köşede oturmuş ağlarken bulduğu yaşlı bir Halibut'a vermiş. Hep-

zeki, kaptanın çalışma odasında bir sürü bacağı arasında emekleyerek geçmiş, ama ala ala ancak bir şişe kurumuş mürekkep alabilmiş. Artesya ile Evesya Kukla Salonu'na girebilmiş ve bir kötü kraliçe kuklası kapmayı başarmışlar, ama sonra kim alacak kavgası yaparlarken kukla parçalanıvermiş. Evesya'nın elinde gövdesi, Artesya'nın elinde kafası kalmış. Her yanda kavgalar koptuğunu ve öbür kuklaların da hemen hepsinin parçalandığını anlatırlar.

Masadaki herkes ikizlerin Kukla Salonu'na girebilmesine şaşırdı. Hepbilge'nin en popüler eşyaları kuklalardı ve insanlar yığınlar halinde yukarı hücum edince, o daracık dimdik merdivenlerde neler yaşandığına dair şimdiden hikâyeler yayılmaya başlamıştı. Alevya'nın önceden tahmin ettiği gibi kemikleri kırılanlar olmuştu. Kalın mor çizgili bir gömlek giyen Hepzeki, üç Halibut'ın ve dört hizmetkârın merdivenlerde ezilip ciddi şekilde yaralandığını, hayati tehlikelerinin devam ettiğini duyduğunu söyledi.

“Ya sen Omniya?” diye sordu Artesya. “Ne aldığını anlatmadın.”

“Hiçbir şey almadım,” diye cevapladı Omniya.

“Hiçbir yere giremedin mi?”

“Yok, gitmedim ki.”

Masadaki bütün gözler ona döndü.

Omniya omuzlarını silktiler. “Gitmedim işte.” Yemekten sonra neden diğerleriyle birlikte koşmadığını kendisi de hâlâ bilmiyordu. Şimdi düşününce gerçekten de tuhaf geliyordu bu.

“Kaçırdıklarına yan o zaman!” dedi Evesya küçümser bir tavırla.

Omniya kaçırdıklarını düşündü. Arkadaşlarının hepsi bir şeyler alabildiği için inanılmaz mutlu görünüyordu, ama Omniya’nın anladığı kadarıyla eşyalar ya işe yaramaz, ya kırık, ya da yırtıktı. Hepbilge’nin neredeyse tüm varlığı açgözlü kalabalık tarafından tarumar edilmişti. ‘Hepbilge görseydi çatlayana kadar gülerdi,’ diye düşündü Omniya, Alevya’nın sözlerini hatırlayarak. İnsanlar Kukla Salonu’nda, çalışma odasında, Hepbilge’nin bütün odalarında çekişip itişmişti; kim kimin elinden neyi kaptı kavgası da uzun yıllar süreceğe benziyordu. Eğer gerçekten kemikleri kırılan ya da ezilerek ölenler olduysa, Hepbilge daha da katıla katıla gülerdi kesin.

Masada sessizlik oldu. Evesya’nın lafından sonra herkes Omniya’nın kaçırdıklarını düşünüyordu. Birden hepsinin, aldıkları işe yaramaz şeyler ya da tanık oldukları tartışmalar ya da Hepbilge’nin eşyaları yüzünden çıkan kavgalar üzerine söyleyecek sözü tükenivermişti sanki.

“Bilin bakalım bu sabah ne duydum?” dedi anlatacakları da, dedikodusu da hiç bitmeyen Hepzeki. “Büyük Kule’nin orada kocaman siyah bir kuş uçuyormuş.”

“Ee, ne yapalım?” diye sordu Evesya.

“Kocaman diyorum!”

Omniya dikkat kesildi. Hepzeki durmadan bir şeyler uydurduğu, şakalar yaptığı için masadaki-ler ona inanıp inanmayacaklarını bilemediler. Ama

Omniya bu kuşun lafını daha önce de duymuştu. Alevya da uyduruyor olamazdı ya.

Hepzeki'nin dediğine göre kuşu üç kişi görmüş, hepsi de bir nedenle cenaze yemeğinden sonra gece yarısı sularında camdan dışarı bakıyorlarmış. Büyük Kule'nin üstünden yükseldiğini, ay ışığında dönerek karanlığa doğru süzüldüğünü görmüşler. Anlattıkları birbirine o kadar yakın ve kuşun boyutları o kadar olağan dışıymış ki, aynı yarattığı gördüklerine hiç kuşku yokmuş.

Hepzeki, "Bir insan kadar büyükmüş!" diye bağırdı heyecanla.

"İnsan kadar büyük bir kuş yoktur," diye itiraz etti Artesya.

Evesya, "Evet, var," dedi ters ters, sırf kardeşine karşı çıkmak içinmiş gibi.

Bütün gözler, ne düşündüğünü anlayabilmek için masadaki oğlanlardan birine döndü. Hephaklı F. Halibut, Sororya'nın erkek kardeşiydi ve hemen herkes tarafından evin en akıllı çocuğu kabul edilirdi.

"Akbaba olmalı," dedi Hephaklı. "Akbabalar dünyanın en büyük kuşlarıdır."

"Akbabanın burada ne işi var?" diye zorladı Evesya.

"Niye ki?" dedi Hepzeki. Sırıttı. "Biz burada yaşıyoruz da, akbaba niye yaşamasın?"

"En doğrusunu Hepkıpır bilir," dedi Sororya.

Ne yazık ki, evin önde gelen kuş uzmanı Hepkıpır N. Halibut onu gören üç kişiden biri değildi; ne tür bir kuş olduğunu muhakkak söylerdi yoksa.

“Belki yuva yapıyordur,” dedi Omniya.

Hepbüyür ona ilgiyle baktı. “Büyük Kule’nin tepesinde mi?”

Omniya başıyla onayladı. “Ya kendine dev gibi bir yuva yaptıysa?”

“Olabilir,” dedi Hephaklı. “Yuva yapacaksa en uygun yer kulenin tepesi zaten.”

Salona sıcak hava hücum etti. Etraflarına bak-
tılar. Bir servis asansörüyle, kalın dilimler halinde omletlerle dolu tepsiler gelmişti. Bir düzine Halibut ayağa fırlayıp koşmaya başladı.

“Yuva yaptıysa yumurtaları da vardır,” dedi Hepzeki kıs kıs gülerek, gözünü omletlerden ayırmadan.

“Çok kötüsün Hepzeki!” diye haykırdı Sororya. “Da-
ha kuşu görmedik, yumurtalarını yemek istiyorsun.”

Hepzeki iştahla gülümsedi. “Büyüklerdir kesin. İddiaya girerim, tek bir tanesi hepimize yeter.”

“Hepzeki! Sus artık!”

Hepzeki güldü.

Birden koşarak küçük, kızıl saçlı bir kız geldi masaya. Hepzeki’nin kız kardeşlerinden biri olan Amelya’ydı.

“Kuleye çıkıyorlar,” diye haykırdı. “Kuleye çıkıyorlar! Kuleye!”

“Kuşa bakmaya mı?” diye sordu Omniya.

Amelya başını sallayarak onayladı; heyecanla bir o ayağının bir öbürünün üzerinde zıplıyordu. Diğerleriyse kuşkuyla ona bakıyorlardı. Amelya ağabeyinden bile daha yalancıydı ve ilgi çekmek için söylemeyeceği şey yoktu.

“Amelya,” dedi Hepzeki, “doğru mu söylüyorsun?”

“Doğru söylüyorum!”

Öbür masalar da kendi aralarında heyecanla konuşuyorlardı. Ayaklanıp dışarı koşuşmaya başladılar.

“Doğru değilse görürsün gününü.”

“Doğru! Doğru!”

Çocuklar birbirlerine baktılar. Diğer masalardan kalkanlara baktılar. Sonra da servis asansörlerine baktılar. Pudingler henüz gelmemişti, ama ne zaman isterlerse dönüp yiyebilirlerdi nasılsa.

Ayaklanıp koşmaya başladılar.

Amelya’nın anlattıkları tam değil, ama yaklaşık olarak doğrudu.

Büyük Kule’nin tek bir girişi vardı, o da Revaklı Sessiz Avlu’nun gerisindeki kapıydı; ama revaklı avlu bugün hiç de sessiz değildi. Omniya’yla arkadaşları vardığında, kuleye çıkılacağını duyan ve neler olacağını görmek için sabırsızlanan Hali-but’larla dolmuştu. Bazıları yanlarına yiyecek almış, gösterinin tadını çıkarmak için avlunun bir köşesindeki süs havuzunun etrafında piknik hazırlıklarıyla meşguldüler. Akın akın gelenler vardı.

Kalabalığın ortasında, ufak tefek, hafifçe kambur, kafasını hep hızlı, kesik kesik, kuşlarınkine benzer hareketlerle oynatıp duran bir adam olan Hepkırır duruyordu. Yanında da Digby.

Eğer o dev kuş gerçekten kulenin tepesindeyse

oraya çıkmalı mı, yoksa onu rahat mı bırakmalıydılar? Hepkıpır kararsız kalmıştı; bir sürü Halibut ona bağırarak tavsiyelerde bulunuyordu, ama bunun faydası yoktu. Zavallı adam bütün gün tek başına bir ağacın tepesinde oturup kırmızı sorguçlu bir kulağakaşan, kükürt sarısı göbekli bir muhabbetkuşu ya da benzer nadirlikte bir hayvan görmeyi beklemeye alışkındı, böyle bir ilginin odağı olmamıştı hiç. Ürkek bir kaz gibi başını bir o yana bir bu yana eğiyor, aklını bir türlü toplayamıyordu.

Omniya, Hepbüyür'e baktı ve ikisi birlikte kalabalığın arasına karışıp, kimse fark etmeden kuleye girmenin bir yolunu aradılar. Ama kâhya yardımcılarını Trimbleby, Withers ve Dish, kolları sıvanmış erik kurusu rengindeki ceketleriyle kararlı bir biçimde girişin önünde durmuş, yukarı çıkan yolu kapamışlardı. Onlar hizmetkâr, ciyak ciyak konuşan gürültücü Halibut'larsa patrondu güya; ama hiçbir Halibut onlara çekilmelerini söylemeye cesaret edemezdi. Omniya yukarı baktı. Avlunun çatısının hemen üzerinde, kulenin duvarında bir pencere vardı; ama orada da iki yardımcı kâhya yardımcısı, Hepkıpır kararını açıklamadan önce çatıya tırmanıp da içeri girmeye kalkan olursa diye nöbet bekliyordu.

Hepkıpır kararını epeyce uzun bir süre sonra açıkladı. Aslında, bu kadarı onun için çok fazlaydı. Digby'ye kitaplarını karıştırması gerektiğini söyledi ve başını yukarı aşağı sallaya sallaya koşup gitti. Halibut'lar gittiğini fark etmemişe benziyordu ya da fark ettilerse de umursamamışlardı. Avlunun

her köşesinde, bayram havasında piknik yapmaya devam ettiler. Halibut'lar ilk kez olduğunu varsaydıkları şeylere ya da özel günlere bayılırdı. En az ayda iki kez özel bir gün ya da olay olsun ister, her seferinde bir yemek düzenlerlerdi. Beklenmedik bir ikramiye olan kaptanın cenazesi dışındaki son büyük etkinlik, bir hafta önceki Bağırma Günü'ydü; Yankılı Parkur'da bir bağırma yarışması düzenlenmişti. Bir sonraki etkinlik bir hafta sonraki Parke Günü'ydü; halka ve boynuzlarla bir ata oyunu oynanacaktı.

Avluda piknik dışında olup biten bir şey yoktu. Büyük kuş uzmanı da gittiğine göre, başka ne olabilirdi ki? Omniya sıkılmaya başlamıştı.

Hepbüyür'e baktı. "Biliyor musun bu sabah tuhaf bir şey gördüm."

"Şu kuşu mu gördün sen de?" dedi Hepbüyür.

"Hayır. Ebruli Kuru'dan biri çıktı. Pencereden bakarken gördüm."

Hepbüyür hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Kulağa pek de heyecanlı gelmiyordu Omniya'nın bu söylediği.

"Şafak sökerken."

"Şafak sökerken pencerede ne işin vardı?"

"Hepdüzgün etrafı berbat kokuttu."

Hepbüyür, Omniya'nın ne demek istediğini anlamıştı, başını salladı. Tam da bu sebepten artık o ve arkadaşları Omniya'nın ziyaretine nadiren gidiyorlardı.

"Sence de tuhaf değil mi?" dedi Omniya.

“Hepdüzgün etrafı hep kötü kokutur.”

“Yok, şafak vakti korudan çıkan birini görmekten söz ediyorum.”

“İyi de bunun dün geceki kuşla ne ilgisi olabilir, anlamadım,” dedi Hepbüyür.

Omniya gözlerini döndürdü. “İlgisi var demedim ki. Sadece o saatte birinin korudan çıkıp geldiğini görmenin tuhaf olduğunu söylüyorum, o kadar.”

“Belki avlanıyordu.”

“Sanmam. Hiçbir şey yakalamamıştı. Bir yerden dönüyor gibiydi.”

“Belki mantar filan topluyordu.”

“Topladıklarını içine koyacağı bir şey yoktu elinde, görmedim.”

“Kimdi peki?”

“Tam bilmiyorum.” Omniya duraksadı. Şüphelendiği biri olduğu belliydi.

“Mantıklı bir açıklaması vardır.”

“Hı hı,” diye homurdandı Omniya.

Hepbüyür, Omniya’nın yüzündeki bu ifadeye hiç yabancı değildi. “Omniya, aklından ne geçiyor?”

“Hiçbir şey.”

Hepbüyür tek kaşını havaya kaldırdı.

“Gidip baksam mı diye düşünüyordum.”

“Neye bakacaksın?”

“Ne bulabilirsem.” Omniya etrafına göz gezdirdi. Artık iyice şenlenmiş piknikler dışında saatlerce bir şey olacağı benzemiyordu. Fikrini duymak için Hepbüyür’e baktı.

Hepbüyür iç çekti. “Ebruli Koru’ya mı?”

Omniya başıyla onayladı.
“İyi de orası çok uzak!”

* * *

Omniya halat merdivenin bir ucunu babasının kütüphanesinin penceresinden aşağı bıraktı. Merdiven duvardan sallana sallana altı kat aşağıdaki zemine kadar uzanınca; Omniya ile Hepbüyük basamakları birer birer inip, Uzun Güney Bloğu’nun bitiminden başlayan çayırılığa girdiler. Çimenler uzundu ve etrafta kelebekler uçuşuyordu. Göle varınca su kenarından yürüyüp, sonunda Ebruli Koru’nun kıyısına varabildiler.

Adam buralardan bir yerlerden çıkmıştı. Omniya dönüp Güney Bloğu’na baktı. Uzaktan bakınca; yedi sıra pencereli, tepesinde iki çan kulesi yükselen uzun, pembemsi bir bloktu. Omniya hasır merdiveni seçemeyecek kadar uzaktaydı, ama hangi pencerenin babasının kütüphanesininki olduğunu biliyordu: Altıncı kattaki pencerelerin soldan yirmincisi; kendi odasıysa onun üç pencere yanındı.

Bu sabah, adamın da onu görmüş olup olamayacağını anlamaya çalıştı. Fakat adamın bu kadar uzak bir mesafeden, özellikle de sabah güneşine doğru baktığı düşünülürse, pencereden bakan bir yüzü görebileceğine ihtimal vermedi. Adam kordan çıktıktan sonra vadinin yeşil çimenlerinde kara pelerini ile apaçık seçilebildiği için, Omniya onu görebilmişti.

Koruya girdiler. Arada bir ağaçların arasından fırlayıp gözden kaybolan bir şeyler görüyorlardı. Koruda geyikler yaşırdı, biliyorlardı. İçlere doğru ilerlediler. Bir patika açılmışa benziyordu ve Omniya da o patikayı izledi.

“Ne aradığımız hakkında bir fikrin var mı?” diye sordu Hepbüyür.

“Hayır,” dedi Omniya.

“Öyleyse bulduğumuzu nasıl anlayacağız?”

Omniya güldü. “Belki anlamayız. Belki de...”

Ağaçların arasından bir şey geçiverdi ve ikisi de oldukları yerde sıçradılar. Etraflarına bakındıklarındaysa, çoktan gözden kaybolmuştu.

“Belki de hiçbir şey olmadığını anlarız,” dedi Omniya ve yürümeye devam ettiler.

Patikayı bırakmadan en az yarım saat yürüdüler. Sonunda korunun diğer tarafına gelmişlerdi. Ağaçların arasından baktıklarında, Benzersiz Ev’in tarihi duvarı karşılarında uzanıyordu. Beş metre yüksekliğinde, solgun ve çatlak çatlaktı; yarısına kadar da yosun tutmuştu. Yakınındaki ağaçlar kesilmişti ki, kimse duvarı aşmak için kullanamamıştı.

Duvarın bir kısmı kırıktı.

Küçük bir bölümü çökmüştü. Taşlar yerde duruyordu. Ama yıllar önce çökmüş olmalıydı, çünkü tamir görmüştü ve o dolgu bile epeyce eski görünüyordu. Duvardaki delik, dikey demir çubuklar ve bir de onları sabitleyen yatay çubuklarla doldurulmuştu. Demirler paslanmıştı ve aynen duvar gibi yosun kaplıydı.

Duvarda bir delik bulmanın büyük bir keşif olduğunu düşünebilirsiniz, ama çocukların ikisi de gördükleri şeye şaşırmadı. Benzersiz Ev iki yüzyıldan da uzun zaman önce inşa edilmişti ve bir yerleri yıkılıp dökülmeyen binası neredeyse yoktu. Kaplamalar gevşemiş, heykeller devrilmiş, köşeler ufalanmış, çatılar çökmüştü ve evin duvar ustalarının işi başından aşkındı. Benzersiz Ev'in sakinleri, binaların tamir gerektiren bölümlerini ya da geçmişte yapılan onarım izlerini görmeye alışkındı.

Omniya'nın da Hepbüyük'ün de duvarın ardını ilk görüşleri değildi. Duvarın ardındaki, uzaklardaki; dediklerine göre hayatın çetin, kirli, pis kokan ve acımasız olduğu, insanların karınlarını doyurup da ertesi sabah tekrar işe gitme gücünü bulabilecek kadar para kazanmak için tüm gün çalıştığı şehir, evin kulelerinden de görülürdü. Ama bu kadar yakından görmemişlerdi hiç.

İki arkadaş demirlere doğru yürüdüler. Dar bir şerit halinde uzanan açıklığın gerisinde, korudakiler gibi yabancı olmayan ve sırayla ekilmiş bir dizi uzun ağaç vardı. Bundan gerisini göremiyorlardı. Pür dikkat bakarlarken ağaçların arasından bir sincap fırladı, açıklığa doğru koştu ve tam karşısına oturdu. Sonra da demirlerin arasından geçip koşarak korudaki bir ağacın tepesinde gözden kayboldu.

Omniya demir çubuklara yakından baktı. Birinin üzerinde diğerlerine göre daha az yosun vardı. Onu tutup çekti. Demir elinde kaldı, duvarda büyük bir boşluk açılıverdi.

Hepbüyür gevşek olup olmadığını anlamak için bir çubuk daha çekti, ama bu seferki yerinden oynamadı.

Omniya kaşlarını çattı. Demir çubuklardan birinin yerinden çıkabildiğini bulmak onu pek şaşırtmamıştı. Onarım gören yerlerin de bir süre sonra yenisinden onarıma ihtiyacı oluyordu ve bu yer sırf duvarın üzerinde diye hemen paniğe kapılmak gerekmezdi. Sonuçta, hiçbir duvar –ne kadar uzun olursa olsun– gerçekten içeri girmek isteyen kimseye engel olmazdı. Duvarı inşa ettiren birinci kaptan da, Benzersiz Ev'in tüm sakinleri de bunun farkındaydılar.

Duvar bir engel olmaktan çok, bir beyanat işlevi görüyordu: *Burası Benzersiz Ev'in arazisidir. Girilmez.* Evin asıl koruması, sınırlarını belirleyen duvar değil, duvarın içinde yaratılmış olan dünyaydı. Birbirlerini ezelden beri tanıyan insanların arasında yeni bir yüz er ya da geç dikkat çekerdi. Benzersiz Ev'deki gibi tuhaf alışkanlıklara aşina olmayan biri, oturup da ona her gün irili ufaklı yüzlerce garip şeyin nedenini açıklayan kimse olmazsa, hemen kendini ele verirdi. Geçmişte eve sızmaya çalışanların hepsi yakalanmıştı; zaman zaman yaşanırdı böyle şeyler. Duvar sadece, evi koruyan daha güçlü ama daha az görünür kalkanların fiziksel göstergesiydi.

Ama şimdi Omniya ile Hepbüyür bir insanın rahatlıkla geçebileceği kadar bir açıklığın karşısındaydılar. İkisi de istese, öylece dışarı çıkabilirlerdi.

Fakat istemediler. Aslında, duvarın dışına adım atmak akıllarından bile geçmedi. Nedenini ancak,

Benzersiz Ev’de büyümenin ne demek olduğunu hayal ederseniz anlayabilirsiniz.

Gitmemeleri sadece, sürekli dışarıdaki dünyanın çetin, kirli, pis kokan ve acımasız olduğu öğretil-
diğinden değildi. Sonuçta, korkunç bir yerle karşıla-
şacağınızı bile bile, sırf nasılmış diye bakıp görmek
için o yere gitmek isteyebilirsiniz. Asıl neden –tıpkı
muhtemelen size iyi bir insanın yalan söylemeyeceği-
nin, kimseye el kaldırmayacağının, hırsızlık yapma-
yacağının öğretildiği gibi– gerçek bir Halibut’ın, iyi
bir Halibut’ın, oraya gitmek istemeyeceğinin –oraya
gitmenin, bir şekilde, Halibut adına ihanet etmek
anlamına geleceğinin– öğretilmiş olmasıydı. Sizin
için arkadaşınızın kitabını, yüzüğünü, parasını sırf
bir anlığına unuttuysa de kimin çaldığını asla bile-
mezler diye almak ne kadar anormalse, onlar için de
duvarın öbür tarafına geçmek o kadar anormaldi.

Omniya demir çubuğu yerine koydu. Biraz durup
düşündü.

Duvarın çöken bir bölümünü keşfetmek de, tamir
için kullanılan malzemenin koptuğunu görmek de
şaşırtıcı değildi. Ama o sabah korunun içinden biri
çıkmişti ve eğer dışarıdan geliyorduyse –Omniya
bunu kesin olarak bilmiyordu tabii– eve girmek için
duvarın bu çökük kısmından faydalanmıştı muhte-
melen.

Omniya etrafta kuru yaprak aradı. Gevşek çubuğu
çıkardı ve çubuğun duvarın alt kısmında taşta otur-
duğu yere birkaç yaprak sıkıştırdı.

Ertesi sabah şafak sökerken, ağabeyinin son icadı olan jölesinden yayılan keskin koku odasını doldurmaya başladığında; Omniya çoktan uyanmış, dışarıyı izliyordu. Korudan gelen kimseyi görmedi.

Sonra, duvarı kontrol etmeye gitti. Yapraklar koyduğu yerde, tam da hatırladığı biçimde duruyordu.

Fakat Omniya sırf oraya geri giderek, kendi kaderini kendisi belirlemiş oldu. Demir çubuk yerinden oynatılmış mı diye dikkatle kontrol ederken, arkasında, ağaçların arasında, bir çift gözün onu izliyor olabileceği yüzlerce gizli nokta olduğunu düşünmemişti.

İlk Sıra Dışı Olay (ya da İki Olay)

Eğilim Salonu, Mor Nef'in yakınlarındaydı. Duvarlarında kitaplıklar sıralıydı; salonun ön tarafındaki yükseltinin üzerinde bir kürsü, kürsünün aşağısında da sıralar vardı. Tıpkı salonun adının işaret ettiği gibi yükselti de, kürsü de, kitaplıklar ve sıralar da, her şey yana eğimliydi.

Ne var ki aslında salonun adı Eğilim Salonu olarak planlanmamıştı. Birinci kaptanın evin çocuklarına eğitim verilmesini amaçladığı salonun adını girişe kazıyan duvarcı bir harfi yanlış yazmıştı, hepsi o.

Her duvarcının yapabileceği türden bir hatayı; özellikle de pek bilgili sayılmayan ve evin temelinden yükselmeye başladığı o çılgın çalışma günlerinde, yapması gereken yüzlerce başka işi olan bir usta haydi haydi yapabilirdi böyle bir hataydı. Ve duvarcıları denetleyen her ustabaşının, özellikle de denetleyeceği başka yüzlerce şey varsa, gözden kaçırabileceği türden bir hataydı. Ya da belki de ustabaşı

fark etmiş ama bekleyen diğer işlerin yanında pek önemli olmadığına, ileride birilerinin nasıl olsa fark edeceğine ve isterlerse düzeltebileceklerine karar vermiş olabilirdi.

Ama bu salon birinci kaptanın gelecek nesiller için, evin nüfusu arttığında kullanılmak üzere hazırladığı binalardan biriydi. Kendisinin altı çocuğunun da, onların çocuklarının torunlarının da bu kadar büyük bir yere ihtiyacı olmamıştı; ama işte onlardan sonraki neslin işine yaradı. O zamana kadar birinci kaptan da yardımcısı da çoktan ölmüştü ve herkes orayı Eğilim Salonu olarak tanıyordu; girişinde öyle yazıyordu çünkü.

Sonunda kapısını açıp içeri girdiklerinde, salonun eğimli olmamasına bir anlam veremediler. Zemin dümdüzdü. O yüzden evin işçilerinden bu hatayı düzeltmeleri istendi ve iş bittiğinde zemin gözle görülür şekilde yana doğru eğilmiş; salondaki tüm eşyalar, bulundukları yerlere göre, ya öne ya arkaya ya da yana yatmıştı ve büyük parçalar yanlışlıkla çarpan olursa düşecek gibi duruyordu. Özellikle de çok yüksek ve dar oldukları için kitaplıklar her an devrilecek gibiydi ve Eğilim Salonu'ndan bir kitap almak, binlerce kitabın patır patır düşmesini istemiyorsanız, büyük dikkatle yapılması gereken bir şeydi – küçük çocukların hayatına mal olabilecek, büyükleriye ciddi şekilde yaralayabilecek kadar ağır kitaplıkların devrilmesinden hiç söz etmiyorum bile.

Eğilim Salonu'nun içinde yaşananlara gelirsek;

çocukların çoğunun gittiği okullarla kıyaslayınca, muhtemelen Benzersiz Ev'deki eğitimin eşine rastlanmayan türden bir şey olduğunu düşünürdünüz. Çocuklar –Halibut'ların ve hizmetkârların çocukları– okuma yazmayı, el ayak parmaklarının ve küçük çakıl taşlarının yardımıyla basit matematik soruları çözmeyi öğrendikten sonra iki gruba ayrılıyorlardı. Hizmetkârların çocuklarına büyüdüklerinde yapacakları işler, genellikle anne babaları, büyükanne ve büyükbabaları, büyük-büyükanne ve büyük-büyükbabaları onlardan önce ne yaptıysa o öğretiliyordu. Diğer yandansa, Halibut ailesi çocukları ne isterlerse öğrenmekte –ya da hiçbir şey öğrenmemekte– serbesttiler. Öğrenmek isterlerse, kitaplıklarındaki kitaplar ve büyük Halibut'ların verdikleri derslerle Eğilim Salonu emirlerine amadeydi. Öğrenmek istemezlerse de dışarıda, öğretecek çok şeyi olan çayır- lar, koru ve bataklıklar onları bekliyordu.

Hal böyleyken tek bir çocuğun bile Eğilim Salonu'na gitmediğini sanabilirsiniz. Fakat insanlar acayip varlıklardır; yetişkinler için de çocuklar için de durum öyle değildi. Çoğu zaman sıraların büyük kısmı, kitap okuyan ya da hangi ders varsa onu dinleyen çocuklarla dolu olurdu. Fakat çocukların çoğunun gittiği okullardakiyle kıyaslarsanız, bunlara ders demeyebilirsiniz. Daha çok, dersi veren yetişkin Halibut'ın mizacına ve takıntılı olduğu konuya göre değişen konferanslar, nutuklar, hatta şarkılar, gösteriler, tiyatro oyunları gibiydiler.

Herhangi bir yetişkin Halibut –ne kadar az kişi

ilgilenirse ilgilensin, faydası ne kadar az olursa olsun- herhangi bir konuda ders verebilirdi. Hepbilge B. Halibut evin kaptanı olmadan önce kukla gösterileri yapmıştı. Yeğeni Hepdinç U. Halibut ise hâlâ kürsüye geçiyor, o sabah başından geçenlerle ilgili bir dizi espri yapıyordu. Fakat Hepdinç istisnai bir örnekti ve hem evin önde gelen şairi hem de okulun kendi kendini atamış, resmi olmayan müdürü Pedagogya Halibut, şiddetle onun cesaretini kırmaya çalışıyordu. Ama Pedagogya'nın ne kadar isterse istesin kimseyi okuldan uzaklaştırma hakkı yoktu, çünkü kimse onu resmi olarak müdür yapmamıştı; dolayısıyla da "öğretmen" -doğru sözcük olsa da onlara ne kadar öğretmen denebileceği tartışmaya açık bir konu- seçme konusunda kimseden üstünlüğü yoktu.

O yüzden Halibut ailesinin çocukları, herhangi bir okulun müfredatında asla bulamayacağınız, arkası hiç kesilmeyen "derslere" -doğru sözcük olsa da onlara ne kadar ders denebileceği tartışmaya çok daha fazla açık bir konu- maruz kalıyorlardı. Salon- da yapılanların çok azı çocukları gerçek dünyada faydalanabilecekleri bilgilerle donatmaya yarıyordu; ki okulların çoğunun amacı budur. Ama düşününce, Benzersiz Ev'de doğmayanlara saçma gelecek pek çok şey, o evde doğanlar için gayet anlamlıydı. Benzersiz Ev'in yetişkinleri gerçek dünyayla başa çıkmak zorunda kalmadığı için, evin çocuklarına da bu yönde bir şeyler öğretmenin bir anlamı yoktu.

Ayrıca, öğretmenlerinin çoğu evden dışarı hiç

çıkmadıkları için varsa yoksa evi biliyor, evle ilgileniyorlardı, derslerin çoğu evle ilgiliydi; çocukların ihtiyacı olan şey de buydu zaten. Gerçi bunca detay öğrenmeleri şart değildi ya, neyse.

Yıllar içinde, evle ilgili okutulan dersler alt konulara, alt konular da daha küçük konulara bölündü. Evin mimarisi, tarihi, hayvanları, bitki örtüsü, iklimi, toprakları, taşları, gölleri, koruları – her nesil bu konularda eğitim alarak büyüdü, her nesil hayatını bu konuları çalışarak geçirdi, o yüzden de her nesil kendinden sonraki nesile bunları öğretti.

İşte bu nedenle Omniya Halibut da, duvardaki demir çubuklarla kapatılmış deliği fark ettikten iki gün sonra, yaprakları kontrol edip demirin yerinden oynamadığından emin olduktan sonra –sadece yaprakları bıraktıktan sonraki sabah değil, ertesi sabah da kontrol etmişti– Hepince D. Halibut’ın evin binalarının oluşturduğu gölgeler üzerine verdiği derse girmişti.

Bir gözü başka, bir gözü başka renk –biri mavi, biri gri–, zayıf bir beyefendi olan Hepince, kendini evin tüm mimari öğelerinin –kulelerin, duvarın, çan kulelerinin, çatıların, köşelerin– oluşturduğu gölgelerin yılın her günü ve günün her saati ölçümüne, haritalarının çıkarılmasına ve kaydının tutulmasına adanmıştı. Kırk senedir yöntemini sistemli olarak uygulayarak binaların onda birini anca tamamlayabilmişti ve tüm hayatı boyunca çalışsa bile, böyle büyük bir işin ancak çok küçük bir bölümüne yeti-şebileceğini fark etmeye başlamıştı. İş devam etti-

recek birini arıyordu ve Omniya bazen, uzun uzun ona baktığını görünce, Hepince'nin görevi onun devralınasını umduğunu düşünüyordu. Omniya'nın- sa buna hiç niyeti yoktu! Gölgelelerin hepsi iyiydi güzelci ama, bir var bir yoklardı. 'Keşke Hepince de aynen böyle olsa,' diye düşündü Omniya bıyık altından gülümseyerek.

Omniya'nın dikkati dağılmıştı - burada oturup ders dinlemek anlamsız geldi. Pencereden dışarı baktı, bir güvercin gördü. Güvercin ona, herkesin sözünü ettiği o kocaman, kara kuşu hatırlattı.

Yaratığı bir daha gören olmamıştı, ama Hepbilge'nin cenazesinin akşamı gördüğünü söyleyenlerin sayısı gittikçe artıyordu. Tarifleri birbirine o kadar yakındı ki, gerçekten *bir şey* görmüş olmalıydılar. Belki de şu anda Büyük Kule'nin tepesinde, dev bir yuvanın içinde kuluçkadaydı. Kuş uzmanı Hepkırır onca düşünüp taşındıktan, kitaplar karıştırdıktan sonra kulenin tepesinde keşfe çıkmaya ikna olmuştu; ağlardan, halatlardan ve hatta parçalar halinde taşınacak, kuş ağa yakalanınca birleştirilecek, sonra da halatlarla aşağı sarkıtılacak olan bir kafesten oluşan ekipman hazırlanıyordu.

Omniya, Hepkırır'ın azman kuşa sessizce yanaştığını hayal etmeye çalıştı. O bir kuş gözlemcisiydi, kuş avcısı değil. Yüce bir kulenin tepesinde Hepkırır'ın dev bir kuşu yakalamaya çalışması fikri, feci bir kaza ihtimalini beraberinde getiriyordu - kuşun değil, Hepkırır'ın başına gelecek bir kaza.

Omniya işte tam bunları düşünürken -ya da

düşünmemeye çalışırken diyelim— adının söylendiğini duydu.

Yeniden kürsüye baktı. Hepince elinde birazı açılmış bir branda rulosu tutuyordu; üzerinde, Kemerli Ev'in oluşturduğu gölgelerin, kendi buluşu olan bir sisteme göre farklı renklerde çizgilerle gösterilen mevsimsel seviyeleri vardı.

“Omniya, lütfen gelip öbür ucundan tutar mısın? Tamamını görebilelim.”

Omniya, Artesya'ya bakıp gözlerini devirdi. Büyüyünce asla Hepince'den işi devralmayacaktı. Artesya kıkırdadı.

“Hadi Omniya, herkes seni bekliyor.”

Omniya'nın görebildiği kadarıyla, dinleyenler konuya ancak bu kadar ilgisiz olabilirdi. Ama yine de kürsünün oraya gitmek üzere ayağa kalktı.

“Teşekkürler Omniya. Gel de...”

Bir şeyin hafifçe değerek tam yanından geçip düştüğünü hissetti Omniya. Çok şiddetli bir çarpma sesi duyuldu.

Hepince'nin sesi kesilmişti. Bütün salonu bir şaşkınlık sessizliği kaplamıştı.

Omniya'nın sadece birkaç saniye önce oturduğu sandalye paramparçaydı. Yerlere de taş kiremit parçaları saçılmıştı.

Omniya yukarı baktı. Tavandaki dikdörtgen delikten mavi gökyüzü görünüyordu. Deliğin önünden hızla bir gölge —güneşin önünden geçen bir bulut, belki— geçip kayboldu.

Şimdi herkes çevresine bakınıyordu ve salondaki sessizlik tipik Halibut velvelesine dönüşmeye başlamıştı. Dört bir yanda çocuklar Omniya'ya, Hepince onu tam da kiremit düşmek üzereyken çağırmamış olsaydı neler olabileceğini söyleyip duruyorlardı. Omniya'nın bunu başkalarından duymaya ihtiyacı vardı ya sanki. Ne olacaktı; kafasından geriye, ayaklarının dibindeki sandalye parçalarından fazlası kalmazdı.

“Yıllardır söylüyorum!” diye haykırdı Pedagogya, ellerini beline koyarak. “Çatıyı onarmamız gerekiyor. Yoksa birimiz canından olacak! Yıllardır söylüyorum!”

Duygularının kabardığı zamanlarda romantik yapısı nedeniyle olayları abartma eğilimi gösterebilen Pedagogya hiçbir zaman böyle bir şey söylememişti aslında. Bir-iki kez aklından, ‘Acaba çatının güvenli olup olmadığını kontrol etmek gerekir mi?’ diye geçirmişti, o kadar. Şimdi olana bakılırsa da, endişelenmekte haklı çıkmıştı.

Düşen kiremitin sesini duyan birkaç kişi –Halibut’lar ve hizmetkârlar– koşarak salona geldiler. Pedagogya gelen her yeni kişiye, “Yıllardır söylüyorum!” diye bağıyor, velveyi iyice ateşliyor, bu da daha fazla insanın duyup gelmesine neden oluyordu.

Velvele arttı. Birisi kalabalığı sakinleştirmek için bir şeyler yapmazsa, birazdan ellerinde piknik sepetiyle gelenler başlardı.

Sonunda yatıştırıcı bir ses yükseldi. “Bayanlar ve baylar! Lütfen. *Lütfen*. Paniklemeye gerek yok.”

Kâhyanın oğlunun arkadaşı olan Tobias Hildegrew'du bu. Diğerleri gibi gürültüyü duyup gelenlerdendi.

Bağırış çağırış dindi. İnsanlar nihayet ne yaptığını bilen birinin çıkmasıyla rahatlayıp, bu yakışıklı yüze bakmaya başladılar. Tobias son derece sakin ve kendinden emin görünüyordu. Ondan başkası, böylesine aşırı heyecanlanmış Halibut'larm güvenini kazanamazdı.

"Biraz sakinleşelim," dedi. "Böylesi daha iyi. Pekâlâ. Şimdi, en önemlisinden başlayalım. Kimseye bir şey oldu mu?"

"Bu sefer olmadı," dedi Pedagogya. "Ama yıllardır söylüyorum! Bu çatı çok tehlikeli."

"Evet Pedagogya Hanım. Çok haklısınız. Onarımdan geçirmemiz gerekiyor."

"Ben de aynı şeyi söylüyorum!"

"Size katılıyorum! Ama bir yerine bir şey olan var mı? Asıl önemlisi bu."

Hildegrew, Omniya'nın yanına diz çöktü. "İyi misin Omniya?"

Omniya başını evet anlamında salladı.

"Emin misin?"

"Evet. Eminim."

"Tam zamanında çağırmışım," dedi Hepince. "Gölgeleri göstermek için. Omniya, gölgelerin, hayatını kurtardığı söylenebilir."

'Unut gitsin Hepince,' diye geçirdi içinden Omniya. 'İşini devralmayacağım.'

Tobias tavana baktı. "Kıl payı kurtulmuşsun

Omniya. Taş kiremit! Çok şükür ki, düştüğünde orada oturmuyormuşsun.”

Omniya da tavana baktı. Evet, şanslıymış. Şanslıdan da öte hatta. Sıra dışı bir olay. Sıra dışı iki olay. Birincisi, taş kiremitin tekinin tam da sabahtan beri oturduğu yere düşeceği varmış. İkincisi, kiremit düştüğünde Omniya orada oturmuyor olacaktı.

Bir Davet

Talihsiz bir kaza, işte Eğilim Salonu'ndaki olay genel olarak böyle yorumlanmıştı. Ama Albert Gondolier'e göre sadece talihsiz değil, tuhaftı da. Albert Gondolier evin duvarcı başı, birinci kap-tandan beri Halibut'lara duvarcılık yapan Gondolier ailesinin reisiydi.

Albert Gondolier, ekibindeki en deneyimli dört duvarcıyla birlikte uzun bir merdivenle çatıya çıktı. Sırayla, dikkatle çatıyı incelediler ve bir saatlik değerlendirme sonucunda, diğer tüm taş kiremitler –hem de o kadar çok kiremit vardı ki– sapasağlam yerlerinde dururken, tek bir kiremitin nasıl olup da gevşeyip düştüğünü açıklayacak bir gerekçe bulamamışlardı. Tekrar incelemeye koyuldular, ama bir saat sonra hâlâ bir cevap bulamamışlardı. O yüzden Albert Gondolier detaylı bir rapor hazırladı, aşağı inip Kâhya Digby'ye götürmesi için duvarcılardan birine verdi, Digby de kâhya yardımcılarından birine,

o da baş dosyacıya ve o da hizmet memurlarından birine verdi. Memur da raporu, Benzersiz Ev’de iki yüzyıldan fazladır dosyalanan fişlerin, faturaların, makbuzların ve raporların durduğu tozlu odalardan birindeki tozlu kutulardan birinin içindeki “Tuhaf Kazalar” dosyasına ekledi. Sonra duvarcı başı, duvarcılardan birinin çatıdaki deliği tamir etmesini, tam o noktaya aynı kiremitten koyup, tıpkı eski kiremitin –tuhaf bir şekilde esneyip Omniya Halibut’ın iki saniye önce oturuyor olduğu sandalyenin üstüne düşene kadar– sabit durduğu gibi sabitlemesini izledi.

Ve olay böylece kapandı. Albert Gondolier ve duvarcı ustaları çatıdan indi, merdivenlerini de alarak tempolu adımlarla salondan çıkıp gittiler. Evdeki diğer herkes de, kara kuşun yakalanması için Büyük Kule’ye yapılacak keşif gezisiyle daha çok ilgileniyordu; bir duvar parçasının düşmesi, tam olarak böyle ölümcül sayılabilecek sonuçlar doğurmuyorsa da, evin bir yerlerinde her gün yaşanıyor olsa gerekti. Keşif gezisi o gün öğleden sonra yapılacaktı. Ve akşam olduğunda bile herkes keşif gezisiyle daha çok ilgiliydi; oysa gezide ne bir kuşa, ne de bir yuvaya rastlanmıştı; tek buldukları, düzenli olarak oraya tüneyen güvercinlerin pislikleri olmuştu; bu pislikler normalde, her sene evin kaptanının kulenin tepesine çıkması beklenen Varış Günü’nden önce temizlenirdi.

Ertesi sabah Omniya, Eğilim Salonu’na gitti ve önceki gün oturduğu yere bir sandalye çekti. Etraftaki çocukların bakışlarını görmezden gelerek oturdu.

“Yok artık, orada oturmayacaksın, değil mi?” diye sordu Hepbüyür bir süre sonra.

Omniya ona şaşkınlıkla baktı. “Sence daha güvenli bir yer olabilir mi?”

“İyi de kiremit tam oraya düştü!”

“Evet. Ama onarıldı artık. Geri kalan kiremitler en son ne zaman sağlamlaştırılmıştır?” Omniya önce tavana, sonra da anlamlı anlamlı çocuklara baktı; hepsinin gözleri ondaydı.

Sonra da hepsi tavana baktılar.

Hepbüyür ayağa kalkıp, sıralardan birini Omniya’nın yanına kadar çekti.

Ardından Omniya’nın arkadaşı Artesya ve onun peşinden de Omniya’nın düşmanı Evesya birer sıra çektiler. Peşlerinden de bütün çocuklar. Çok kısa sürede çocukların oturduğu bütün sıralar eğimli salonun ortasında, Omniya’nın etrafında dizilmişti.

Pedagogya gelip herkese sıralarını yerlerine almalarını söyledi. Ama kimse kımıldamadı. Hepdalgın M. Halibut, Tatarcık Konağı’nın çatısında yaşayan sincapların meşe palamudu toplama alışkanlıkları üzerine –çocuklara göstermek üzere getirdiği dişlenmiş palamutlarla desteklenen– bir konuşma yapmak üzere gelince, Pedagogya da çocuklara yanaşıp tam arkalarında durdu; farkında olmadan, Omniya’nın oturduğu noktaya olabildiğince yakın olmak için öne eğilmeye başladı.

O gün öğleden sonra Omniya, duvardaki deliği bir kez daha kontrol etmek üzere koruya gitti. Önceki sabahtan beri ilk kez gidiyordu, çünkü yap-

rakların yerinden oynamasına ihtimal vermiyordu artık. Sonuçta Hepbilge'nin cenazesinden sonraki o sabah korudan çıkarken gördüğü kişinin burayı kullandığına ya da bu delikten haberdar olduğuna dair bir gösterge yoktu. O gördüğü Cornelius Slinker'sa bile, muhtemelen örneğin kuş yumurtaları toplama, mantar toplama ya da bir insanın gündüz vakti koruda yapabileceği yüz şeyden biri gibi gayet mantıklı bir şey yapıyor olduğuna neredeyse kendini inandırmıştı. Duvardaki demir çubuklardan birinin gevşemesi hiçbir anlama gelmezdi. Omniya herhangi bir şeyin seneler boyu ihmal edilmesi halinde böyle sonuçlar doğabileceğini gayet iyi biliyordu.

Yine de, kendine bu seferkinin son olduğunu söyleye söyleye, bakmaya gitti Omniya. Ve eğer gitmeseydi, başına gelecek olan sıra dışı olaylar zinciri tam orada, neredeyse hiç başlamadan bitmiş olacak, Omniya da dahil herkes, sonsuza dek Eğilim Salonu'ndaki kiremit olayının tuhaf bir kaza olduğuna inanacaktı. Ama o zaman bu pek ilgi çekici bir hikâye olmazdı –bir kitabı dolduracak kadar uzun da olmazdı– ve o yüzden ben de oturup yazmazdım, haliyle siz de Omniya Halibut'ı hiç tanımaz, şu anda başka bir şey okuyor olurdunuz; o okuduğunuz şey de bu kadar heyecanlı ve düğümleri çözülmek üzere olan bu hikâye kadar inanması güç olmazdı. Fakat bu hikâyenin her sözcüğü, anlattığım her olay en az Benzersiz Ev'in kendisi kadar gerçek.

Tüm bunları, hatta bu kitabı alana kadar adını hiç duymadığınızı Benzersiz Ev'i nereden bildiği-

mi merak ediyorsunuzdur. Makul birkaç açıklama düşünebilirdim aslında, ama hikâye uydurmakta pek iyi değilimdir. Ölüm döşeğindeki, adını hiç öğrenemediğim yaşlı bir hanımdan dinlediğimi söyleyebilirdim. Ya da bir gün yapacak daha iyi bir şeyim olmadığı için, tozlu bir tavan arasını karıştırırken bulduğum bir günlükten okuduğumu. Ama gerçek, uydurabileceğim her şeyden daha garip; gerçekler genellikle böyledir zaten. Benzersiz Ev'i nereden bildiğimin kendisi başlı başına bir hikâye aslında ve onu da bir gün anlatmayacağımı kim söyleyebilir? Fakat on iki çeyrek yaşındaki Omniya Halibut'ın başına gelen sıra dışı olayları anlatmaya başladığıma göre –bir tanesi başına geldi bile ve her biri başlı başına bir hikâye sayılır– bununla devam etmeliyim sanırım.

Öyleyse Omniya'ya dönelim... O öğleden sonra duvara bakmaya gider. Demir çubuğun altındaki yapraklar hâlâ tıpkı önceki kontrollerindeki gibi öylece duruyordur, ama bu kez yeni bir şey vardır. Katlanıp taşların arasına sıkıştırılmış bir kâğıt parçası.

Omniya kâğıdı alıp açar. Mürekkep nem yüzünden hafifçe dağılmıştır, ama yazılar gayet okunaklıdır. Sadece iki sözcük vardır:

Soluna bak.

Omniya bakar. Önce, dallarında bir şey vardır belki diye ağaçlara bakar. Ama sonra bakışlarını aşağı çevirir. Ve onları görür. Sözcükler. Ancak birkaç metre ötede, yere kazınmışlardır:

**EĞİLİM SALONU'NDA GERÇEKTEN
NE OLDUĞUNU ÖĞRENMEK İSTİYORSAN
YARIN SABAH SAAT ALTIDA
ARDUVAZ KULE'YE GEL.**

9

Kemerli Ev'deki Tek Odalı Daire

Omniya hızlı hızlı yürüdü. Korunun atmosferi şimdi çok farklı geliyordu ona. Tekinsiz ve karanlık. Birisi onun duvara gelip gittiğini öğrenmişti. Hatta görmüş bile olabilirdi.

Koşmaya başladı.

Sonunda ağaçların arasından çıkabildi. Durdu. Karşısındaki iki çan kulesiyle Uzun Güney Bloğu, üzerini örten yarım daire şeklindeki bir dizi büyük kemer nedeniyle Kemerli Ev diye adlandırılmış binayla birleşiyordu; kemerlerin gerisinde de evin diğer çatı katları ve kuleleri uzanıyordu.

Okuduğu sözcükler kafasının içinde dönmeye başladı. Eğilim Salonu'nda gerçekten ne olduğu... Ne demekti bu? Eğilim Salonu'nda ne olduğunu biliyordu Omniya, bilmiyor muydu? Bir kiremit düşmüştü. Bir kazaydı. Talihsiz bir kaza. Tuhaf bir kaza. Ama kesinlikle bir kazaydı.

Başka söylenecek ne vardı? Ve duvarın oraya

gittiğini fark eden kişi neden ona bunu söylemek istesindi?

Mesaj, Arduvaz Kule'ye gelmesini söylüyordu. Arduvaz Kule, evin alçaklı yüksekli silüetinde Büyük Kule'den sonraki ikinci büyük yükseltiydi. Omniya uzaktan sivri ucunun ana hatlarını görebiliyordu.

Bildiği kadarıyla Arduvaz Kule'de yaşayan yoktu ve senelerdir de kullanılmıyordu. En üstünde bir tane odası olan yuvarlak bir kuleydi ve cephesi tamamen gri-yeşilimsi arduvazla kaplıydı, adını da buradan almıştı. Pencereleri hep karanlıktı, bazısı panjurlarla kapalı, bazısı panjurları kırık olduğu için açık ve çıplaktı. Kulenin adam akıllı bir bakıma ihtiyacı vardı; zaman zaman, fırtınalı gecelerde, arduvaz kaplamalarından birkaçının gevşeyip yere indiği olurdu.

Neden orası? Eğer birisinin Omniya'ya söyleyecekleri varsa, niye başka yerde söylemiyordu?

Omniya gölün kıyısında yürümeye başladı. Bir ara durup, uzaklarda yükselen Arduvaz Kule'nin tepesine baktı. Oraya nasıl gidildiğini bilmediğini fark etti. Arduvaz Kule evin ücra bölümlerinden birinde, derin avlulara ve dolambaçlı geçitlere bakan eğimli çatıları olan yüksek konaklar ve sıralı kanatların oluşturduğu karmakarışık yapıların oralarda bir yerlerdeydi. Girişinin nerede olduğunu bilmiyordu Omniya.

İlle de gitmesi gerekmiyordu. Mesaj ondan gitmesini istedi diye gitmek zorunda değildi. Neden Arduvaz Kule? Neden sabahın altısı? Notu bırakan

kişi onun oraya yine gelip notu bulacağını nereden bilmişti? Ayrıca mesajı neden toprağa yazmıştı? En hafif deyimle, kuşkulu görünüyordu bunların hepsi.

Peki ya Eğilim Salonu'nda olanlar ne anlama geliyordu? Mesajda yazanlar Omniya'yı meraklandırmıştı. Eğer olaylar gerçekten görüldüğünden farklıysa, neler olduğunu bilmek istiyordu Omniya.

Fakat yine de, sabahın altısında, yalnız başına, Arduvaz Kule'nin tepesinde...

Pekâlâ, hiç olmazsa oraya nasıl gidileceğini öğrenbilirdi. Bir şey ifade etmezdi ki bu. Gerçekten gideceği anlamına gelmezdi, değil mi?

Kime akıl danışabilirdi? Yapacaklarına burnunu sokmayacak, soru sormayacak, neden sorduğunu öğrenmek için ısrarcı olmayacak, sonra da öğüt vermeye çalışmayacak birine ihtiyacı vardı. Birisi ona Arduvaz Kule'ye nasıl gideceğini söylemeli ve konuyu bir daha da deşmemeliydi.

Omniya'nın gözleri Kemerli Ev'de sabitlendi. Kendi kendine evet anlamında başını salladı.

Hepçoşkun L. Halibut ile Heptitiz E. Halibut hep birlikteydiler, onları birbirlerinden ayrı düşünmek imkânsızdı. Kemerli Ev'in en üstündeki devasa pencerelerden muazzam ışık alan tek odalı daireyi paylaşıyor, bütün gün birbirleriyle ve ziyaretlerine gelenlerle sohbet ede ede işlerini yapıyorlardı.

Hepçoşkun, Benzersiz Ev'in tarihinden olayları resimleyip coşkun bir hızla renklendirdiği büyük tuval tablolar yapan bir ressamdı; bazen bir tabloyu

bir günde bitirdiği olurdu. Tuvalleri, stüdyo dairenin duvarlarındaki üç metre yüksekliğinde, sekiz metre derinliğindeki özel raflarda istiflenmişti. Heptitiz ise, birbirinden mükemmel mikroskoplarla baktığı küçük minyatürler üzerinde çalışan bir heykeltıraştı; sonsuz bir sabırla oyarak, yontarak aylarca aynı eser üzerinde çalışabilirdi. Yaşamı boyunca yaptıklarının hepsi, masasının üzerindeki yeşil por-selen kibrit kutusunun içindeydi.

Omniya içeri girdiğinde her zamanki gibi mırıl mırıl birbirleriyle konuşuyorlardı. Heptitiz özenli bir şekilde bağladığı kravatıyla siyah bir takım giymiş, mikroskobuna eğilmişti; karmakarışık saçları, al suratıyla Hepçoşkun ise boya lekeleriyle kaplı önlüğü ve kıpkırmızı fuları ile uzun adımlarla etrafta dolanıp, devasa bir tuvale boya serpiyordu. Yeni bir tablo üzerinde çalışıyordu. Şimdiden arka planda fırtınalı bir gökyüzü boyanmıştı, bir grup adam bir kapıdan kahramanca çıkıyor ve gözleri alev alev yanan, gagası açık, tüm sahneye gölgesi düşen anormal büyüklükteki kanatlarıyla azman bir güvercine benzeyen dev bir kuş havada yükseliyordu.

Hepçoşkun elinde fırçasıyla arkasına dönünce, biriyle karşılaştığına hiç şaşırmadı sanki. “Omniya, nasıl buldun? Adını, *Kara Akbaba’yı Avlamak Üzerine Büyük Kule’ye Keşif* koydum.”

“Ben de adını değiştirmesini önerdim,” dedi Heptitiz, mikroskobunun lensinden bakarken. “*Gizem* eklemeli. Ya da *gizemli*. *Gizemli Akbaba* de, Hepçoşkun. İnsanlar böyle başlıkları sever. Herkes bayılacak.”

“Hep aynı şeyi söylüyorsun.”

“Sadece yardım etmeye çalışıyorum.”

“Seni dinleseydim yaptığımı bütün tablolar bir *gizem* olurdu. Senin heykellerin gibi yani.” Hepçoşkun güldü. “O kadar küçükler ki, hepimiz için çok gizemliler.”

Heykeltıraş gülümsedi. “Sağ ol. Bunu iltifat kabul ediyorum.”

Bir kez daha, “Nasıl buldun Omniya?” diye sordu Hepçoşkun.

Omniya kaşlarını çattı. “Bence başlıkta *gizeme* gerek yok. *Gizemliye* de. Bu haliyle zaten çok dikkat çekici.”

“Aynen!” dedi Hepçoşkun. “Şimdi resme bak Omniya. Başlığı boş ver, resme bak! Hı? Nasıl buldun? Bir şaheser mi sence?”

Omniya uzun uzun tuvale baktı. “Dünkü keşif gezisini anlatıyor, değil mi?”

“Elbette,” dedi Hepçoşkun.

Omniya göz ucuyla Heptitiz’e baktı; omuzlarını silkmış ama ellerini bir milim bile kımıldatmadan sakınırcasına, kelimenin tam anlamıyla sadece omuzlarını oynatmıştı; yontarken bile parmaklarını o kadar az oynatıyordu ki, hareket ettiklerini zar zor fark ediyordunuz.

“Dün hava bulutlu değildi,” dedi Omniya.

“Etki yaratabilmek için o,” dedi Hepçoşkun.

Omniya kaşlarını çattı. “Şu, Digby değil herhalde, değil mi?” diye sordu, Digby olduğunu bile bile. Yeşil kadifeden kâhya ceketiyle, neredeyse yüzünden

dışarı fırlayacak çapaklı gözleriyle tastamam Digby, elinde büyük bir ağla, Büyük Kule'nin tepesine doğru hamle yapan iki adamın önünde, son basamaklardan kuşa doğru atılırken görölüyordu. Fakat aslında Digby dün kuleye çıkmamıştı; hatta yıllardır, romatizması tepeye ulaşmasına mani olacak kadar arttığından, hiç çıkmıyordu. Hepkırır'ın yanına, üç kâhya yardımcısını ve kuşu yakalamak için kullanılabacak ağları ve kafes parçalarını taşıyacak beş yardımcı kâhya yardımcısı göndermişti. Kötü şans bu ya, gittiklerinde kuş orada değildi; resmin gerçeikle örtüşmeyen yanlarından biri de buydu.

"Omniya," dedi Hepçoşkun, "gelecek nesiller, tarihimizin böylesine önemli bir anında kâhyamızın orada olmadığını bilse ne düşünürler? Üç kâhya yardımcısı ve bir kuş gözlemcisini görmeyi kim ister?"

"Peki ya kuş?" dedi Omniya.

"Varis kâhyayı boş bir çatıya hücum ederken görmeyi kim ister?"

"Ne anlamı olur?" diye sordu Heptitiz.

"Ne *anlamı* olur?" dedi Hepçoşkun.

"Aptal gibi görünür," dedi Heptitiz dişlerinin arasından.

"Geri zekâlı gibi," dedi Hepçoşkun.

Omniya tereddütle tuvale baktı.

"*Bu* bir olay," dedi Hepçoşkun kendiyile övünerek. "Gelecek nesiller için ölümsüzleştirilecek bir olay."

Gözlerini mikroskoptan ayırmadan, "Biz sanatçımız," dedi Heptitiz, "tarihçi değil."

“Kesinlikle. Sanatçıyız. Bir tablo sadece görüneni anlatmaz, yorum da içermelidir. Görünen, hiçbir şeydir. Aslolan yorumdur.”

“Yorum nedir peki?” diye sordu Omniya.

“Görmüyor musun? Baksana! Fırtınalı gökyüzü! Gölgesi düşen bir kuş! Omniya, yorumu göremiyor musun?”

“Bittiğinde daha iyi görebilir belki,” dedi Heptitiz.

“Şimdi de görebilir. Çok açık. Daha ne kadar açık olabilir?”

“Çok çok açıktır belki ama,” dedi Omniya. “birazcık açıklayamaz mısın?..”

“Omniya, kuş bir simge.”

“Neyin simgesi?”

“Hah! Niye şimdi geldi? Niye birdenbire ortaya çıktı?”

Hepçoşkun dikkatle, anladı mı acaba diye Omniya’ya baktı. Heptitiz de gözlerini mikroskoptan kaldırmış, Omniya’ya bakıyordu.

“Niye?”

“Kim bilir?” diye haykırdı Hepçoşkun, abartılı bir şekilde ellerini havaya kaldırarak.

“Bir sanatçı o,” dedi Heptitiz. “Sorular sorar, cevaplarını vermez.”

“Tabloya bak Omniya! Kuşun bir simge olmadığını mı söylüyorsun? Kanatlarını gördün mü? Gölgesini? Nasıl da her şeyi kapladığını gördün mü? Benzersiz Ev’in üzerini. Hatta arka planı bile.”

“Bittiğinde daha iyi anlayacak,” dedi Heptitiz.

“Altına yatan düşüncüyü bu haliyle de anlayabi-

lir!” dedi Hepçoşkun ve fırçayı siyah boyaya daldırıp, arka plandaki binaların üzerindeki gölgeyi koyultmak için hızlı hareketlerle tuvale sürmeye başladı.

Omniya izledi. “Gerçekten de kuşun bir simge olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Tabloya bak!” diye haykırdı Hepçoşkun yine. Biraz daha siyah boya çaldı. “Gölgeye bak! Tablo yalan söylemez.”

Omniya göz ucuyla Heptitiz’e baktı.

“Sanatçı bilir,” dedi Heptitiz. “Nedenini söyleyemese de sanatçı bilir.”

Omniya bir adım öne çıktı. Hepçoşkun’un tablosunun arka planındaki bir kule karaltısına işaret etti. “Arduvaz Kule mi burası?”

“Evet, tabii ki Arduvaz Kule,” dedi Hepçoşkun.

“Oraya nasıl gidiliyor?”

“Bir evin içinden geçerek.”

“Mavi Ev’in,” diye mırıldandı Heptitiz, gözlerini yine mikroskoba indirmişti.

“Mavi Ev’inmiş,” dedi Hepçoşkun. Ayrıntısını bilmiyordu. Sadece, tıpkı tablolarındaki gibi büyük fırça darbeleri, büyük hareketlerle düşünmekle iftihar ederdi. Gündelik şeyler Heptitiz’in işiydi.

“Mavi Ev’in en üst katına çıkıyorsun,” dedi Heptitiz. “Kapıyı açınca karşına iki avlunun arasında bir geçit beliriyor. Onu geçince de kuledesin.”

“Dikkatli ol,” dedi Hepçoşkun. “Av köpeği sürüsü çok yakınında olacak. Aralarına düşmek istemezsin.”

“Hepçoşkun! Kızı korkutmasana.”

Ressam kıkır kıkır güldü.

“Mavi Ev’e nasıl gidiliyor peki?” diye sordu Omniya.

“A, o kolay,” dedi Hepçoşkun. “Azrail Merdiveni’nden çık, bulursun.”

“Merdivenlerden çıkınca sola dön,” dedi Heptitiz. “Dar bir kemerli koridor göreceksin. Oraya gir, sonra tekrar sola dön. Kare şeklinde küçük bir meydana varacaksın. Mavi Ev orada işte.”

“Doğru yerde olduğumu nereden anlayacağım?”

“Anlarsın. Anlamazsan yanlış yerdesin demektir.”

“Peki Azrail Merdiveni?..” dedi Omniya.

“Küçük Taraça’yı biliyor musun?” diye sordu Hepçoşkun.

Omniya başını evet anlamında salladı.

“Granit Kemer’i?”

“Granit Kemer’le ne alaka?” dedi Heptitiz sabırsızlanarak. “Evin ta öbür tarafında o. Omniya, Yankılı Parkur’u biliyor musun?”

“Tabii.”

“Parkuru geç, küçük bir merdiven dizisine varacaksın. En tepeye kadar çık, orada açıklık bir alan var. İşte Küçük Taraça orası. Bir yanında ağaçlar filan var.”

“Meşe!” diye bağırdı Hepçoşkun.

“Çam,” dedi Heptitiz. “Bir yanında çamlar var, sen öbür tarafa gideceksin. Azrail Merdiveni’ni görürsün zaten.”

“O kadar mı?”

“O kadar.”

Omniya anladığından emin olmak için güzergâhı tekrar etti. Heptitiz –gözleri mikroskopta– başını sallayarak onayladı.

“Peki kule?” diye sordu Omniya. “Açık oluyor mu?”

“Açık oluyor mu Heptitiz?” dedi Hepcoşkun, bir yandan da tablosundaki gölgeleri koyultmaya devam ediyordu.

Heptitiz yine ellerini hiç kıpırdatmayacak şekilde omuz silkti. “Hiçbir fikrim yok. Yıllardır gitmedim. İçinde kimse yaşamıyor. Kilitli olabilir.”

‘Ama birisi oraya çağırdığına göre kilitli değildir,’ diye düşündü Omniya.

Gitmeye karar vermiş değildi henüz. Sadece ola ki karar verirse nasıl gideceğini öğrenmeye çalışıyordu.

Heptitiz merakla başını kaldırıp baktı. “Neden sordun? Oraya mı gidiyorsun?”

Omniya omuz silkti. “Bilmem, belki.”

10

Arduvaz Kule'nin Tepesinde

Hava serindi, Omniya omuzlarına bir battaniye sardı. Hepdüzgün'ün kapısının altından hem ışık, hem de yeni karışımının kokusu geliyordu. Omniya koridordan sessizce geçip merdivenlerden indi ve Uzun Güney Bloğu'ndan dışarı çıktı.

Hava hâlâ karanlıktı. Evin saatleri beşi vuralı çok olmamıştı. Omniya, Uzun Güney Bloğu'nun önündeki meydanı geçip, kestirme olsun diye Üçgen Konak'a girdi. Kapalı kapıların ardından Halibut'ların horultuları, burun çekmeleri, soluk alışverişleri ve sayıklamaları duyuluyordu. Omniya konağın öbür ucundan çıkıp yürümeye devam etti, başka merdivenlerden, başka koridorlardan, başka avlulardan geçti. Büyük Mutfak Meydanı'ndaki fırın bacalarından duman tüttüğünü gördü; serin hava tazecik ekmeklerin kokusunu taşıyordu. Başını kaldırıncı da Tavlı Salon'un pencerelerinde ışık yandığını gördü; kahvaltı hazırlıklarına başlanmıştı.

Hemen önündeki bir kapıdan, bir tepsi dana ciğeri taşıyan bir mutfak görevlisi çıktı. El arabası dolusu ayıklanmış balık taşıyan bir mutfak görevlisi daha geçti önünden.

Omniya birkaç kat merdivenle oradan ayrıldı ve Solgun Sekizgen'e vardı, sonra birkaç merdiven daha geçince Aydınlık Kule'ye yaklaşmış oldu. Kule'nin etrafına dizilmiş binaların arasından ilerledi. Uzun Gezi Parkuru'na geldi, parkurun sonunda da yine bir binalar labirentinin ortasında kaldı. Birkaç dönemeç sonra, binaların arasında boylu boyunca bir yılan gibi uzanan Yankılı Parkur'a vardı.

Yankılı Parkur, tıpkı Başlıklı Çan Kulesi, Homurtu Salonu ya da takozbolun icadına daha elli sene varken inşa edilen büyük Takozbol Sahaları gibi, birinci kaptanın sanki haylazlığın suretiymişçesine inşa ettiği tuhaf yapılardan biriydi. Duvarcılar da hepsine aynı duyguyla oymalar yapmıştı; insan yüzlü hayvanlar, şaşkın gözlerle bakan insanlar en beklenmedik anlarda karşınıza çıkar, havaya hoplamanıza neden olurdu. İçe doğru bombeli duvarları, kemerli tavanıyla bir çeşit tünele benzeyen parkur, sesleri yükseltmek ve yankıyı artırmak üzere inşa edilmişti. Bağırma Günü'nde, yankısını en uzun sürdürebilen kimse, bağırma yarışmasının birincisi olurdu ve en yüksek sesli Halibut'lar zevkle kapışırlandı.

Yürürken Omniya'nın ayak sesleri birbirinin üzerine binerek tünelin içinde yankılandı; sesler kulak tırmalayan sürekli bir gürültü oluşturmuştu. Sonunda parkurdan çıkabildi ve artık duyduğu tek

ses kendi hızlı, hafif ayak sesleriydi. Heptitiz'in tarifine uyararak, parkurun sonundaki merdivenlerden çıktı, Küçük Taraça'daki ağaçların karşı tarafından ilerleyip, iki yanında uzun oraklı, tırpanlı figürlerin durduğu dar basamaklara vardı. Heykellerden biri kanlı canlı bir genç adam, diğeri ise sıska bir yüz ve ellerle yaşlı bir adamdı.

Omniya merdivenlerden çıktı. Yukarı varınca sola yürüdü ve kemerin altından tekrar sola döndü. Dört tane dar ve yüksek evle çevrelenmiş küçük kare bir meydana varmıştı. Heptitiz'in hangisinin Mavi Ev olduğunu anlayacağını, anlamadıysa zaten yanlış yere gittiğini söylerken ne kastettiğini şimdi anlıyordu Omniya. Evlerin her birinde tuğlaların üstüne uzun şeritler halinde döşenmiş renkli kaplamalar vardı. Mavi kaplamalı ev, sağındakiydi.

İçerisi süslü bir şekilde döşenmişti; duvarlar, sütunlar, zemin ve tavanlar, her yer mavinin tonlarında malzemelerle kaplıydı. Heptitiz en üste çıkmasını söylediği için Omniya hızla merdivenlerden tam dört kat yukarı çıktı. En üst katta sarı bir kapı vardı. Açtı.

Yüzüne rüzgâr vurdu. Karşısında uzun bir taş geçit, onun arkasında da Arduvaz Kule uzanıyordu. Kulenin pencereleri –bazısı kapalı, bazısı açık ve karanlık– baş döndürücü bir şekilde ta gökyüzünde kadar yükseliyordu.

Omniya geçitte ilerlemeye başladı. İki yanında da, çok aşağılarda birer avlu; avluların ardında, şafak vaktinin gri aydınlığında görebildiği kadarıyla

gelişigüzel dizilmiş çatılar vardı. Sağ tarafında epey uzakta, altındakilerden çok daha büyük bir avlu daha vardı ama ancak açık bölümünü görebiliyordu Omniya. Aşağılara pus çökmüştü anlaşılan; her şey belli belirsiz görünüyordu.

‘Omniya acaba av köpekleri sürüsü orada mı yaşıyordur?’ diye düşündü. Hepcoşkun’un dediğine göre yakınlarda bir yerlerdeydiler, ama sonra da Heptitiz ona Omniya’yı korkutmamasını söylediği için Omniya ciddi olup olmadıklarını anlamamıştı. Söylentilere göre bu sürü, birinci kaptanın zamanında duvarcı ustalarının yanlışıyla dört taraftan da kapattıkları bir avluda kısıli kalan iki köpekten üremişti. İki yüzyıldan fazladır çoğalmış da çoğalmışlardı ve kimse şimdi kaç tane olduklarını bilmiyordu. Yüzlerce, belki binlerceydiler. Yağmurda biriken suları içiyor, avluya atılan etlerle ve fazla alçaktan uçma gafleti gösteren kuşlarla besleniyorlardı. Bir de, söylentilere göre, onları göreyim derken aşağı düşen insanların bedenleriyle.

Omniya dikkatle kulak kabarttı. Sanki uluma sesleri geliyordu büyük avludan. Bir çeşit köpek uluması. Ya da belki de sadece kulaklarına dolan rüzgârın sesiydi.

Yine yukarı baktı. Hava aydınlanıyordu artık. Mesajda saat altıda Arduvaz Kule’nin tepesinde olması istenmişti.

Omniya geçitten geçti. Karşı uçtaki kulenin kapısı açıktı.

İçeride döner merdivenler vardı. Omniya çıkma-

ya başladı. Merdivenlere uzun ve dar açıklıklardan ışık vuruyordu. Basamaklar sarmal bir kavisle uzanıyor, Omniya önünde sadece geride bıraktıklarının birebir aynısı olan beş ya da altı basamak görebiliyordu. Bacakları ağrımaya başlamıştı. Sonunda karşısında bir kapı belirince, Omniya son basamağı da çıktı. Bir anlığına tereddüt etti, başını kapıdan uzattı, sonra kendisi de çıktı.

Rüzgâr burada, yukarıda daha kuvvetli esiyordu. Omniya kendini kulenin uca doğru sivrilen külâhının hemen altında bulmuştu. Çevresinde, bel hizasında korkulukları olan dar bir balkon vardı. Omniya korkulukların gerisinden evin neredeyse tüm arazisini görebiliyordu; sadece Halibut'ların yaşadığı evleri değil; arazinin hemen hemen bir buçuk kilometre kuzeyindeki, hizmetkârların yaşadığı karanlık, düzensiz binalarla kaplı Mahalle'yi de görebiliyordu. Hizmetkârların mahallesi, evin inşaatı sırasında işçi kampının olduğu yere kurulmuştu ve Halibut'ların oraya girmemesi değişmez bir gelenektir. Ama işte şimdi Omniya, aşağıdaki iyice kalınlaşan pus tabakası yüzünden belli belirsiz de olsa, görebiliyordu Mahalle'yi. Tam altındaysa Benzersiz Ev gri bir sis örtüsüyle kaplanmıştı, sadece örtüyü delip çıkan kulelerin tepeleri görünüyordu. Arduvaz Kule'den uzun tek yapı olan Büyük Kule sisi aşmış, açık gökyüzünde dimdik yükseliyordu.

Omniya'yı bekleyen kimse yok gibiydi. Omniya yeniden, sanki arduvaz kaplamalara tutunmuş birini görmeyi beklermiş gibi, kulenin yukarıdaki külâhı-

na baktı. Kuzgunlar çarpa çarpa külâhın etrafında dönüyorlardı.

Uğuldayan rüzgâr, Omniya'nın omuzlarındaki battaniyeyi savuruyordu.

“Kimse yok mu?” diye seslendi Omniya.

Cevap gelmedi.

İleride bekleyen biri vardır belki diye balkonda yürümeye başladı.

Kimse yoktu. Balkon Omniya'yı gerisin geri kule-
nin kapısına getirdi.

Ve tam orada gördü onu.

Yüzünün tamamını karanlıkta bırakan geniş baş-
lıklı uzun, siyah haberci peleriniyle kapıda durmuştu.

Omniya durdu. Ağzı kurumuştur birden. “Buraya
gelmemi isteyen sen miydin?” dedi. Bir an bekledi.
“Mesajı sen mi bıraktın?”

Karşısındaki cevap vermedi.

“Ne söylemek istiyordun?” diye ısrar etti Omni-
ya, bu kez daha yüksek sesle. “Söylesene! Geldim
işte!”

Karşısındaki ona doğru bir adım attı. Başlığının
altından alçak bir tıslama duyuldu.

“Kimsin? Cornelius Slinker? Sen misin? Yüzünü
göster!”

Karşısındaki hamle yaptı. Omniya geriye doğru
sıçradı ve dönüp koşmaya çalıştı. Ama çoktan bir
el, omuzundan yakalamıştı onu. Çığlık attı. Şim-
di de adam diğer eliyle onu tutup havaya kaldırdı
ve ayaklarını yerden kesti. Birden Omniya havada
sallanıp, aşağıdaki pus örtüsüne bakar halde buldu

kendini. Geriye uzanıp umutsuzca bir şey yakalamaya, bir şeye tutunmaya çalıştı. Eline bir kumaş geldi, saldırganın pelerini ya da başlığı olmalıydı. Ama yetmedi.

Adam Omniya'yı kuleden aşağı attı. Omniya düşüyordu.

11

Umulmadık Bir İniş

Çılgılık attı. Yakaladığı pelerini de kendisiyle birlikte çekmişti Omniya ve bir anlığına onu kara bir kuş gibi havada dalgalanırken gördü. Sonra bir şekilde duruverdi ve havanın orta yerinde, kolları bacakları birbirine dolanmış halde yukarı aşağı sekmeye başladı.

Sonra da kendini bir odanın içinde, yerde buldu. Elinde ağ tutan bir kadın duruyordu başında.

“Kimsin?” diye sordu kadın.

Omniya’nın kalbi hâlâ düşmenin dehşetiyle deli gibi çarpıyordu. Az önce neler olmuştu? Bu kadın mı yakalamıştı onu? Bu ağla mı?

“Adını ne? Bir adın var, değil mi?”

“Omniya Halibut,” dedi Omniya belli belirsiz, kadına bakarak.

Kadın gözlerini kıstı. Öylesine koyuydu ki gözleri, neredeyse simsiyahtılar. Omniya’nın annesiyle hemen hemen yaşıt görünüyordu. Örgülü, aralarda

grilikler seçilen koyu renk saçları sırtının yarısına kadar inmişti. Düzgün, uyumlu hatları ve parlak cildiyle sert bir yüzü vardı.

“Hiç duymamıştım,” dedi. “Annenle baban kim?”

“Babam Hepyakın K. Halibut, annemse...”

“Hepyakın mı? Kandilya’yla evlenmemiş miydi o?”

“Evet, doğru,” dedi Omniya.

“Demek sen Hepyakın’ın kızısın, öyle mi? Kaç yaşındasın?”

“On iki çeyrek.”

“Kardeşin var mı?”

“Bir erkek kardeşim var.”

“Adı?”

“Hepdüzgün T. Halibut.”

“Yaşı?”

“On yedi, sekizde beş.”

Kadın başını yukarı aşağı salladı; sanki aklının köşesinde bir yerlerdeki bir bilginin eksiklerini tamamlıyormuşçasına, kaşlarını hafifçe çatmıştı.

Ağını da yanına alıp, odanın dört bir yanına dağıtılmış kırmızı kadife kaplı sandalyelerden birine oturdu. Yerler gri arduvazdandı ve duvarlar da büyük bloklar halinde arduvaz ve üzerlerinde eski, solgun kilimlerle kaplıydı.

“Otursana,” dedi. Elini odada gezdirdi. “İstedğin yere oturabilirsin.”

Omniya ayağa kalktı, gidip sandalyelerden birine oturdu; hâlâ tam olarak nasıl kendini bu odada bulduğunu anlamaya çalışıyordu.

Kadın Omniya'ya öyle uzun uzun baktı ki; Omniya sanki inceleme altında bir yaratıkmış da, kadın bir şekilde derisinin altını görebiliyormuş gibi hissetti.

“Siz kimsiniz?” dedi Omniya.

“Bazilika Halibut,” diye cevapladı kadın.

“Adınızı hiç duymamıştım.”

Kadın güldü. “Duysaydın şaşkınlıktan sandalyemden düşerdim zaten.”

“Neden ki?”

Bazilika cevap vermedi. Sadece bir kaşını kaldırdı.

“O ağla mı yakaladınız beni?”

“Öyle görünüyor.”

“Ne yapıyordunuz onunla?”

“Seni kurtarıyordum, sanırım.”

“Ama neden?”

“Bu soruyu sen benden daha iyi cevaplarsın herhalde.”

“Yok hayır,” dedi Omniya. “Ağın neden elinizde olduğunu sormak istemiştım. Ben düşerken nasıl böyle hazır bir şekilde bekliyordunuz?”

“Bazen balık tutmaya çıkarım.”

“Balık tutmaya mı?”

“Ağla tutuyorum gördüğün gibi. Oltayla değil. Sabahları erken çıkarım. Hangi balıkçıya sorsan, balık tutmak için en iyi saatlerdir.”

Omniya boş gözlerle bakıyordu kadına.

“Balık tutmak diyorum. Hiç duymadın mı yoksa?”

“Ama...”

“Havada tutuyorum tabii,” dedi Bazilika sabırsızlanarak. “Buradan başka türlü tutulamaz, tutulabilir mi?”

“Ne yakalıyorsunuz?”

“Genellikle kuş.”

“Öyleyse yaptığınız şey balık tutmak değil,” diye karşı çıktı Omniya.

“Değil mi? Öyleyse evin balık uzmanı sensin, öyle mi? Heptutar A. Halibut sanıyordum. Sensen bile bu konuda Heptutar’dan öğreneceğin bir-iki şey var anlaşılın.”

“Öldü o.” Omniya kuşkuyla kadına baktı. “İki yıl önce öldü.”

“Aa.” Bazilika bir anlığına kaşlarını çatı. “Peki, her neyse, balıkçılıkla ilgili senden daha fazla şey bildiğimi iddia ediyorum! Diyelim ki birisi gölde balık tutmaya gitti, ama gölden balık yerine bir çizme çıkardı, yine de balığa gitmiş sayılır, sayılmaz mı? Başka neye gitmiş olabilir sence? Çizme tutmaya mı? Eğer balık yerine çizme tutulabiliyorsa, ben neden kuş tutamıyorum?”

“Ama niyeti çizme tutmak değil ki,” dedi Omniya.

“Benimki de kuş tutmak değil!”

“Ama en azından onun balık tutma şansı var!”

“Benim de var,” dedi Bazilika.

“Havada mı?”

“Havada her türlü şey tutabilirsin.”

“Ne gibi mesela?” diye zorladı Omniya.

“Küçük bir kız gibi mesela,” diye cevapladı Bazilika.

Omniya cevap vermek için ağzını açtı, ama sonra gülmeye başladı.

“Anladın mı?” dedi Bazilika. “Ağımı dışarı çıkarıyorum, iki saniye sonra sen düşüyorsun. Buna en hafifinden, umulmadık bir durum derim. Senin yerinde olsam, şans derdim.”

“Ben tuhaf derdim.”

“Ne istersen de.”

Omniya kaşlarını çattı. “Anlamıyorum. Eğer balık tutmak istiyorsanız, neden *balık tutmaya* gitmiyorsunuz? Yani, usulüne uygun bir şekilde. Beni tuttuğunuz için size minnettarım tabii, onu demek istemiyorum. Ama Derin Göl’e gidebilirsiniz. Akarsulardan birine gidebilirsiniz. Bir sürü seçenek var.”

“Gidebilecek olanlar için seçenek var elbette,” dedi Bazilika.

“Siz neden gidemiyorsunuz? Yerlerini mi bilmiyorsunuz?” Omniya, Bazilika yaşımda birinin göller ve akarsuların yerini bilmemesine çok şaşırdı.

“Yo, biliyorum.”

Omniya kadına yine dediklerine anlam veremeyerek baktı. “Peki o zaman neden...”

“Ağıma nasıl takıldığını söylesene.”

“Ama hâlâ neden gidip de...”

“Bak, şunu söyleyeyim, bu sabah bir kuzgun tutsam mutlu olurum. Ya da bir papağan. Ya da hatta güvercin bile. Hiç güvercin tuttun mu? Tutmamışsındır, sanmıyorum. Bu işin bir püf noktası var, bilirsin. O kadar kolay sanma. Gencl bir yanılgıdır bu. Tamamen ağı nasıl kullandığına bağlı. Güvercinler

kaygan yaratıklardır, düzgün tutmazsan kaçıp elinden kurtulurlar. Fakat...” Bazilika anlamlı bir şekilde parmağını kaldırdı. “Konumuza dönersek. Bu sabah neden camımın önünden aşağı düşüyordun?”

Omniya anlatmaya çekindi. “Çok sıra dışı bir hikâye aslında.”

“Böyle bir davranışı haklı çıkarmak için,” dedi Bazilika, “öyle olmalı zaten.”

“Bir de şunu söyleyebilirim, hiçbir mantıklı açıklaması yok.”

“İnsanın yaptığı her şeyin mantıklı bir açıklaması vardır,” diye çıkıştı kadın sertçe. “Gerekçeyi ortaya koyarsan mantık peşinden gelir.”

“Şunu dinleyin öyleyse,” dedi Omniya. Şafak vakti birinin korudan çıktığını gördüğü günden başlayıp hikâyeyi anlatmaya koyuldu; oradan başlaması gerekiyordu, çünkü duvardaki deliği keşfetmesini, Eğilim Salonu’ndaki kazayla ilgili bir mesaj bulmasını ve son olarak da, o sabah saat altıda Arduvaz Kule’nden aşağı düşüşünü açıklayabilmek için o gün önemliydi.

Fakat Bazilika daha hikâyenin yarısında bile değilken gülmeye başladı.

“Ne oldu?” diye sordu Omniya.

“Demir çubuğun altına yaprak mı koydun? Kimin fikriydi bu?”

“Benim.” Omniya mahcup bir şekilde gülümsedi. “Pek iyi bir fikir değildi sanırım.”

“Bir yandan çok iyi fikir aslında. Ya da kısmen iyi diyelim. Fakat planının aksayan bir yeri var elbette.

Kim olursa olsun çubuğu kaldırmadan önce kontrol edeceğini düşünemedin, değil mi?”

Omniya başını iki yana salladı. Hiç aklına gelmemişti.

“Bundan bir ders çıkarmalısın. Karşında aptallar yok. Bir dahakine daha dikkatli davran.”

“Bir dahakine mi dediniz?”

“Yine benzer şeyler olacaktır, emin olabilirsin.”

Omniya kaşlarını çattı. Bazilika yüzde yüz emin bir tonda konuşmuştu.

“Beni şaşırtan, planın değil, planını hayata geçirmiş olman. Birincisi, duvarı incelemek isteyecek kadar merak ettin. İkincisi, böyle özgün bir şey düşünebildin. Mükemmel bir plan değilse de kötü de değil. Üçüncüsü, harekete geçtin.” Bazilika ona dikkatle baktı. “Merak, özgünlük, harekete geçmek. Bir Halibut olduğuna emin misin?”

“Tabii ki de Halibut’ım.”

Bazilika yine güldü. “Olacak şey değil. Korudan çıkan her kimse, birilerinin onu görebileceğini biliyordu. Bir riskti bu. Neden bu riski aldı sence? Çünkü diyelim ki fark edilse bile, şu Halibut dünyasından birinin bu konuda bir şeyler yapma zahmetine katlanma olasılığı... şey, sıfır diyebilirim. Ama adam gidip de bir şeyler yapma zahmetine katlanacak birine göründü. Hayatının şokunu yaşamıştır.” Bazilika güldü. “Olacak şey değil.”

‘Bu yönden bakınca,’ diye düşündü Omniya, gerçekten oldukça komikti. Ya da en azından ironik. Ama yine bu yönden bakınca, Bazilika’nın Hali-

but'lar hakkında söylediklerini doğrular nitelikte bir şey söylemiyordu.

“Bana birini hatırlattın,” dedi Bazilika.

“Kimi?”

“Önemli değil. Uzun zaman önceydi.” Bazilika iç çekti. “Öyle biri yok artık.”

“Arkadaşınız mıydı?”

Bazilika buna cevap vermedi. “Sana bir şey soracağım. İsim mi insanı belirler, insan mı ismi?”

“Başkası da sormuştu bunu,” dedi Omniya. “Alevya Halibut. Kim olduğunu biliyorsunuz, değil mi?”

“Elbette biliyorum.”

“Cenaze yemeğinde sordu.”

“Öyle mi? Sen ne cevap verdin peki?”

“Kulağa bir bilmece gibi geldiğini söyledim. O da belki de bu bilmeceyi çözmenin benim kaderim olduğunu söyledi. Ama ben kadere inanmam. Herkesin hayatta kendi seçimlerini yaptığına inanırım.”

“Peki sen nasıl seçimler yaptın Omniya?” diye sordu Bazilika ciddi bir şekilde.

“Yaprakları yerleştirdim mesela.”

“Evet, yerleştirdin.”

“Yerleştirmemiş olsaydım, şimdi burada olmazdım.”

Bazilika onaylarcasına başını salladı. Karşılık vermeden Omniya'ya baktı.

“Devam edeyim mi?”

“Evet,” dedi Bazilika. “Anlat bakalım.”

Omniya nasıl olup da sabahın köründe Bazili-

ka'nın penceresinin önünden düştüğünün hikâyesini anlatıp bitirdi. "Anlayamadığım şey," dedi, "o yukarıdaki kişi gerçekten beni kuleden aşağı atmaya mı gelmişti; yoksa sahiden bana bir şey söylemek istiyordu da, bir şekilde bir tür yanlış anlaşılma oldu ve böyle sonuçlandı. İkincisi pek mümkün görünmüyor, ama neden birisi bana böyle bir şey yapmak ister, anlayamıyorum." Omniya duraksadı. "Benim ona saldırdığımı filan düşünmüş olamaz, değil mi?"

"Kim olduğu hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu Bazilika.

Omniya cevap vermedi. Cornelius Slinker olabilirdi. Slinker'ın boylarındaydı, başka da bir şey bilmiyordu. İşin kötü yanı, elini uzatıp pelerini çekerken yüzü aşağı dönüktü, o yüzden de adamın suratına bakamamıştı.

Bazilika tek kaşını kaldırdı.

"Şüphelendiğim biri var," dedi Omniya.

Bazilika bekledi, ama Omniya söylemedi.

"Haklısın Omniya. Yeterince düşünmeden bir sonuca varma."

"Ama yine de ne yapmaya çalıştığını..."

"A, o konuda anlaşılmayacak bir şey yok," diye sözünü kesti Bazilika. "Kendimiz kandırmayalım. Seni öldürmeye çalışıyordu tatlım."

Omniya bakakaldı.

"Üstelik Eğilim Salonu'ndaki kiremit düştüğünde de seni öldürmeye çalışıyordu. Kaza filan değildi. Senin üstüne attı. Tabii ki de aynı kişiydi. Bu dediklerimi sen de anlamışsındır zaten, değil mi?"

“Çok sakın anlatıyorsunuz,” dedi Omniya.

“Neden telaşlanmam gereksin ki? Öldürmeye çalıştığı kişi sensin Omniya, ben değilim. Ben tamamen güvendedim.”

Omniya başıyla onayladı. Bazilika haklıydı.

“Toprağa yazılan mesaja gelirsek; şimdi oraya geri gittin diyelim, sence neyle karşılaşırın?”

Omniya’nın bir kere daha gitmeye hiç niyeti yoktu. Düşüncesi bile tüylerini ürpertti.

“Hiçbir şey. O yazıların silindiğine, nesine istersen iddiaya girerim. Birinin sana kuleye gelmeni söylediğine dair hiçbir kanıt bulamazsın. Tek bir not. ‘Soluna bak’, öyle miydi? Bu ne anlama gelir? Hiçbir şey. Seni kulenin dibinde bulduklarını düşünsene. İnsanlar ne düşünürdü?”

Omniya düşündü. “Bir kaza olduğunu,” diye homurdandı.

“Aynen. Bir kaza. O not üstünden çıksa bile, bir anlam ifade etmezdi. Olanları düşünelim. Birisi seni öldürmeye ve buna kaza süsü vermeye çalışıyor. Duvarda çok büyük olasılıkla o adamın kullandığı bir delik bulmanla ilgisi olduğundan kuşkulansak da, adamın bunu neden yaptığını ve kim olduğunu bilmiyoruz – gerçi belli ki senin şüphelendiğin biri var.”

“Ama yapıklar yerinden kımıldamamıştı,” dedi Omniya.

“Evet ama sen yapıkları çubuğun etrafına yerleştirebiliyorsan, başkaları da yerleştirebilir demektir. Ya da belki de senden kurtulana kadar deliği

kullanmamaya karar verdi. Şimdi, bu kişi senin, kimliğini tespit ettiğinden kuşkulaniyor olabilir ya da kuşkulanmıyorsa da, deliğin kullanıldığını açığa çıkaracağını düşünebilir. Sırf bu bile planlarını mahvetmeye yetiyordur belki. O yüzden de seni öldürmeye karar vermiştir.” Bazilika duraksadı. “Bir gerekçesi var, öyle değil mi? Hâlâ hikâyenin mantıklı bir açıklaması olmadığını söyleyebilir misin?”

Söyleyemeyeceğini düşündü Omniya.

“Bu arada, sanırım o kişinin senin ölmediğini bildiğini de hesaba katmalıyız. Eğer birini bir kulenin tepesinden aşağı atarsan, ilk yapacağın şey arkasından bakmaktır.”

“Öyleyse beni kurtardığınızı görmüştür.”

“Büyük olasılıkla. Hatta belki de biz konuşurken, o buraya girmenin bir yolunu arıyordur.”

Omniya endişeyle etrafına baktı.

Bazilika gülümsedi. “Havada balık tutmamın bir nedeni var.”

“Nedir? Neden...”

“Omniya, şu anda gerçekten önemli olan tek bir soru var. Seni bir kez öldürmeye çalıştı. Sonra ikinci kez öldürmeye çalıştı. Soru şu ki...”

“Üçüncü kez öldürmeye çalışacak mı?”

“Sanırım bu sorunun cevabı çok açık. Aslı soru, ona üçüncü bir şans tanımazsan ne yapacağı?”

“Neden bir şey yapsın ki?”

“Omniya, bu kişi -artık her kimse- seni hoşlanmadığı için filan öldürmeye kalkmıyor. Bir şey bildiğin için -duvardaki delikten çıkıp geri geldiği-

ni bildiğin için- öldürmek istiyor. Bu onun için bir tehdit. Ne yapmak için gidip geliyor? Mutlaka bir nedeni vardır ve bu neden bir sırdır. Sana ulaşamazsa ve sırrının ortaya çıkmak üzere olduğunu düşünürse ne yapacak?”

“Durun biraz! Deliği girip çıkmak için kullandığını nereden biliyorsunuz?”

“Başka ne yapıyor olabilir?”

Omniya kaşlarını çatı. Daha önce buna benzer bir şey yaşandığını duymamıştı. O da birilerinin duvardaki deliği kullanıyor olabileceğini *düşünmüştü* elbette. Yaprakları bu yüzden bırakmıştı. Ama eğer kullanıyorlarsa sıra dışı bir şeydi bu. Gündelik hayatta karşılaşabileceğiniz türden bir olay değildi.

“Anlayamıyorum,” dedi Omniya sonunda. “Sanki dünyadaki en doğal şeymiş de, siz de daha önce tanık olmuşsunuz gibi konuşuyorsunuz.”

“Öyle mi yapıyorum?”

“Evet! Ve bu hiç normal değil. Birinin duvardaki bir delikten gidip geri gelmesi normal bir şey değil, değil mi? Ve birinin Eğilim Salonu’nda üzerime kiremit düşürmesinin normal olduğunu da sanmıyorum. Ya da herhangi birinin üzerine de olabilir, fark etmez. Ve birinin beni kulenin tepesinden aşağı atmasının kesinlikle normal olduğunu düşünmüyorum. Ve bunun için sabahın köründe uyanmam gerekti.”

“Ama düşünsene, daha geç bir saatte olsa belki seni yakalayamazdım.”

“Ne fark eder ki! Bu normal değil! Bu kesinlikle normal değil!”

“Katılıyorum,” dedi Bazilika. “Ama diğer taraftan, anormal de değil.” Biraz durdu. “Dinle beni Omniya. Benzersiz Ev’de bazı şeyler yaşandı.”

“Ne gibi şeyler? Bunun gibi mi? Ben hiç duymadım!”

“Kimsenin konuşmadığı şeyler var. Kimsenin sözünü etmediği insanlar var.”

“Kim mesela?”

Bazilika ona dikkatle baktı. Sonra da, “Bir cenaze yemeğinden bahsettin az önce. Alevya Halibut’tan bahsettin. Hepbilge öldü, değil mi?” dedi.

Omniya başıyla onayladı.

“Ne zaman öldü?”

“Birkaç gün önce.” Omniya duraksadı. “Haberiniz yok mu yoksa?”

“Neden öldü?”

Omniya bakakaldı. “Bilmiyorsunuz, değil mi? Öldüğünü bile bilmiyordunuz. Böyle bir şeyden nasıl haberiniz olmaz?”

“Nasıl öldü?”

“Kukla Salonu’nun merdivenlerinden düştü.”

“Sahiden mi? Bir kazaydı herhalde, değil mi?”

Omniya başıyla onayladı.

“Düşerken gören olmuş mu?”

“Hayır.” Omniya kaşlarını çattı. “Kaza olmadığı mı söylüyorsunuz? Bu olayların onun ölümüyle bir bağlantısı olduğunu mu söylüyorsunuz?”

“Nereden bilebilirim Omniya. Orada değildim ki.”

“Ama söyleme şeklinizden...”

“Yeni kaptan kim?”

“Hepparlak.”

“Hepparlak P. Halibut mu? O Hepbilge’den daha yaşlıydı. Hepparlak’ı kesinlikle Hepbilge seçmiş olmaz!”

“Hepbilge kimseyi seçmedi. Alevya’nın dediğine göre bu, Hepbilge’nin oynadığı en büyük oyunmuş.”

Bazilika başını iki yana salladı. “Tam ona göre. En azından son yıllarda hain bir adam olmuştu. Pek çoklarından daha iyi tanırım onu. O adam kuklelerini herhangi bir insanoğlundan çok daha fazla sevdi.”

“Ama bize yeni kaptanın kim olacağını söylememesi felaket bir şey. Üstelik kimsenin bu konuda bir şey yapmaya niyeti yok gibi. Hepparlak’la alay ediyorlar, ama kaptanlığı devralmaya gönüllü olan yok.”

“Değişen bir şey yok,” diye homurdandı Bazilika kendi kendine. Kaşlarını çattı. “Demek Hepparlak kaptan oldu, öyle mi?”

“Geçici bir süreliğine. Asıl kaptanın nasıl seçileceğini kimse bilmiyor.”

“Omniya, tek şansın, seni öldürmeye çalışan kişiyi bulmak.”

“Ama daha az önce, yeniden denemeye kalkacağını söylemişsiniz!”

“Kesinlikle. O yüzden ona tuzak kurmalısın.”

“Kimseye *anlatmayayım mı* peki? Kâhyaya filan?”

“Anlatabilirsin.”

Omniya, Bazilika’ya dikkatle baktı. Söyleme şeklinden, “anlatabilirsin” demesinin, “anlatmalısın” anlamına gelmediği çok belliydi.

“İnanacaklarını sanmam,” dedi Bazilika.

“Sizden söz ederim. Beni tuttuğunuzu anlatırım.”

“Hayır! Yapabileceğin en kötü şeyi yapmış olursun. Beni gördüğünü kimseye söylemeye kalkma sakın. Söz ver.”

“Neden?”

“Çünkü ikimize de faydası olmaz. İnan bana. Bir bildiğim var ki söylüyorum.”

“Neden ama? Onlara beni düşerken tuttuğunuzu anlatabilirsiniz.”

Bazilika başını iki yana salladı.

“Anlatamaz mısınız?”

“Beni dinle Omniya. Senin için yapabileceğim çok az şey var; ama şunu söyleyeyim, hayatta kalmak istiyorsan kendine güven, başkasına değil. Bu kişinin kimliğini açığa çıkarmalısın. İnsanların sana inanmasını istiyorsan, kimseye bir şey söylemeden önce onu kendini göstermeye zorlamalısın. Ancak böyle güvende olursun.” Bazilika duraksadı. “Düşünmen gereken, bunu nasıl yapacağın. Duvardaki deliğin oraya gidip bekleyebilirsin belki.”

“Bir daha yakınından bile geçmem! Tam da bunu yapmamı bekliyordur zaten. Beni anında yakalar.”

Bazilika gülümsedi. “Çok iyi. Haklısın. Öyleyse başkasını gönder.”

“Hayır! O zaman da onu öldürür.”

“Yine haklısın.”

“Öyleyse ne yapacağım?”

“İşte onu bilmiyorum. Ama ne düşündüğümü söyleyeyim. Eğer hayatta olduğunu biliyor ama

seni bulamıyorsa, yapmayı planladığı şey her ne ise –gerçek amacı neyse– foyası ortaya çıkmadan, bir an önce yapacaktır. Muhtemelen hiç istemediği bir hamle yapmak zorunda kalacak. Risk almaya zorlanacak.”

“Nasıl bir hamle?”

“Hiçbir fikrim yok. Ama eğer şanslıysan, yaptığı şey kimliğini belli eder. Onu açığa çıkarmanın en iyi yolu, kendi kendine ortaya çıkana kadar kendine dikkat etmen.”

“Uzun Güney Bloğu’nda oturduğumu biliyordur.”

“Yerinde olsam ben de aynı şeyi düşünürdüm.”

“Nerede saklanabilirim?”

Bazilika hemen cevaplamadı. Sanki aklında bir şey tartıyormuş gibi sessizdi. “Oyuklu Konak’ı biliyor musun?” diye sordu sonunda.

Omniya başını evet anlamında salladı.

“Nereden gidildiğini biliyor musun?”

“Evet.”

Bazilika eliyle Omniya’yı yanına çağırırdı. Omniya kalkıp Bazilika’nın yanındaki sandalyeye oturdu. Alçak sesle, neredeyse fısıldayarak, Bazilika ona Oyuklu Konak’a varınca nereye gitmesi gerektiğini söyledi. Omniya dikkatle dinledi.

“Bir de, kimse yerini bilmesin,” dedi Bazilika. “Söz mü?”

Omniya başını evet anlamında salladı. “Peki. İhtiyacım olursa size nasıl ulaşabilirim?”

“Omniya, senin için başka ne yapabilirim bilmiyorum.”

“Olsun, size nasıl ulaşacağım?”

“Ben hep buradayım.”

“Tamam ama yanınıza nasıl geleceğim?”

“Ben seni tutarım.”

Omniya şaşkınlıkla baktı ona. “Başka bir yolu olmalı...”

“Kulenin tepesindeki kapının aşağısındayım.”

“Yani siz şimdi ciddi ciddi diyorsunuz ki...”

“Her balıkçının bellediği bir yer vardır. Bu da benimki.”

Omniya şaşkınlıkla baktı. “Tamam da, en azından geleceğimden haberiniz olması gerekmez mi? Bir işarete filan ihtiyacınız yok mu?”

“Sabah erken saatler iyidir,” dedi Bazilika. “Balık boldur o saatlerde.”

Omniya ciddi olup olmadığını anlamak için dikkatle bakıyordu ona.

Bazilika ayağa kalktı. Duvardaki kilimlerden birini köşesinden tutup kaldırdı. Arkasında küçük, kare bir kapı vardı. Kapıyı açınca küçük bir boşaltma oluğu göründü.

“Nereye gitmen gerektiğini hatırlıyorsun. Nasıl gideceğini hatırlıyorsun, değil mi?”

Omniya başını evet anlamında salladı.

“Doğruca oraya git. Orada bekle. Kimse seni görmediği sürece güvende olursun.”

Omniya eğilip güç bela boşaltma oluğuna sığışmaya çalıştı.

“Önce ayakların,” dedi Bazilika.

Ama Omniya tekrar doğruldu. “Kimseye söyle-

meme konusunda hâlâ emin değilim. Kâhyaya söylememe konusunda hiç emin değilim.”

“Söyle. Hayatının kıymeti yoksa söyle tabii.”

“Haklı olduğunuzu nereden bileyim?”

“Sana sadece tavsiye verebilirim. Benden kimseye bahsetmeyeceğine söz verdin. Onun dışında istediğini yapabilirsin, sana kalmış. Tavsiyemi ister dikkate al, ister alma.”

“Sizin de bu işte parmağınız olmadığını nereden bileyim? Beni bir ağla yakaladınız. Olacak şey mi sizce?”

“Senin yerinde olsam, kesinlikle değil diye düşünürdüm. Ama öbür yandan da, seni öldürmeye çalışıyor olsaydım tutup yakalamazdım.”

“Belki de beni öldürmeye çalışmıyorsunuzdur. Belki başka bir amacınız vardır. Bana gidip Oyuklu Konak’ta saklanmamı söylemediniz mi? Belki de o adam ve siz beni kasten oraya gönderiyorsunuzdur. Adam beni atıyor, siz tutuyorsunuz, sonra da ben kalkıp ikinizin istediği yere gidiyorum.”

“Mümkün tabii,” dedi Bazilika. “Aslına bakarsan, çok zekice bir dolap olurmuş. Ama tek sorun Omniya, bunu yapmak için bir gerekçem yok. Gerçi sen bir şeyler bulabilirsin belki, hı?” Bazilika biraz durdu. “Bulamadın mı? Tüh. Ne düşündüğünü duymayı çok isterdim. Tabii bulamaman bir gerekçem olmadığını göstermez. Sonuçta, dediğin gibi bir plan yapmışsam da bunu itiraf edeceğimi düşünmüyorsun herhalde, değil mi?”

“Kabul ediyorsunuz öyleyse?”

“Aklından geçenlerin mümkün olabileceğini kabul ediyorum. Doğru olduğunu kabul etmiyorum. Ama, senin yerinde olsam yalan söylediğimden kuşkulana-
bileceğimi de kabul ediyorum.” Bazilika omuzlarını silkti. “Kendi kararını kendin vermelisin.”

Omniya tereddiitle baktı ona.

Bazilika hâlâ boşaltma oluğunun kapısını tutu-
yordu. “Önce ayakların,” dedi sert bir şekilde.

12

Gece

Omniya bir dala tutunup kendini yukarı çekti. Sarmaşık kocaman ve yaşlıydı; duvarın neredeyse tamamını kaplamıştı. Ana gövdesi bir meşe ağacının ki kadar kalındı, öyle ki, Hepyeshil Halibut döneminde dallarına asılan bir ağaç ev bile yapılmıştı. Ağaç ev yok olalı epey olmuştu, ama sarmaşık genç bir asma gibi duvarı sarmaya devam ediyordu; her baharda bahçıvanlar pencerelere uzanan dallarını keserdi ki, denizliklerin üzerini aşıp camları olduğu gibi kapatmasın.

Fakat sarmaşığın dolandığı duvar, Bazilika'nın Omniya'ya gitmesini söylediği Oyuklu Konak'ın duvarı değildi.

Karanlık çökmüştü ve Omniya tırmandıkça sarmaşığın karaltısı içinde gözden yitiyordu. Daldan dala geçiyor, geçerken yapraklar yüzüne sürünüyor. Üçüncü kata varıncaya kadar tırmandı. Varınca da durup pencerelerden birini tıklattı. Sarmaşığa

asılı halde bekledi. Bir kez daha tıklattı, daha sertçe. Sonra da gözünün kestiği kadar şiddetle vurdu. Pencere açıldı. Biri başını dışarı uzattı.

“Hepbüyür,” diye fısıldadı Omniya. “Buradayım.”

Kuzeni etrafına bakındı ve onu görünce az kalsın içeri kaçacaktı. “Omniya! Ne işin var burada?”

“Şşşşşt! Sarmaşıktaki biraz takılayım dedim, sonra da Hepbüyür’e uğrasam ya diye düşündüm.”

“Gerçekten mi?”

“Tabii ki hayır. İzin ver de içeri gireyim!”

Hepbüyür geriledi ve Omniya içeri tırmandı. Arkasından da perdeyi kapadı hemen.

Hepbüyür onu şaşkınlıkla izliyordu. “Neler oluyor? Neredeydin bugün? Seni aradım, ama kimse nerede olduğunu bilmiyordu.”

“Niye aradın?” diye sordu Omniya.

“Öylesine,” dedi Hepbüyür. “Ben sadece... Neler oluyor?”

“Kapın kilitli mi?”

Hepbüyür başını iki yana salladı.

“Kitler misin?”

Hepbüyür kapıya gitti. Omniya pencerenin hemen altına, yere oturdu. Başını duvara dayadı. Yorgun ve açtı.

Hepbüyür yanına geldi. “Neredeydin bugün?”

“Boş ver. Yiyecek bir şeyler var mı?”

“Pek sayılmaz. Ama gidip...”

“Gitme! Burada bir şey yok mu?”

“Bir bakayım.” Hepbüyür çekmeceli bir dolaba

gitti. Çekmecelerden birini açıp baktı, çam kozalakları, bir parça tahta ve iri taşlar çıkardı.

Omniya, biriktirdiği eşyaların yanı sıra yiyecek bir şeyler de bulması umuduyla izliyordu onu. Öylesine açtı ki, yiyeceğin ne olduğu fark etmezdi. Bütün gün bir şey yememişti.

Bazilika Halibut'ın odasındaki boşaltma oyduğundan aşağı hızlı, döne döne bir yolculuk yapmış; bir tünele düşmüştü. Zemindeki büyük ızgaralara gelene kadar tüneli takip etmişti. Izgaraların üzerinden sessizce geçerken de, aşağıdaki, türlü türlü etlerle çevrili, kesme tahtalarının üzerinde bir şeyler kesip dilimleyen bir oda dolusu aşçıya bakmadan edememişti. Fıçılar dolusu buzlu balık, bacakları bağlanmış bağ bağ av kuşları, yağlı damarlı bütün koyunlar, derisi soyulmuş geyikler ve tam altındaki kancalara asılı sığır etleri gördü. Tünelin onu Büyük Mutfak Meydanı'nın altına getirdiğini anlamıştı; mutfığa hizmet veren kasapların üzerindeydi. Ama tünelin buradan çıkışı yoktu, o yüzden yoluna devam etti. Tünel git-tikçe loşlaşıyordu ve Omniya'nın karşında bir ışık belirene kadar el yordamıyla ilerlemesi gerekmişti. Işığın orada küçük, kemerli bir açıklığa uzanan, en fazla yarım metre yüksekliğinde basamaklar buldu. Basamaklardan çıkıp temkinli bir şekilde dışarı baktı. Karşısında, geniş bir taşlık alanın öbür tarafında Mor Nef duruyordu.

İşte bütün gün, gece olup da Benzersiz Ev'e karanlık çökene kadar saklanıp orada beklemiş, sonra da sıkışa sıkışa sürünerek açıklıktan dışarı çıkmıştı.

Hepbüyür dolabın yanından elinde bir avuç dolusu şekerle döndü. Üstlerine kumaş tiftiği ve taş kırıkları yapışmıştı, ama Omniya neredeyse her şeyi yemeye hazırды.

Hepbüyür gidip öbür çekmelere de baktı. Sonra da elinde başka bir şeyle döndü. “Bunu ister misin?”

“Nedir o?”

“Bilmem. Kuru meyve filan gibi duruyor.” Hepbüyür hafifçe dişledi ve yüzünü buruşturup, ne olduğunu tahmin etmeye çalıştı. “Bilmiyorum. Anlamadım gerçekten.” Biraz daha dişledi. “Hiç fena değilmiş. Yemezsen ben yiyebilirim.”

Omniya, “Yerim,” deyince de, gönülsüzce uzattı.

Omniya önce her neydiyse Hepbüyür’ün bulduğu o şeyi yedi. Ardından da şekerleri.

Sonra odada göz gezdirdi. Dolabın yanında büyük bir mor keçe çizme duruyordu. Omniya dikkatle baktı. “Hepbilge’nin odasından aldığın çizme mi bu?”

Hepbüyür başıyla onayladı.

Omniya gülümsedi. Bütün gün yaşadıklarından sonra bile çizme o kadar komiğine gitmişti ki, kahkahalarla gülmek geldi içinden. “Hepbüyür, çok kocaman değil mi bu? İki ayağını birden soksan gene büyük olur!”

Hepbüyür omuzlarını silkti.

“Ne işine yarayacak?”

Hepbüyür kaşlarını çatarak çizmeye baktı. “Büyüyünce giyerim.”

“Gelmiş geçmiş en büyük Halibut kadar büyü-

yebilirsen giyersin tabii. Gerçi büyüsen ne olacak? Sadece bir tane var.”

“Çiftini yaptırırım.”

“Bunun aynısını mı? Mor bir çizme mi yaptırıcaksın?”

Hepbüyür kaşlarını iyice çattı. Gözlerini çizmeden ayırmadı. “Bir tek bunu alabildim. Neden aldığımı da bilmiyorum, gerçekten.” Bir anlığına, sanki nedenini bulmaya çalışıyormuş gibi sustu. Sonra omuzlarını silkip Omniya’ya döndü. “Neler olduğunu anlatacak mısın?”

Omniya evet anlamında başını salladı. Anlattı. Ağla yakalandığı kısma gelince Hepbüyür gülmeye başladı, ama Omniya’nın tepkisini görünce hemen sustu.

Şaka filan değildi. Omniya gerçek bir tehlikenin içinde olduğundan emindi. Eğer o ağ –Bazilika’nın amacı ne olursa olsun– Arduvaz Kule’nin içinden çıkıp onu tutmasaydı, çoktan ölmüş olurdu.

“Gerçekten oldu mu böyle bir şey?” dedi Hepbüyür. “Seni tuttu mu?”

“Anlattıklarımın her kelimesi doğru. Ama sakın onu gördüğümü kimseye söyleme. Benim de sana söylememem gerekiyordu aslında.”

“Niye ki?”

“Bilmiyorum, ama söyleme işte. Söz mü?”

Hepbüyür omuzlarını silkti. “İyi.” Bir anlığına durup düşündü, sonra Omniya’nın anlattıklarını hatırlayarak hayretle başını iki yana salladı. “Bu çok sıra dışı bir şey Omniya. Sıra dışı bir olay.”

‘Başlıklı bir adam tarafından kulenin tepesinden aşağı atılmaktan daha sıra dışı değil,’ diye düşündü Omniya. Şimdi düşününce, gerçekten de hayatta herkesin başına gelebilecek türden bir şey değil, tam anlamıyla sıra dışı bir olaydı. Ya da hayat bitirebilecek türden bir olay da diyebiliriz. Sıra dışı olaylar birbiriyle yarışıyordu sanki. Omniya bu kadarla kalmayacağını hissedebiliyordu.

Hikâyenin geri kalanını da anlattı; Bazilika ile konuşmasını, kasabın üstünden geçen tünelden çıkışını...

“Yarın öğlene ne varmış yemekte?” diye sordu Hepbüyür.

“Çok komik.”

Hepbüyür yine ciddileşti. “Peki ne yapacaksın?”

“Bekleyeceğim,” diye cevapladı Omniya. “Bazilika haklıydı. Bir şekilde araya giriverdim. Yapmaya çalıştığı şeyin benimle ilgisi yok aslında.”

“Ne yapmaya çalışıyor?”

“Benim de bunu öğrenmem gerekiyor işte. Beklersem belki anlamamı sağlayacak bir şey yapar.”

Hepbüyür, Omniya’nın önünde duran şekerlerden birini aldı; kumaş tiftiklerini temizleyip ağzına attı.

“Niye Bazilika’nın dediği yere gitmedin?” diye sordu.

Omniya omuzlarını silkti.

“Ona güvenmiyorsun, değil mi?”

“Beni kurtardı, ama çok şüpheli bir şekilde,” dedi Omniya. “Sence de öyle değil mi?”

“Şüpheli az kalır. Aynen böyle mi oldu, emin misin?”

“Anlattım ya.” Omniya kaşlarını çattı. “Dediği yere gidersem, orada neyle karşılaşacağımı bilmiyorum. Güvenebileceğim birine ihtiyacım var.” Gözlerini Hepbüyür’e çevirdi. “Gerçekten güvenebileceğim birine.”

“Doğru kişiye geldin o zaman.”

Omniya bunun farkındaydı. Hepbüyür’le aralarında birkaç ay vardı ve birbirlerine hep yakındılar. Birlikte büyümüşlerdi. Omniya kuzeninin dünyadaki en cesur erkek filan olduğunu düşünmüyordu ya da en ideal; ama Hepbüyür’ün güvenilir ve sözünün eri olduğundan kesinlikle emindi. Verdiği sırları kimseye anlatmamıştı bugüne kadar. O yüzden de, gidebileceği bir yer, saklanmasına yardım edebilecek güvenilir birini ararken aklına gelen ilk isim Hepbüyür olmuştu.

“Keşke Hepbakar da burada olsaydı,” dedi Hepbüyür. “Ona da güvenebilirdin.”

Omniya başını sallayarak onayladı onu. Hepbakar, Omniya’nın babası Hepyakın’ın ve Hepbüyür’ün annesi Ribelya’nın kardeşiydi. Ama kardeşlerinden çok daha gençti; hatta Omniya ve Hepbüyür’le aralarında sadece on yaş vardı ve onlar için bir dayı ve amcadan ziyade ağabey gibi olmuştu; hep onlarla güler, oynardı. Sonra birkaç yıl önce, yirmi yaşındayken birden, görünürde Büyük Kuzey Konağı’nın merdivenlerinin çürük bir basamağından düşerek ölüverdi. Düşmekten dolayı çok fena

ezildiği için cesedini kimseye göstermemişlerdi. Bir gün buradaydı, ertesi gün yoktu ve ondan geriye bir tek, Düşler Tarlası'nda bir tümsek kalmıştı; çocuklarla bir daha gülemeyecek, oynayamayacaktı.

Omniya da amcasını özlüyordu, ama Hepbüyük ölümünden daha çok etkilenmişti. Onu anmadığı bir gün geçmiyordu.

“Burada bekleyebileceğimi düşündüm,” dedi Omniya.

“Tabii ki bekleyebilirsin. Hepbazar seni saklardı, saklamaz mıydı? Ben de saklarım.”

Birden kapı güm güm vurulmaya başladı, ardından da bağırışlar, kıkırtılar duyuldu.

“Gidin başımdan!” diye bağırdı Hepbüyük.

Kıkırtılar ve kapı gümlmesi kesilmedi.

“Belki de saklamasan daha iyi,” dedi Omniya. Hepbüyük’ün iki küçük kardeşi korkunç geveze ve kikirdeklerdi ve işte şimdi de içeri girmek için ısrar ediyorlardı.

“Gidin başımdan!” diye bağırdı yine Hepbüyük. “Korkma,” diye fısıldadı Omniya’ya. “Bir süre duymazdan gelince sıkılıp giderler.”

“Belki gitsem daha iyi olur.”

“Hayır, burada kalabilirsin. Burası en güvenli yer.” Kapıya döndü. “Gidin başımdan!”

Bir anlığına sessizlik oldu, ama sonra kıkırtılar ve kapıyı yumruklamalar yeniden başladı.

Hepbüyük omuzlarını silkti. “Gardıroba saklanabilirsin. Kocamandır. Küçükken onun hareket ettiğini hayal ederdim, giderdi, neresi olursa. Bir de,

içinden her şey çıkabilirdi, canavarlar bile. Hatırladın mı?”

Omniya gülümsedi. “Kendini o kadar korkuturdun ki uyuyamazdın.”

“İnsan küçükken yapıyor böyle şeyler işte,” dedi nostaljik bir şekilde.

Omniya iç geçirdi. Hepbüyür haklıydı.

“O dolabın içinde yatak hazırlarız sana.”

“Teşekkürler Hepbüyür. Hiç sorun çıkarmam. Sadece yiyecek bir şeyler getirebilirsen, yeter. Bir de evden haberler tabii.”

Hepbüyür bir anlığına sessiz kaldı. “Birilerine anlatsak olmaz mı? Digby’ye filan? Sonuçta kâhyaya söylemek güvenlidir herhalde.”

Omniya da aynı soruyu Bazilika’ya sormuştu. Başını iki yana salladı. “Dışarı çıktığım an, bunu yapan her kimse, yine peşimden gelir. Bazilika dedi, ve bence haklı da.”

“Peki kim olduğu konusunda hiç mi fikrin yok?”

“Dedim ya, yüzünü göremedim.”

“Ama yine de bir fikrin vardır.”

Omniya biraz tereddüt etti. “Emin değilim. Bak, söylersem, bu bir sır, tamam mı? Kimseye söyleyemezsin.”

Hepbüyür başını tamam anlamında salladı.

Omniya bir an yine duraksadı. “Cornelius Slinker’dan şüpheleniyorum.”

Hepbüyür düşünceli bir şekilde gözlerini kıstı. “Onu hiçbir zaman gözüm tutmamıştı zaten. Sürekli sessizce etrafta dolanır. Hiç konuşmaz. Sadece durup dik dik yüzüne bakar.”

“Ama hiç kanıtım yok. Bazilika’nın haklı olduğundan eminim, topraktaki yazılar çoktan silinmiştir. Öyleyse kâhyaya söylersem ne düşünecek ki? Neden bana inansın?”

“Bazilika’ya sorup doğrulatabilir.”

“O da adamın kim olduğunu bilmiyor.”

“Ama seni ağıyla yakaladı, öyle dememiş miydin? En azından bunu söyleyebilir. Bu da anlattıklarının uyduruk olmadığını kanıtlar. Yakalayabilmesi için önce birinin seni kuleden atmış olması gerekir, değil mi? Durup dururken atlayıp da birinin seni tutmasını bekleyemezsin ya?”

Omniya başını iki yana salladı. “Yapamam.”

“Neyi yapamazsın?”

“Bazilika’dan söz edemem. Dedim sana. Kimseye söylemememi tembihledi.”

“Söylersen ne olur?”

“Söylemememi istedi. Yoksa ikimiz için de en kötü şeyi yapmış olursun, dedi. Bunu öyle bir dedi ki Hepbüyür, ciddi olduğuna eminim.”

“Öyle mi?” dedi Hepbüyür kuşkuyla. “Ona gerçekten güveniyor musun?”

“Güvenip güvenmediğimi bilmiyorum. Ama eğer Digby’ye söylersek elimde hiç kanıtım yok ve Bazilika ondan kimseye söz etmememi istedi. Beni gördüğünü inkâr bile edebilir. E sonra, ne hale düşerim? Feci bir yalancı! Üstelik bu sırada da, o adam dışarıda, beni bir kez daha yakalamak için fırsat kolluyor olacak.”

Omniya Mor Nef'in altından çıkmak için geceyi beklerken tüm gün bunları düşünmüştü. Bazilika'nın söylediklerinin ne kadarına inanıp ne kadarına inanmadığını bilmiyordu. Ama bildiği iki şey vardı: Eğer Bazilika onu tuttuğunu inkâr ederse hikâyesine kimseyi inandıramazdı. Ayrıca bu sırada da katil peşinde olacaktı. Bu iki şey, aslında tek bir seçeneği olduğu anlamına geliyordu.

"Hepbüyür, şimdi yapabileceğim tek şey ona bu fırsatı vermemek. Beni bulamazsa başka bir şey dener. Şansım yaver giderse de, eğer adam Cornelius'sa, bu şekilde kendini gösterecektir. Yani yapacağım şey bu işte. Daha iyi bir fikrin yoksa tabii."

"Yok," diye homurdandı Hepbüyür. Sessiz ve düşünceliydi. Sonunda, başını sallayarak, "Peki. Buraya tırmandığını gören olmadı, değil mi?" dedi.

"Olmamıştır herhalde."

"Öyleyse güvendesin." Hepbüyür pencereye gidip perdeyi hafifçe araladı. Dışarıdaki karanlığa baktı.

"Omniya," dedi.

"Ne oldu?"

"Gelsene."

"Ya biri görürse?"

"Gelsene!" Hepbüyür'ün sesi telaşlıydı.

Omniya önce ışıkları kapayıp pencereye gitti. Hepbüyür perdenin arasından bir yere işaret etti.

Gökyüzünde epeyce yüksekte, ay ışığında, kocaman siyah bir kuş uçuyordu. Aynen söylendiği gibi anormal, bir insan kadar büyüktü.

Omniya kuşun evin üzerinde dönmesini izledi. Bir

an sanki havada daireler çizen kuşla direkt birbirlerinin gözlerinin içine baktıklarını hissetti; Omniya kuşun yüzünü seçemediğine göre muhtemelen kuş da karanlık odada camın arkasından onu seçemezdi. Ama yine de nedense Omniya'ya, kuş ay ışığında arkasını döndüğünde, sanki oraya onun için uçup gelmiş ve bakışlarla değil ama düşünceleriyle iletişim kuruyorlarmış gibi geldi.

Kuş kanatlarını çırpıp uzaklara doğru süzüldü ve gecenin içinde gözden kayboldu.

13

Sarmaşığın Ardında

Gardırobun içi derindi. Daha çok, karanlık, sonu seçilmeyen bir koridora benziyordu. Raflara tikiştirilmiş bir sürü kazak, fular, şapka ve eldiven vardı. Annesi Ribelya durmadan Hepbüyür'e bir şeyler örerdi; en azından her hafta bir tane yeni giysisi olurdu, ama Hepbüyür bunların çoğunu bir kere bile giymezdi. Giydikleri odasında saçılı olanlardı. Omniya'ya battaniyelerden ve yastıklardan, gardırobun diplerine, arkasındaki duvara dayalı bir yatak yaptılar.

Uykuya dalması zaman aldı. Kuleden aşağı düştüğü anı aklından çıkaramıyordu bir türlü. Boşluğa düşmek, düşmek, düşmek, durmadan düşmek hissi tam anlamıyla korkunçtu. Kulenin tepesinden sarkıp ona bakan birini görmüş müydü peki? Havada süzülen siyah pelerinin arkasını görebilmiş miydi? Pelerinin bir ucunun kıvrılıp da arkada, kulenin tepesinde bir yüzün önünü açtığı bir an olmuş muydu?

Omniya elinden geldiğince yoğunlaşarak hafızasını zorluyordu. Cornelius Slinker mıydı? Birini görmüş olabileceğine dair bir his vardı içinde, ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın bir türlü tam olarak hatırlayamıyordu. Gördüyse bile aklında kalmamıştı. Belki de düşerken duyduğu korkuyla zihninden silinivermişti. Aynı korkuyu şimdi de duyuyordu. Ama sonra birden, açıklanamayacak bir şekilde, Bazilika'nın ağında seker halde bulmuştu kendini.

Bazilika'ya gelince, Omniya'nın sorularına verdiği her cevap başka sorular doğurmuştu. Herkes Eğilim Salonu'ndaki olayın bir kaza olduğunu söylerken; Bazilika sanki gün gibi ortadaymış gibi, birilerinin onu hedef aldığını söylemişti. Hepbilge'nin ölümünün de kaza olduğu konusunda kuşkuları vardı sanki.

Birilerine onu gördüğünden söz etmek, neden yapılabilir en kötü şey oldu ki? Üstelik Bazilika'nın dediğine göre sadece onun için değil, Omniya için de en kötüsüydü... Hem Bazilika orada, hiç kimsenin yaşamadığı Arduvaz Kule'de tek başına, belli ki dışarıya çıkamadan, havada bir ağla "balık tutarak" ne yapıyordu? Odasının kapısı neredeydi? Omniya merdivenlerden yukarı çıkarken bir tane bile kapıya rastladığını hatırlamıyordu. Başına gelenlerden hangisinin daha sıra dışı olduğundan emin değildi gerçekten de: Arduvaz Kule'nin tepesinde birinin onu öldürmeye çalışması mı, yoksa yarı yolda Bazilika Halibut tarafından kurtarılma mı?

Çok soru vardı aklında. Düşünürken düşünürken sonunda uykuya dalabildi, uyandığında Hepbüyük gitmişti. Fakat kısa süre sonra cepleri reçelli, elmalı çöreklerle dolu, ellerinde birer şeftaliyle geri geldi. Omniya'yı kimseye görünmeden koridordan geçirip iki kapı ötedeki banyoya götürdü, sonra da kimseye görünmeden odasına geri getirdi. Sonra tekrar dışarı çıktı. Omniya biliyordu ki, yanında kalmasındansa dışarıda olması çok daha iyiydi Hepbüyük'ün; çünkü böylece neler olup bittiğini öğrenebilirdi.

Fakat yine de tek başına kalmak çok sıkıcıydı. Zamanının çoğunu, birisi birden odaya giriverir korkusuyla gardırobun içinde geçirdi. En dibine doğru, bağdaş kurup dirseklerini de dizlerine dayayarak, oturup düşünüyordu. Dışarıda onu öldürmek isteyen biri vardı ve büyük olasılıkla şu anda onu arıyordu. Fikri bile tüyler ürperticiydi. Neler olacaktı? Bir şeyler olacaktı kesin – olmalıydı. Düşünürken bir yandan da farkında olmadan parmaklarının ucuyla duvara vuruyordu Omniya.

Durdu. Parmaklarını bir daha dokundurdu. Kof bir ses çıkıyordu. Arkasını dönüp baktı Omniya. Duvar boştu, açık bir renge boyanmıştı. Bir kere sinde duvarcılardan birinin babasının kütüphane odasındaki duvara, önceden bitişik odaya açılan bir kapı olduğunu bildiği yeri bulabilmek için parmak uçlarıyla pat pat vurduğunu görmüştü; babası o kapıyı tekrar açtırmak istiyordu. Duvarcı, kof seslerin, bir odayla öbürü arasında incecik bir bölme olduğunu gösterdiğini açıklamıştı ona. İnce bir tahta

plaka olabilirdi mesela ya da alçıpan. Tok ses ise içi dolu tuğlaların göstergesiydi.

Omniya tıpkı duvar ustasından gördüğü şekilde düzenli vuruşlarla duvarı yokladı. *Tok, kof, kof, kof, kof, kof, tok.* Tekrar yaptı. *Tok, kof, kof, kof, kof, kof, tok.* Tuğlasız bir boşluğa denk geliyordu vuruşları. Boşluk, dar bir kapı genişliğindeydi.

Duvar ustası, babasının kütüphane odasının duvarındaki bir yeri vuruşlarıyla iyice yokladıktan sonra bir çekiç alıp tam orayı kırmaya koyulmuştu. Hatta çekici birkaç kereliğine Omniya'ya da vermişti. Alçıpan şaşırtıcı derecede kolaylıkla kırılıvermişti.

Omniya bir kez daha, emin olmak için, duvarın alt kısmını yokladı.

Burası onun duvarı değildi. Onun gardırobu değildi. Eğer Omniya Halibut mesela kuzeni Hepbüyür gibi daha sakıngan biri olsaydı, bu noktada durur; bir şey yapmazdı. Ama Omniya Halibut daha sakıngan biri olsaydı baştan Arduvaz Kule'nin tepesinden aşağı atılmaz, kuzeninin gardırobunu boylamazdı zaten.

Dengesini kurmak için elini duvara dayayarak ayağa kalktı, tek ayağının üzerinde durup öbür ayağının topuğuyla duvarın alt kısmını ezmeye başladı.

Ayağı doğrudan duvarın arkasına geçti.

Omniya hemen dizlerinin üstüne çömelip elini delikten geçirdi. Duvarın arkasında bir açıklık vardı herhalde, çünkü kolunu sonuna kadar uzatınca bile bir şeye değmiyordu. Alçıpanı, delinen yerden parça parça koparmaya başladı. Kısa sürede deliği, içinden

emekleyerek geçebileceği kadar büyütmişti. Karanlık. Öbür tarafa geçti.

Hava ağır ve boğucuydu. Işık neredeyse yok gibiydi. Gözlerinin alışması biraz zaman alacaktı. Uzun, dar bir odaya benziyordu. İçeride eşyalar vardı. Bir sandalye seçebildi Omniya. Bir masa. Bir yanda pencereler vardı, ama sadece birkaç loş ışık huzmesi giriyordu içeri.

Pencerelerden birine gitti. Dışarıda camın üzerine yapışmış siyah yapraklar vardı. Sarmaşık.

Aslında pencerelerin önü kapanmasın diye bahçıvanlar her baharda sarmaşığı budarlardı. Fakat bunları budamadan bırakmışlardı demek ki. 'Birkaç yıl üst üste unutulsa,' diye düşündü Omniya, 'bahçıvanlar buranın da budanması gerektiğini anlamaz.' Tahminine göre, pencere dışarıdan fark edilmiyor olmalıydı.

Omniya parmağını denizlikte gezdirdi. Toz. Bir karış toz.

"Hepbüyür?"

Omniya donup kaldı. Sesi tanıdı. Hepbüyür'ün annesi Ribelya'ydı.

"Hepbüyür?"

Omniya arkasını dönüp, içinden geçtiği duvara baktı. Bu tarafında ahşap bir kemer vardı; bir zamanlar öbür odaya geçiş kapısıymış herhalde, şimdiyse alçıpanla kapatılmıştı. Alçıpanın alt kısmında da Omniya'nın açtığı, pürtük pürtük delik vardı.

Omniya yaklaşan ayak sesleri duydu.

“Hepbüyür D. Halibut...” Ribelya’nın sesi duvarın öbür tarafından geliyordu; şimdi de kendi kendine söylenmeye başlamıştı. “Niye sana yaptığım hiçbir şeyi giymezsın acaba?” İç çekti. “Neyse dur bakalım, bunu giyersin belki.”

Omniya gülümsedi. Belli ki Ribelya, Hepbüyür için bir şey daha örmüştü. Mesajı almamıştı anlaşılan.

Fakat gülümsemesi fazla sürmedi. Giysi hışırtılarıyla duydu. “Eşyaların hep yerlerde.” Ribelya ortalığı topluyordu! Omniya’nın yattığı battaniyelerle yastıkları ve açtığı deliği görmesi için karanlık gardırobun içine biraz dikkatle bakması yeterdi.

Homurdanmalar ve hışırtılar devam etti. Ribelya görecekti miydi? Omniya bu strese güçlükle dayanıyordu. Birden, hapşırarak üzere olduğunu hissetti. Oda o kadar tozluymuş ki, hapşırmamak elde değildi. Burnu kaşınmaya başlamıştı.

“Ne dağınık bir çocuksun!”

Omniya hapşırmamak için burnunu sıktı.

Birden Hepbüyür’ün erkek kardeşlerinden birinin sesini duydu.

“Şimdi olmaz,” dedi Ribelya.

Oğlan mızırdandı.

“Olmaz dedim. Çekiştirmesene. Dur! Dur! Of, çok yaramazsın, çok! İyi, tamam. Nereye götürüyorsun?”

Oğlan güldü. Ayak sesleri ve sonra da kapının kapanma sesi duyuldu.

Sessizlik.

Omniya bekledi. Hâlâ sessizdi ortalık.

Omniya'nın Hepbüyür'ün mızımız, yaygaracı ve can sıkıcı küçük kardeşlerinden birine minnet duyduğu ilk andı bu.

Delğe döndü, ellerinin ve dizlerinin üstünde çömelip gardırobun içine baktı. Boştu. Elini uzatıp, birkaç yastığı delği örtecek şekilde çekip ayarladı. Sonra da gerileyip ayağa kalktı.

Omniya'nın gözleri odanın loş ışığına tamamen alışmıştı artık; ne var ne yoksa görebiliyordu. Pencere-lerden birinin yanında, örümcek ağlarıyla kaplı bir sandalye vardı. Pencere-lerin karşı tarafındaki duvarlar ahşap panellerle kaplıydı. Panellerin üstünde de iki tablo asılıydı. Omniya gidip baktı. Tablolardan biri, güzel bir kadının yüzüydü.

Omniya dikkatle inceledi. Bazilika'yı andırıyordu sanki. Yüzünün şekli ve gözleri... Bazilika *olabilir miydi* gerçekten? Olmazdı tabii ki. Nasıl oldu? Ama tabloda öyle bir şey vardı ki, Omniya'ya Bazilika'yı hatırlatıyordu. Resimdeki kadın kaç yaşındaydı? Gençti, çok genç. Eğer Bazilika'ysa, diye düşündü Omniya, yıllar önce çizilmiştir. Kaç yıl önce olabileceğini tahmin etmeye çalıştı. Bazilika kendi annesi kadarsa, en azından yirmi yılı vardı. Belki de otuz.

İkinci tabloya baktı. Aynı genç kadın ve yanında onun kadar genç görünen bir adam, yan yana duruyorlardı. Adamı tanıyamadı Omniya. Dışarıdalar; evin silüetini arkalarına almış, gülümsüyorlardı. Omniya epeyce gerilerde sağ taraftaki Büyük Kule ve Arduvaz Kule'yi seçebildi.

Tablonun altında büyük bir çekmeceli dolap duruyordu. Omniya çekmecelerden birini çekti. Açamadı.

Arkasını döndü. Odanın diğer tarafındaki pencelelerden ikisinin arasındaki duvara ahşap bir masa dayanmıştı; bir tane de sandalyesi vardı. Masanın üzerinde, iki mumluğundan aşağı aynen donmuş şelaleler gibi mum akmış bir şamdan duruyordu. Tek bir tabak ve çatal bıçak, bir şarap kadehi, sürahi ve köşede bir kuş kafesi vardı. Omniya, sarmaşıklar budansa, içeri ışık girse, kafeste şakıyan bir kuş olsa –küçük bir yeşil papağan belki– odanın nasıl görüneceğini hayal etmeye çalıştı.

Üzerindeki toz tabakası o kadar kalındı ki, masa kabuk tutmuş gibi görünüyordu. Bardakta bir şey yoktu, dibi biraz lekeliydi sadece. Tabak da boştu. Omniya tabağı alıp tozunu üfledi. Üflerken de, kafesin dibinde bir şey çarptı gözüne. Daha yakından baktı. Küçük bir kuş iskeletiydi. Neden bir insan ölmüş küçücük bir kuşu çürüsün de iskelete dönsün diye kafesinde bırakırdı ki?

Omniya tekrar dönüp tabağa baktı. Bir yerinde siyah kabuğumsu bir şey vardı, başka da hiçbir şey yoktu. Omniya kabuğu kazımaya çalışınca küçük bir parça tırnağının arasına girdi. Tabağı masaya bıraktı. Çatal ve bıçak tabağın iki yanında değildi, sanki rasgele bırakılmışlar gibi çapraz duruyorlardı, sanki birisi yemek yiyormuş da yemeği yarıda kesilmiş gibi. Peki öyleyse yiyecekler neredeydi? Yok

olmuş, çürümüş ya da bir fare tırtıklamış olabilirdi ve geriye sadece bu siyah kabuk kalmıştı.

Garip. Girişi kapatılmış, camlarında sarmaşık bitmesine izin verilmiş, gözlerden uzak kalmış olduğuna göre, ne zamandır girilmiyordu acaba? Hepbüyükler yanındaki daireye taşındığından beri girilmediği kesindi ama belki ondan da öncesi vardı.

Birden Omniya yıllar, hatta on yıllar sonra bu odaya giren ilk kişi olduğunu fark etti. Tekrar genç kadının resmine baktı. Bazilika mıydı? Üstünden tozu sıyırdı. Bu loş ışıktaki bile yüzü, sanki resim ancak bir gün ya da bir hafta önce bitmiş gibi tap-taze duruyordu.

Bu sessizlikte, bu kilitli odada, kapı kapandığı günden beri, zaman durmuştu.

Ama dışarıda zaman akmaya devam ediyordu. Asla durmaz. Omniya sarmaşığın ardındaki tozlu odada etrafına bakınırken, Benzersiz Ev'de olaylar bitmiyordu.

14

Bas an

Hepbüyür söylentileri ikizlerden duydu. Adını atı-sının köşelerindeki şaha kalkmış tek boynuzlu at heykellerinden alan Tekboynuzlu Ev'in önündeki meydanda karşılaştılar. Mor şapkalı ikizler heyecanla hoplayıp zıplıyor, haberleri anlatmak için sabırsızlanıyor, ama heyecandan bir türlü konuya giremiyorlardı.

"Hiç de inanmıyorum," dedi Artesya.

"Ben inanıyorum," diye atıldı Evesya.

"Neye?" diye sordu Hepbüyür.

"Böyle bir şeyi asla yapmaz! Asla!" dedi Artesya.

"Tabii ki yapar!" diye atıldı Evesya.

"Kim? Neyi?" diye ısrar etti Hepbüyür.

"Ona göre değil."

"Tam da ona göre!"

"Ne?" diye haykırdı Hepbüyür.

"Omniya'yı duvarın dışında görmüşler," dedi Evesya.

“Duvarın dışında mı?” diye sordu Hepbüyür kuşkuyla.

Evesya kendinden emin bir şekilde başını salladı. “Duvarın dışında. Şehirde.”

“İnanmıyorum!” diye haykırdı Artesya. “Yalan söylüyorlar!”

“Ne zaman görmüşler?” diye sordu Hepbüyür. “Dün.”

“Dün mü?” diye homurdandı Hepbüyür.

“Doğru değil!”

“Tabii ki de doğru,” dedi Evesya. “Dün neredeydi? Hı? Sen gördün mü?”

Artesya cevap vermedi.

“Hepbüyür? Sen gördün mü?”

Hepbüyür başını iki yana salladı.

“Bak işte!”

“Doğru olamaz,” diye ısrar etti Artesya. “Hem nasıl yapsın ki? Kapıdan mı çıkıp gidecek? Buna izin vermezler.”

“Bir yolunu bulmuştur.”

“Nasıl bir yol?”

“Başka bir yol. Bulmuştur işte.”

“Hayır, bulamaz. *Asla* böyle bir şey yapmaz. Öyle değil mi Hepbüyür? Yapmaz, değil mi? Kimse yapmaz.”

Hepbüyür kaşlarını çattı. “Şey... Hayır. Yapmaz.”

“Pek emin değil galiba,” diye mırıldandı Evesya çekingence, kardeşini dirseğiyle dürterek.

“Tabii ki de emin! Kendi dedi işte, duymadın mı?”

“Kim görmüş?” diye sordu Hepbüyür.

İki kız birbirlerine bakıp omuzlarını silktiler.

“Herkes söylüyor,” dedi Evesya. “*Herkesin* haberi var.”

“Hizmetkârlardan biridir,” dedi Artesya.

“İşte!” dedi Evesya. “Gördün mü? Sen de inanıyorsun.”

“İnanmıyorum! Ancak bir hizmetkâr söyleyebilir, onu diyorum. Omniya’yı gördüğünü iddia eden kişi Halibut’lardan olamaz; çünkü bu onun da dışarı çıktı anlamına gelir.”

Evesya, sanki kardeşinin onu bir şekilde aldatmaya çalışıp çalışmadığını anlamaya çalışmış gibi gözlerini kıstı. “Evet, galiba,” diye kabul etti sonunda.

“Hangi hizmetkâr peki?” diye sordu Hepbüyür.

“Kendisi de dışarı çıkan biridir.” Evesya pis pis sırıttı. “Yakalarlarsa *öldürecekler* Omniya’yı.”

“*Öldürmeyecekler*,” diye cevabı yapıştırdı hemen Artesya.

“Kötü bir şey yaparlar ama. Duvarın dışına çıkmanın cezası ne?”

İkisi de Hepbüyür’e baktı. Bilmiyordu Hepbüyür. Daha önce dışarı çıkan birini duymamıştı. Hiçbir Halibut’ın Benzersiz Ev’den dışarı çıkmadığı, çünkü hiçbir gerçek Halibut’ın bunu yapmak istemeyeceği söylenmişti ona hep. Omniya’nın çıkmayı seçmesi çok saçmaydı.

“Belki de içeri almazlar,” dedi Evesya. “Sonuna kadar hak etti! Gidip *dışarıda* yaşamak ve *her* gününü ertesi gün uyanıp tekrar işe gidebilmek için

karnını doyurmak üzere çalışarak geçirmek zorunda kalacak.” Sonra da kıkırdayıp, mor şapkasının kenarlarını hoplata hoplata küçük bir sevinç dansı yaptı. “Ben olsam böyle cezalandırırdım.”

“Çünkü sen korkunç birisin!” diye haykırdı Artesya.

“Suçlu ben mi oldum yani? Duvarın dışına çıkan ben miyim? Sen de bir daha onunla arkadaşlık etmeyeceksin Artesya. Bir daha asla. Edersen sen de onun kadar kötü olursun.”

“Of! Böyle söyleme!”

“Bir daha asla! Bir daha asla!”

“Bu... Bu...” Ama Artesya kelimeleri bir araya getiremedi, dudakları titredi ve birden gözyaşlarına boğulup koşarak uzaklaştı.

Evesya dönüp Hepbüyür’e baktı, sıırıttı, mor şapkasının kenarlarını hoplata hoplata kardeşinin peşinden koşmaya başladı.

Hepbüyür Tekboynuzlu Ev’in önündeki meydana da etrafına bakındı. Buraya Fıskiyeli Meydan deniyordu; çünkü tam ortasında kocaman, gösterişli bir fıskiye vardı, ama fıskiyenin suyu, muslukçuların nedenini çözemediği bir şekilde oldum olası düzensiz akmış ve aylar önce de kuruyuvermişti. Meydanda insanlar durmuş konuşuyorlardı. Hepbüyür sanki gökyüzünde bir şeye bakıyormuş gibi yapıp küçük gruplardan birine yanaşır yanaşmaz, Omniya’nın adının geçtiğini duydu. Başkaların yanından geçerken de aynı şey oldu. Halibut’lar dedikoduya bayılırdı. Herkes onunla ilgili konuşuyordu.

Hepbüyür ne düşüneceğini bilemiyordu. Afallamış bir halde Tekboynuzlu Ev'in duvarına yaslanıp oturdu. Omniya? Özbeöz kuzeni, en yakın arkadaşı? Duvarın dışına gitmiş *olabilir miydi* gerçekten?"

İmkânsız değildi bu. Önceki gün neredeydi? Gören yoktu. Nasıl dışarı çıkmış olabileceği konusundaysa Hepbüyür kimsenin bilmediği bir şey biliyordu. Omniya'nın bir çıkış yolu vardı: duvardaki keşfettiği delikten geçmek. Belki de delikten geçmişti. Belki gerçekten yapmıştı.

Sonra da gelmiş, Hepbüyür'ün bu yaşına kadar duyduğu en saçma hikâyeyi uydurup onu saklamasını istemişti. Biri kulenin tepesinden aşağı atmış, biri havada yakalamış. Yakalayan kişinin adını anmasına izin yok.

Hepbüyür'ü en çok yaralayan, Omniya'nın böyle bir hikâyeye inanacağını düşünmesi oldu. Salak mı sanıyordu onu?

Ve inanmıştı da. Bu daha da çok yaralıyordu.

Pekâlâ. Eğer Omniya böyle bir oyun oynamak istiyorsa, Hepbüyür için bu konuda bir şeyler yapmak kolay olacaktı. Tek yapması gereken, kâhyaya gidip Omniya'nın yerini söylemekti. O zaman ne hikâyeler anlatacaktı Omniya bakalım!

Ona ne yaparlardı? Dışarı gitmenin cezası neydi? 'Daha önce hiç uygulanmamış olsa da mutlaka bir cezası vardır,' diye düşündü Hepbüyür. Hâlâ Omniya'nın böyle bir şey yapmış olabileceği fikriyle şoktaydı. Neden yaptığını anlayamıyordu. Cezası çok korkunç bir şey olmalıydı. Bir kerelik gitti diye

cezayı hak ediyor muydu gerçekten? Tekrar yapmayacağına söz verse olmaz mıydı?

Ama onu kandırmıştı! Hepbüyür Omniya'nın uydurduğu hikâyeye inanmıştı, şimdi de kendini tam bir aptal gibi hissediyordu.

Hepbüyür duvara yaslanmış oturur, düşüncelere dalmışken, yavaş yavaş bir ses duymaya başladı. Dinledi. Bas Çan çalıyordu. Evin sesi en derinden gelen, en ağırbaşlı çanıydı ve alçak, tüyler ürperten, felaket habercisi bir sesi vardı. Hepbüyür yaşamı boyunca sadece altı kere duymuştu. Son seferi Hepbilge'nin bedeninin Kukla Salonu'nun merdivenlerinin dibinde bulunduğu gündü.

Hepbüyür yukarı baktı. Burada ne kadar oturduğunu ya da çanın ne kadardır çaldığını kestiremedi. En azından dakikalar geçmiş olmalıydı. Meydandakiler sohbeti kesmişti. Herkes yürüyordu. Hepsi meydanın köşesindeki, Sessiz Avlu'ya uzanan üstü kapalı patikaya yönelmişti. Yüzlerinde korku dolu bir ifade, birbirlerine ne olmuş olabileceğini sorarlarken seslerinde endişe vardı.

Hepbüyür ayaklanıp peşlerinden gitti. Patika, telaşla Sessiz Avlu'ya yürüyen Halibut'larla doluydu. Vardığında avlu tıklım tıklımdı ve korku içindeki Halibut'lardan kulakları sağır eden bir uğultu yükseliyordu. Hepbüyür kalabalığın arasında çizgili bir gömlek gördü ve ona doğru gidince Hepzeki'yi bir revağın altında buldu.

“Neler oluyor?” diye sordu.

Hepzeki omuzlarını silkti.

Çan sustu. Sessizlik, çan sesinin hissettirdiğinden daha kötüydü. Halibut'lar bundan sonra ne geleceğini merak ederek birbirlerine baktılar.

Birden Büyük Kule'nin, avlunun çatısının üzerine denk gelen penceresi açıldı. Pencerenin ardında kâhyanın oğlu Genç Digby belirdi. O da babası gibi ufak tefek bir adamdı, ama henüz yaşlılıktan kam-burlaşmamış, gözleri çapaklanmamıştı. Yanında, Tobias Hildegrew ve üç kâhya yardımcısı vardı.

Avluyu derin bir sessizlik kapladı.

"Halibut'lar," dedi Genç Digby gergin bir şekilde. "Sizi bilgilendirme görevi bana düştü..."

Panik dolu bir ses yükseldi avludan. "*Yeşil ceket* giymiş!"

"*Yeşil ceket!*" diye haykırdı biri daha ve kısacık bir an içinde Halibut'lar hep bir ağızdan bağırmaya başlamışlardı. Çığlıklar, feryat figanlar yükseliyordu. Genç Digby sesini duyurmaya uğraştı. Arkasında duran kâhya yardımcıları birbirlerine baktılar. Revaklı avluda şaşkınlık paniğe dönüşmüştü. Kalabalık hareketlenmeye başlamıştı. Bir itiş kakış, izdiham yaşanabilirdi.

Derken yaygarayı bastıran bir ses yükseldi. "Halibut'lar! Sakin olun! Sakin olun!"

Tobias Hildegrew öne çıkmıştı. Kollarını kaldırdı. Gürültü dindi. Kalabalık korku içinde pencereye bakıyordu. Sessizlik her an bozulabilirdi. Ufacık bir korku dalgası, yaygarayı başlatmaya yeterdi.

"Bayanlar ve baylar," dedi Hildegrew. "Her şey yoluna girecek. Sakinleşin. Her şey yolunda." Bir an

duraksadı. “Fark ettiğiniz gibi, evet, Bay Digby’nin üzerinde yeşil ceket var. Üzücü bir olay oldu. Feci bir kaza. O artık Genç Digby değil.”

Avludan hayret solukları yükseliyordu, ama Tobias Hildegrew güven verici, yatıştırıcı bir edayla pencerede durmaya devam etti.

“Rahmetli kâhya, Bay Digby, bu sabah ölü bulundu. Aramızda onu sevmeyen, ona saygı duymayan olmadığına göre; hepimiz için üzücü bir haber bu. Ama sayın Halibut’lar, evimiz güvenli bir yer. Hiçbir tehlike yok. Endişelenecek bir şey yok. Evin gelenekleri bize yol gösterecek. Hayat eskisi gibi devam edecek. Evin bir kâhyası var. Yeni bir kâhya evet, ama babasından kâhyalığı öğrenmiş bir kâhya o; babası da kendi babasından öğrenmişti. Her şey yolunda. Tekrarlıyorum, yeni bir kâhyamız var. Kendisini buraya davet ediyorum. Şimdi bize bir konuşma yapacak. Müsaade ederseniz dinleyelim.”

Şaşkın bakışlarla onu izlemekte olan Genç Digby’ye döndü. Tobias Hildegrew başıyla selamlayarak Genç Digby’ye moral verdi. Genç Digby yeniden öne çıktı.

“Bir kaza oldu,” diye başladı. “Korkunç bir kaza. Babam...” Durakladı, kendinden geçmişti sanki. Tobias bir anlığına elini omuzuna koydu ve Digby başını sallayıp yumruğunu sıktı, konuşmasına devam etti.

Fakat kalabalığın büyük kısmı dinlemiyordu. Halibut’ların hepsi şimdi çok daha sakindi. Akıllarındaki eski kâhya, yeni kâhyayla yer değiştirmişti

ve bu yeterliydi. Yeni Digby'nin, hayatlarını eskisi gibi sürdürebilmeleri için normal bir şekilde yola devam edeceğine, işini yapacağına inanıyorlardı. Tıpkı iki dakika önce birbirlerini akıl almaz bir paniğe sürükledikleri gibi, şimdi de bir düzen sağlamışlardı ve düşünceleri derhal kendileriyle ilgili konulara kaymıştı.

“Bir cenaze töreni daha!” diye söylendi Hepbü-yür'ün önünde biri. Adı huysuza çıkmış, bulaşık teline benzer saçları olan Hepmağrur T. Halibut'tı. “Hepimiz gitmek zorundayız. Söylesenize, yapacak daha iyi işlerimiz yok mu bizim?”

“Kesinlikle,” dedi, keklere ve kekle ilgili ne varsa hepsine takıntılı olan çok solgun yüzlü Farinya Halibut. Özel mutfağında beş tane kek fırını vardı ve neredeyse her öğlen kek partisi düzenlerdi. “Ben de bir kek partisi planlıyordum.”

“Kaptanının ardından ölen bir kâhya varken benim işlerimin lafı mı olur,” diye homurdandı Hepmağrur sinirli bir şekilde. “En saygın şeyi yaptı. Ama asıl, vasiyeti okuduktan hemen sonra ölmesi daha makbuldü. Asıl o zaman yapması gerekirdi. Bir hafta sonra değil.”

“En azından bir yemek daha düzenlenecek,” dedi Hepdolgun Halibut.

“Partimi iptal etmeyeceğim,” dedi Farinya. “Etmeyeceğim işte.”

“Kâhyaların cenaze törenleri gece yapılır,” diye homurdandı Hepmağrur.

“Gece parti veremez miyim?” diye cevabı yapış-

tırdı, hayatında hiç gece vakti kek partisi vermemiş olan Farinya. “Neden olmasın? Verebilirim elbette. Gelirsin değil mi Kayrelya?” dedi tesadüfen yanında duran hanıma.

Kadın bir şeyler fısıldadı.

“Ne dedin?”

Tekrar fısıldadı, ama yine kimseye duyuramadı. Kayrelya Halibut’ın fısıltıdan yüksek sesle bir şey söylediği pek rastlanır şey değildi ve sanki kimse onu fark etmesin diye düz, koyu renk elbiseler giyer, koyu renk saçlarını düz bir şekilde topuz yapardı.

“Biz geliriz,” dedi Hepdolgun.

“Ne zaman?” diye sordu karısı İntasya.

“Şey, kâhyanın cenazesinin yapılacağı geceydi aslında,” diye cevapladı Farinya tatsız bir ifadeyle. “Ama kâhya ölüp partimi mahvetti.”

Avlunun her yerinde benzer konuşmalar geçiyordu. Genç Digby, Halibut’ların sesini bastırmaya çalışıyor, “Cenaze töreni...” diyordu ki, Hepbüyür omuzunda bir el hissetti. Dönüp arkasına baktı. Cornelius Slinker!

Haberci Cornelius, Hepbüyür’ü revakların altına götürüp duvara yasladı. Hızlıca etrafını taradı, sonra eğilip yüzünü Hepbüyür’üne yaklaştırdı; gözlerini tam gözlerinin içine dikmişti.

“Omniya nerede?” diye sordu kaba bir fısıltıyla.

Hepbüyür bakakaldı. Ağzı kurumuştı.

Slinker omuzlarını sıkmaya başladı. “Nerede? Biliyor musun?”

Hepbüyür başını iki yana salladı. Haberci yüzünü

iyice dibine soktu. Burnu Hepbüyür'ünkine değdi değecekti neredeyse. Omuzlarını daha da güçle sıktı. Hepbüyür geriledi.

“Biliyorsun. Tabii ki biliyorsun, siz ikiniz hep berabersiniz zaten. Nerede o? Omniya. Kuzenin. Hemen söyleyeceksin!”

15

Kâhyanın Cenaze Töreni

Ortada bir mumun çevresine dizilmiş yirmi mumdan oluşan ışık çemberi karanlığın içinde titreşti.

Tıpkı hiçbir hizmetkârının bir Halibut'ınki-ne benzemediği gibi, varis kâhyanın cenaze töre-ni de kaptaninkine benzemiyordu. Ebedi İstirahat Çayırı'nda, tabutu aydınlatan mumların ışığında, geceleyin yapılıyordu. Yas Tahtı ya da şairane bir tören konuşması yoktu. Ve cenaze yemeği, Sessiz Avlu'ya yakın, yüksek ve kare bir bina olan Kaptan Kalesi'nde yapıldı. Mönüde de et yerine pastalar, kekler ve çörekler vardı; dolayısıyla da Halibut'la-rın mezarlarındaki gibi anma tepeceği oluşturacak kemikler de yoktu. Tek bir şey aynıydı. Çocuklar her zamanki gibi, ağaçların tepesindeydi.

Bu kez Omniya aralarında değildi, ama cenazenin başlayacağı duyurulan saatte Hepbüyür'ün odasın-dan gizlice çıkmıştı. Dışarı çıkmanın tehlikeli olma-yacağını düşünmüştü, çünkü nasılsa herkes törene

katılıyordu. Varis kâhya, cenaze törenine hem hizmetkârların hem Halibut'ların katılması gereken tek hizmetkârdı. Omniya, Hepbüyük'ün odasından çıkar çıkmaz boş koridoru hızla geçip merdivenlerden Orta Blok'un çatısına çıktı. Buradan, sarmaşıklarla örülü duvarın üzerinde bir köşeden, Ebedi İstirahat Çayırı'nı görebiliyordu.

Çayır karanlıktı, kapkara bir göle benziyordu. Mumlardan oluşan çember öbür tarafta kalıyordu.

Omniya, kâhyanın ölümüne Hepbilge'ninkinden daha çok üzölmüştü. Herkes Büyük Digby'den saygıyla söz ederdi; Hepbilge içinse böyle bir şey yoktu. Bir de kâhya her sene çocuk Halibut'lara Kaptan Kalesi'nin çatısında, hizmetkârların çocuklarına da Mahalle'de bir piknik düzenlerdi. Hepbilge ise -Omniya'nın bildiği kadarıyla- kimse için hiçbir şey yapmamıştı. Hatta bir zaman sonra, sanki kendi eğlencesi pahasına da olsa Halibut ailesi çocuklarına gıcıklık olsun diye Eğilim Salonu'ndaki kukla gösterilerini bile bırakmıştı.

Omniya ışık çemberinin ortasındaki insanları karaltı halinde görebiliyordu, tabutun karanlık hatlarını da seçebiliyordu. Çemberin etrafında da bir dolu insan vardı, ama mum ışığının ulaşamadığı karanlığın içinde kaybolmuşlardı. Kâhyanın gömülmesini izlemeye gelen Halibut'lar ve hizmetkârlar kalabalığından, Omniya'nın tüm görebildiği bu kadardı.

Fakat Omniya, Orta Blok'un çatısında oturduğu yerden, başka şeyler de görebiliyordu. Uzaktaki bir

binada pencereden pencereye görünüp kaybolan bir ışık vardı, birisi odadan odaya geçiyordu sanki. Ama aslında herkesin cenazede olması gerekirdi. Eğer Omniya da cenazede olsaydı –bunca sıra dışı olay yaşanmasaydı kesinlikle cenazede olacaktı– ışığı göremeyecek, herkesin, olması gerektiği gibi cenazeye katıldığını sanacaktı. Meğer birisi katılmamıştı.

Omniya'nın aklına Bazilika'nın söylediği bir şey geldi: *Benzersiz Ev'de kimsenin dile getirmedeği şeyler yaşanıyordu*. Bunun gibi cenaze törenleriyse, bu tür şeyler yapmak isteyenler için biçilmiş kaftandı.

Yine bir ışık başka bir yerde dolanıp kayboldu.

Aşağıda, Ebedi İstirahat Çayırında tören sürüyordu. Omniya detayları seçemiyordu; ama manzara önceki kâhyanın, ondan önceki kâhyanın, ondan da önceki kâhyanın ve ta birinci kaptana hizmet edip de kaptanın cenaze töreninde ölen orijinal Digby'ye kadar uzanan tüm kâhyaların törenlerindeki aynıydı.

Mum çemberinin ortasında koyu renk bir tabut; yanında da babasının yeşil ceketini giymiş, elinde bir mumla, babasının kâhyalığının anısına bir konuşma yapan yeni varis kâhya duruyordu. İki gün öncesi-ne kadar Genç Digby'ydi ve istediğini giyebiliyordu, sonra birden Büyük Digby olmuş, kendini varis kâhya ceketiyse, bu pozisyonun tüm yükümlülük ve sorumluluklarıyla buluvermişti.

Çevresindeki yirmi mumu ağırbaşlı bir şekilde, evin yirmi kıdemli hizmetkârı tutuyordu; mutfak şefi, duvarcı başı, baş budayıcı, marangoz ustası, tesisatçı

başı, büyük camcı ve diğerleri, hepsi mesleklerinin tören giysilerini giymişlerdi. Yeni kâhyanın yanında, Yas Tahtı'nda annesi oturuyordu ve mezarın diğer tarafında yeni kâhyanın en yakın asistanları, üç kâhya yardımcısı ve Tobias Hildegrew vardı.

Hiçbir resmi pozisyonu olmayan Tobias'm çemberin içinde durması kâhya yardımcılarını son derece sinirlendirmişti. Bir kâhyanın kaç yardımcısı olabileceği kurala bağlanmamıştı ve geçmişte altı yardımcısı olan kâhyalar bile vardı. Birininse sadece bir tane yardımcısı olmuştu. Yıllardır Trimbleby, Withers ve Dish, onların gözünde basit bir haberciden başkası olmayan Tobias Hildegrew'un, Genç Digby göreve geldiğinde bundan çıkar sağlamasından ve bir tür baş kâhya yardımcısı filan olup onlardan daha güçlü hale gelmesinden korkuyorlardı. Önceki gün büyük kâhyanın öldüğünün anlaşıldığı andan itibaren kâhyanın ofisinde nöbet tutmuşlar, kimse yokken yeni kâhyanın Hildegrew'la birlikte içeri girmediğinden ve Büyük Digby'nin evraklarını karıştırmadığından emin olmak istemişlerdi. Ayrıca hiçbirini bir diğerine Hildegrew'dan daha fazla güvenmediği için ofisi hep birlikte beklemişler, hatta hep birlikte yiyip hep birlikte uyumuşlardı.

Şimdi yeni kâhya konuşmasını okurken, mumlar kıdemli hizmetkârların elinde titreşirken ve karaltı halindeki Halibut'lar ve hizmetkârlar kalabalığı kâhyayı izlerken, durmadan birbirlerine ve Hildegrew'a bakıyorlardı.

Fakat Orta Blok'un çatısındaki Omniya bundan

habersizdi. Digby'yi kâhya yardımcılarında, kâhya yardımcılarını Tobias Hildegrew'dan bile ayıramıyordu ki; birbirlerine attıkları kuşkulu bakışları görebilsin. Yine de titreşen mum ışığı çemberine, orada burada kıpraşan karaltılara bakıp, söylenen hiçbir şeyi duyamadan, ama son sözlerin edildiğini ve büyük kâhyanın birazdan toprağa verileceğini bilerek izlemeye devam etti.

En azından dışarıda olmak güzeldi. Omniya o günü de, bir önceki gün gibi Hepbüyür'ün odasında saklanarak geçirmişti. Hepbüyür önceki gün Sessiz Avlu'da kalabalık dağıldıktan sonra gelip Büyük Digby'nin ölüm haberini vermiş, ölüm nedeniyle ilgili çeşitli kimselerden duyduklarını anlatmıştı. Cornelius Slinker'ın onu sıkıştırdığını da anlattı. Hepbüyür, Cornelius'a hiçbir şey açık etmediğini söyledi; ama kendisi için sorması gereken bazı sorular vardı!

Söylentiler doğru muydu? Omniya duvarın arkasına gitmiş miydi? Duvardaki delikten geçip dışarı çıkmış mıydı? Hepbüyür gerçeği bilmek istiyordu. Omniya söylentileri reddetti, ama Hepbüyür'ün şüpheli bakışlarının farkındaydı. İnanmakta tereddüt ettiği için suçlayamazdı onu. Duvarın dışına çıkabileceği fikri ne kadar inanılmaz olursa olsun; Arduvaz Kule'nin tepesinden atılıp da, havada uzanan bir ağla kurtulduğu hikâyesinden daha inandırıcı görüldüğü kesindi. Birisi Omniya'ya böyle bir şey anlatsaydı, muhtemelen kendisi de gülüp geçerdi. Aslında, düşününce, Hepbüyür'ün ona inanma

arzusu, beyninde bir hasar mı oldu acaba diye endişelendirdi Omniya'yı. Ayrıca Hepbüyür'ün pence-resinde belirmeden önce, pekâlâ duvarın arkasına geçip geri gelmiş olabilecek kadar zaman geçtiğini kendine itiraf etmekten başka şansı yoktu.

Doğru söylediğini nasıl ispatlayacaktı? Omniya, Hepbüyür'e gardırobun arkasında bulunduğu odayı göstermişti; Benzersiz Ev'de hiç bilmediği şeyler olduğunu, hatta bazen incecik bir alçıpan duvarın ötesinde bile olabileceğini ispatlamak ister gibiydi. Ama bu da duvarın ötesine geçmediğini kanıtlamı-yordu. Ve basbayağı havadayken bir ağ sayesinde ölümden döndüğünü de kanıtlamıyordu elbette.

Kuzeninin Slinker'a yerini söylemediğine inan-mıştı. Hem zaten Hepbüyür hâlâ gardırobunda saklanmasına izin veriyordu. Fakat doğru söyledi-ğine ikna etmenin yolunu bulamazsa, Hepbüyür'ün birilerine anlatabileceğinin farkındaydı Omniya. Birilerine söylemesi gerektiğini düşünebilirdi. Onun yerinde olsa, Omniya da aynı şekilde hissedirdi.

Söylentilere gelirse, Omniya nereden çıktığını çok iyi biliyordu. Tam da Bazilika'nın öngördüğü gibi olmuştu – saldırgan onu bulamayınca başka bir yol deneyecekti. Buydu işte, denemişti. Omniya ken-dini bir satranç oyununda gibi hissetti ve rakibi bir hamle yapmıştı. Öylesine bir hamle de değildi. Zeki-ceydi; oyunu bitirme ihtimali olan bir hamleyle karşı karşıya olduğunu daha ilk anda anlamıştı Omniya. Nereye kaybolduğunu ancak birkaç kişi merak ede-cekken –muhtemelen annesiyle babası, hatta belki

onlar bile merak etmezdi— şimdi bütün ev ahalisi peşine düşecekti. Bir gören olursa da haber yangın alevi gibi yayılacak, Cornelius Slinker da dahil herkes duyacaktı. Ve evde herhangi olağan dışı bir şey yaşanırsa, tüm şüpheler Omniya üzerinde toplanacaktı; çünkü o asla yapmaması gereken bir şey yapıp duvarın arkasına geçmişti.

Bu arada da Slinker, kendi rızasıyla ortaya çıkmazsa diye Omniya'yı aramaya devam ediyordu.

Peki ya Digby'nin ölümü? Kâhyanın ölümü bu bütünün bir parçası mıydı, yoksa bir tesadüften mi ibaretti? Cornelius Slinker —eğer düşmanı oysa tabii— Omniya'yı öldürmek istediğine göre demek ki cina-yetin pek de uzağında biri değildi. Yine de sıradan bir çocuğu —Halibut'lardan biri olsa bile— öldürmekle, evin varis kâhyasını öldürmek arasında çok fark vardı.

Hepbüyür'ün duyduğuna göre kâhya bugüne kadar görülmemiş, hatta korkunç bir kazada ölmüş-tü. Atından düşüp başını taşa çarpmış, bilincini kaybetmiş ve yuvarlanarak yüz üstü bir çamur birikintisine batmıştı. Hem de herhangi bir çamur birikintisine değil, aylar önce kapatılmış olması gereken derin bir çukuru dolduran bir birikintiye. Başına aldığı darbe onu o dakikada öldürmediyse, bilinci kapalıyken çamurun içinde yüz üstü yatmak işini bitirmiş olmalıydı. Uzun lafın kisası, kâhya boğulmuştu.

'Aslında çok da imkânsız değil,' diye düşündü Omniya. Olur mu olurdu. Belli ki herkes de böyle düşünüyordu. Digby'nin ölümüyle kendi başına gelenler arasında bağlantı kurmak için hiçbir neden

yoktu, öyle olsa Hepbilge'nin ölümüyle de bağlantı kurulabilirdi, ama herkes onun ölümünün de kaza olduğundan emindi. Bazilika dışında herkes, galiba.

Ayrıca birisi neden kâhyayı öldürmek isteyecekti? Amacı ne olabilirdi? Büyük kâhyanın ölümünün, zaten er ya da geç kâhyalığa yükselecek olan ve bunun için hiç de sabırsızlanmışa benzemeyen, hatta tam tersini düşünüyormuş gibi görünen Genç Digby dışında kime faydası olabileceğini anlamıyordu. Başka kimin onu öldürmek için bir gerekçesi olabilirdi? Hem zaten kazalar olurdu hayatta – tuhaf da olsa, olurdu işte.

Fakat duvarın dışına çıktığı söylentisi kesinlikle Omniya'ya saldıran kişinin işiydi. Öyle olmalıydı. Ve onu kapana kısırmıştı. Artık ne söylerse söyleyin, yaptığını düşündükleri şey yüzünden insanlar Omniya'ya şüpheyile yaklaşıacaktı. Cornelius Slinker'ın neyin peşinde olduğunu kanıtlamaya öncekinden de çok ihtiyacı vardı. Ve hâlâ bir kanıtı yoktu.

Uzaklarda, evin karanlık binalarından birinde bir ışık belirdi. Bir pencereden diğerine geçti, sonra diğerine ve sonra kayboldu. Birisi vardı orada, törende olması gereken birisi. Omniya yine Bazilika'yı hatırladı. Bazilika çok şey biliyor, ama çok azını söylüyordu sanki.

Ebedi İstirahat Çayırı'nda birkaç kişi mum çemberine doğru ilerledi. Omniya tabutu kaldırıp yavaşça mezara indirdiklerini görebiliyordu. Sonra da yerlerine döndüler.

"Hoşça kal Digby," diye mırıldandı Omniya. "Piknikler için teşekkür ederim."

Ölümü bir kaza mıydı? İnsanlar Omniya'nın da Eğilim Salonu'nda düşen kiremit yüzünden ölümden dönüşünü kaza olarak yorumlamışlardı, tuhaf bir kaza; ama Omniya öyle olmadığını biliyordu. Peki Arduvaz Kule'nin dibinde ölü bulunsaydı, ne diyeceklerdi? Nasıl bir gerekçe uyduracaklardı? Sabahın altısında gözlem yapmak için kulenin tepesine çıktığını söylerlerdi belki. Bir şeyi daha iyi görebilmek için, aptalca davranıp bel hizasındaki duvarın üzerine çıktığını söylerlerdi. Ve çıkar çıkmaz da, kuvvetli bir rüzgârın onu kuleden aşağı savurduğunu.

Ve belki insanlar tıpkı kâhyanın sıra dışı ölüm hikâyesine inandıkları gibi buna da inanırlardı. "Bir kaza," derlerdi belki ölümü için. Tuhaf bile değil de, tam anlamıyla talihsiz bir kaza.

Ebedi İstirahat Çayırı'ndaki ışıklar hareketlendi, sonra mum çemberi düz bir çizgiye dönüştü ve bir-biri ardına dizilen ışıklar, sağ ve solda biriken karaltılarla birlikte çayırın zifiri karanlığında süzülür gibi, Kaptan Kalesi'ndeki kek ve pastalardan oluşan cenaze yemeğine doğru ilerlemeye başladılar.

Omniya gidişlerini izledi. Bir süre sonra mumlar gözden kayboldu ve çayır tamamen karanlığa gömüldü. Oralarda bir yerde, belki bir kazanın belki de daha da kötü bir şeyin kurbanı olan Büyük Digby, mezarının dibindeki tabutunda yatıyordu.

"Benzersiz Ev'de kimsenin dile getirmediği şeyler yaşanıyor," demişti Bazilika.

Omniya'nın daha fazlasını bilmeye ihtiyacı vardı. Ve tüm tereddütlerine rağmen, yardım alabileceğini düşündüğü tek insan Bazilika'ydı.

16

Boşlukta

Omniya gardıroptan sessizce çıktı. Perdenin köşelerinden çok hafif, şafak vaktinin yeni yeni aydınlanan ışığı dolmuştu odaya. Omniya usulca kapıya yöneldi.

“Nereye gidiyorsun?”

Omniya eli kapı tokmağında, öylece kalakaldı.

Hepbüyür yatağında doğruldu. “Omniya, nereye gidiyorsun?”

“Merak etme,” diye fısıldadı Omniya. “Uyu sen.”

Hepbüyür ışığı yaktı. Saçları tutam tutam havaya dikilmişti; mavi pazen pijamasının düğmeleri boyuna kadar ilikliydi. Ama yüzünde hiç de komik bir ifade yoktu. “Yine duvarın dışına mı gideceksin?”

“Söyledim ya,” dedi Omniya. “Duvarın dışına çıkmadım.”

“Nereye gidiyorsun o zaman?”

“Ne önemi var?”

“Çok önemi var!” Hepbüyür, fazla yüksek sesle konuşursa annesini ve kardeşlerini uyandıracağını bildiği için durdu. Fısıldayarak devam etti. “Dışarı çıkmadığını nereden bileyim? Oraya gitmediğini nereden bileyim?”

“Gitmiyorum çünkü.”

“Duvardaki şu delikten, değil mi? Oradan çıkıyorsun dışarı.”

“Dışarı... *çıkmadım!*..” diye fısıldadı Omniya, sözcüklerin üstüne basa basa. Hepbüyür’ün yatağına yaklaştı. Hepbüyür gözlerini kısarak izliyordu. “Burada olduğumu kimseye söyledin mi?”

Hepbüyür başını iki yana salladı. “Söylemedim dedim ya.”

“Söylemedin mi?”

“Hayır! Ama söyleyebilirdim. Belki de söylerim.”

Omniya doğru söyleyip söylemediğini anlamaya çalışarak dikkatle baktı. “Sana güvenebileceğimi sanmıştım,” diye fısıldadı sonunda.

“Ben de *sana* güvenebileceğimi sanmıştım.”

“Neler yaşadığımı anlattım. O gün nerede olduğumu söyledim.”

“O hikâyeye inanmamı mı bekliyorsun?”

“Doğru ama.”

“Akıl almaz bir şey.”

“Aynen öyle oldu!” Omniya’nın bakışı korkutucuydu. Sesini ayarlamaya çalışıyordu. “Hepbüyür, böyle bir şey uydurur muyum sence? Kim inanır?”

“Kimse.”

“Kesinlikle! Düşünsene. Uydurmak isteseydim,

düşüneceğim son şey bu kadar akla sığmaz bir hikâye olurdu.”

Hepbüyür kuşkuyla bakıyordu.

Omniya onun ne düşündüğünü merak etti. Birlikte büyümüşlerdi, kuzenden çok kardeş gibiydiler. Ona her konuda güvenebileceğini düşünmüştü Omniya. Ama belki de söz konusu olan Hepbüyür de olsa, güvenmenin bir sınırı olmalıydı. Belki de bu olaylar onu sınırın ötesine taşımıştı. Hepbüyür’ü kim haksız bulabilirdi ki? Omniya, Hepbüyür’ün yerinde olsa, muhtemelen sınır çoktan geçilmiş olurdu.

Yatakta yanına oturdu. “Hepbüyür, sana güvenemezsem başka kimseye güvenemem. O yüzden söyle bana. Sana güvenip güvenemeyeceğimi söyle. Güvenemeyeksem, şu kapıdan çıkıp kendime saklanacak başka bir yer arayacağım.”

Hepbüyür gözlerini kıstı.

“Hepbüyür?”

Bir anlığına tereddüt etti Hepbüyür. “Ben de geleyim.” Omniya başını iki yana salladı.

“Demek ki duvardan dışarı *gidiyorsun*.”

“Hayır.”

“İspatla o zaman. Beni de götür.” Hepbüyür ayağa kalktı. Gardıroba gidip kapağını açtı. “Üstümü değiştireceğim. Eğer çıktığımda burada olmazsan yapacağımı bilirim.”

Kapağı arkasından kapattı. Omniya kapanan kapağa bakakaldı, sonra çaresizce başını iki yana salladı. Başka seçeneği yoktu. Kollarını kavuşturup bekledi.

Beş dakika sonra Hepbüyür ile kafalarını Orta Blok'un doğu kapısından dışarı çıkarmışlardı. Omniya yanına bir battaniye almış ve sanki kendini şafak ayazından korumak istermiş gibi üzerine sarmıştı. Kısacık bir süre etraflarını kolaçan ettikten sonra, dışarı çıkıp hızla yürümeye başladılar.

Fakat yeterince dikkatli bakmamışlardı. Yürümeye başladıkları anda uzun boylu, karanlık bir figür, kıvrılıp oturarak etrafı izlediği kapı girişinden aydınlığa doğru çıktı. Adam vücudunu esnetti, peleminin başlığını indirdi ve neredeyse hiç ses çıkarmadan hızlı hızlı yürüyerek peşlerine düştü.

Büyük Mutfak Meydanı'nın serin havasına fırından yeni çıkmış ekmek kokusu karışmıştı. Bir mutfak görevlisi ellerinde birer kova et paçasıyla kapıların birinden çıktı. Bir başka görevli de başka bir kapıdan, omuzlarının üzerinde taşıdığı bütün bir kuzuyla çıktı. Omniya başlık gibi kafasına örttüğü battaniyeyle yüzünü saklayarak yanlarından hızla geçti. Hepbüyür'ü arkasına takıp Solgun Sekizgen'in merdivenlerinden çıktı, sonra bir köşeyi dönüp bir dizi merdivenden inerek Aydınlık Kule dolaylarına geldi ve karşıdaki bina kümelerine doğru yürüdü.

Yankılı Parkur'da ikisinin ayak sesi tepe seviyesine yükseldi ve kulaklarında gümdürdedi. Parkurdan çıktıklarında ses dindi. Dinmedi mi yoksa? Omniya durdu. "Bekle bir dakika," diye fısıldadı Hepbüyür'e.

Bir adım gerileyip tekrar Yankılı Parkur'a girdi.

Sesler öbür taraftan geliyor, gitgide yükseliyordu. Ayak sesleri...

Omniya kendini hızla dışarı attı. “Gidelim hadi!” diye fısıldayıp koşmaya başladı.

Hepbüyür de peşinden koştu. Bir sıra merdiven çıktılar, yukarıdaki taraçayı geçtiler, sonra iki oraklı heykeli geçip basamakları çıktılar. Omniya sola döndü ve bir an durakladı. Kulak kabarttığı şeyin ne olduğunu bildiği için artık daha iyi duyabiliyordu. Ayak sesleri süratle merdivenden yukarı geliyordu. Omniya ve Hepbüyür tekrar koşmaya başladılar. Bir kemerden geçip sola döndüler, sonra bir daha sola döndüler ve sonra dört renk evle çevrelenmiş avluya çıktılar. Mavi Ev’e koştular. Hepbüyür giriş holünde durup etrafındaki renkli fayanslara, kaplamalara, kilim ve mermerlere baktı. Omniya onu kolundan çekiştirerek, “Hadi!” diye haykırdı ve merdivenlere doğru atıldı.

Yukarı varınca durup nefeslenerek, birkaç saniye arkasındaki Hepbüyür’ü bekledi.

Sonra da üst sahanlığın korkuluklarından, aşağıdaki boş hole baktı. “Git,” diye fısıldadı Hepbüyür’e, Arduvaz Kule’ye uzanan geçidin sarı kapısını işaret ederek. “Kapının arkasında bekle.”

Hepbüyür kapıya gitti. Omniya sahanlıkta kaldı; korkuluklardan uzaklaşmış, sesleri dinliyordu.

İlk başta derin bir sessizlik hakimdi. Sonra giriş holünün mermer zemininde ayak sesleri duydu. Omniya temkinli bir şekilde korkuluklardan aşağı eğildi. Aşağısında, holün ortasında başlıklı bir adam

etrafına bakınıyordu. Sonra yavaşça kafasını arkaya atıp yukarı baktı.

Başlığı düştü.

Cornelius Slinker.

Omniya sanki ayak uçlarma kadar kanı damarlarından çekiliyormuş gibi hissetti. Sanki Arduvaz Kule'nin tepesinde onu kavrayan eller yeniden dokunmuş gibi, tüyleri diken diken oldu.

Cornelius Slinker da onu görmüştü.

"Omniya Halibut!" diye seslendi Slinker.

Omniya koştu. Sarı kapıdan geçide çıktı, Hepbüyür'ü eziyordu neredeyse. "Hadi gel!" diye haykırdı. Arduvaz Kule'nin kapısına koştu. Hepbüyür de peşinden. Döner merdivenleri çıkmaya başladı. Yukarı, yukarı, daha da yukarı çıktıkça basamaklar başka basamaklara varıyordu. Bacakları ağrıdı. Yine de tırmanmaya devam etti. Sonunda tepeye vardı. Hemen arkasından da Hepbüyür. Duvara yaslanıp nefesini düzenlemeye çalıştı.

Omniya'ysa geri koşup dinledi. Ayak sesleri duydu. Slinker peşlerinden geliyordu. Merdivenlerdeydi.

Omniya gidip korkuluklara tırmandı.

Hepbüyür gözlerine inanamıyordu.

"Önce ben gideceğim," dedi. "Bir dakika bekle, sonra arkamdan gel."

Hepbüyür göz ucuyla, korka korka aşağıya baktı.

"Bazilika!" diye seslendi Omniya. "Benim, Omniya. Geri geldim!"

"Omniya!" diye haykırdı Hepbüyür. "Seni yine tutacağını düşünüyor olamazsın!"

Omniya bir anlığına durup tereddüt etti. Sonra kollarını göğsünde kavuşturdu, gözlerini kapadı ve kendini korkulukların üzerinden boşluğa bıraktı.

Bazilika'yla Kahvaltı

Omniya yukarı aşağı sekti, sağa sola sallandı, sonra denizliğin üzerinde, sonra içeride, sonra da boylu boyunca yerde buldu kendini.

“Çabuk!” dedi. “Biri daha geliyor.”

“Birine daha ihtiyacım yok,” diye cevapladı Bazilika. “Bugünlük yeterince tuttum. Daha fazlası açgözlülük olur.”

“Ama geliyor!” diye haykırdı Omniya. “Şimdi! Lütfen Bazilika!”

“Peki, tamam.” Bazilika ağını pencereden dışarı çıkardı ve bir saniye kadar sonra havadan pat diye bir şey düştü içine. Hepbüyür’ü içeri çekip halının üstüne boşalttı.

Merakla sordu. “Başka var mı?”

Omniya başını iki yana salladı.

“Kimseye benden söz etmeyeceksin sanıyordum.”

“Özür dilerim, o sadece... benim kuzenim.”

Bazilika başını iki yana sallayıp Omniya’ya mem-

nuniyetsizlik dolu bir bakış attı, sonra da dönüp Hepbüyür'e baktı.

Hepbüyür yerde oturmuş, gözlerine inanamayarak onları izliyordu.

"Gördün mü?" dedi Omniya ona. "Şimdi inandın mı?"

"İnanmamış mıydı?" diye araya girdi Bazilika. "Bunu seni tutmadan önce bilseydim," dedi Hepbüyür'e, "inan bana, fark ederdi."

"Haksız değil bence," dedi Omniya. "Ben olsam inanır mıydım, emin değilim."

Bazilika omuzlarını silkti. "Seni uyarmalıyım genç adam, eğer birine benden söz edecek olursan pişman olursun." Göz ucuyla Omniya'ya baktı. "Başka kimseye söyledin mi?"

Omniya başını iki yana salladı.

"Söz mü?"

"Söz."

"İyi. Kendi iyiliğin için. Senin de," dedi Bazilika, Hepbüyür'e dönerek. "Merak ediyorsan söyleyeyim, penceremin önünden düşen her şeyi tutmam normalde. Omniya istemeseydi, seni kaderine bırakacaktım."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Hepbüyür. Hâlâ korku ve şaşkınlıkla çarpılmış haldeydi.

"Bir daha şansını böyle zorlamayı tavsiye etmem."

Hepbüyür başını iki yana salladı.

"Güzel. Bir adın var mı peki?"

"Hepbüyür D. Halibut."

“Ribelya’nın oğlu,” dedi Omniya, gelecek bir sonraki soruyu bildiği için.

“Ya, öyle mi? Ribelya’yla pek sıkı bir arkadaşlığım olmadı.” Bazilika göz ucuyla Omniya’ya baktı. “Neden bilmiyorum. Anlaşamadık sadece.”

“Benim de bazı insanlarla anlaşamadığım oluyor,” dedi Omniya, bir sandalyeye yerleşerek.

“Evet. Örgü örerdin. Hâlâ örüyor mu?”

Hepbüyür başını evet anlamında salladı.

Omniya bıyık altından gülümsedi. “Hepbüyür’ün koca bir gardırop dolusu giysisi var.”

“Yok, o kadar sayılmaz,” dedi Hepbüyür.

Omniya güldü. “Hiçbirini giymiyorsun!”

“Peki başka şeyler de örüyor mu hâlâ?” diye sordu Bazilika. “Eskiden devasa, karmakarışık şeyler örerdin. Tencereler, tavalar hatırlıyorum sanki. Bir işine yaramıyordu tabii. Niye ördüğünü hiç anlamadım.”

“Hiçbir zaman tencere örmeye kalkmadı!” dedi Hepbüyür.

“Öyle mi? Gençken annen her türlü şey örerdin. Bir ara sor bence.” Bazilika bir bildiği varmış gibi baktı Hepbüyür’e. “Örgü, tuhaf şey.”

“Kuşlarla balık tutmak kadar tuhaf değil,” diye homurdandı Hepbüyür.

“Bunun için minnettar olmalısın! Yoksa kule-nin dibinde dümdüz olmuştun. Omniya gelip seni betondan ayırmak zorunda kalırdı. Böyle yüksekte düşen birinin yere nasıl yapıştığını gördün mü hiç?” Bazilika cevap bekleyerek baktı Hepbüyür’e. “Hayır

ve görmek istemezdim eminim.” Duraksadı. “Hadi kalk bakalım! Artık buradasın. Yerde oturmana gerek yok. Kendine bir sandalye bul.”

Hepbüyür odadaki bütün sandalyelere, sonra da göz ucuyla Omniya’ya baktı; Omniya omuzlarını silkti. Hepbüyür gidip onun yanındaki sandalyeye oturdu.

Sonra sessizlik oldu. Bazilika bir Omniya’ya bir Hepbüyür’e, sonra yine Omniya’ya baktı.

“Size bir soru sormam lazım,” dedi Omniya.

Bazilika bekledi.

“Birisi benimle ilgili bir söylenti çıkardı. İnsanlar duvarın dışında görüldüğümü söylüyor.”

“Neresi soru bunun?” dedi Bazilika. “Doğru mu peki?”

Omniya başını iki yana salladı.

“E kimin çıkardığı çok açık, değil mi?”

Omniya başıyla onayladı.

Bazilika düşünceli düşünceli gülümsedi. “Duvarın dışına çıktığını yaymak. Zekice. Bunu hiç düşünmemiştim. Çok zekice.”

“Bir şey daha oldu,” dedi Omniya. “Kâhya öldü.”

“Kâhya mı? Nasıl?”

“Duymamış mıydınız?” diye sordu Hepbüyür.

“Duysaydım sormazdım, hı? Nasıl ölmüş, biliyor musunuz?”

“Korkunç bir kazayla,” dedi Hepbüyür ve olayın ana hatlarını aynen duyduğu gibi anlattı.

“Hayret,” dedi Bazilika. “Attan düşmüş, başını çarpmış, çamur birikintisine yuvarlanmış, kendin-

den geçmiş ve boğulmuş. Hayret gerçekten. Ama bundan da hayret vericisi ne, biliyor musunuz?”

Çocukların ikisi de cevap vermedi.

“Olanları gören kişi yardım etmeye çalışmamış belli ki. şahsen ben şahit olmuş olsaydım, bir şeyler yapardım. ylece boğulmasına izin vereeğimi sanmıyorum.”

“Kimse görmemiş ki,” dedi Hepbüyür.

“Hı, yle mi?” diye başını salladı Bazilika bilmiş bilmiş. “Kimse görmemiş.”

“Ama bulunduğundaki haline bakılırsa, herkes kazanın böyle geliştiğinde hemfikir.”

“yleyse belki de nasıl bulunduğu üzerine kafa yormalıyız. Yorum yapmadan önce gerçek verilere bakalım Hepbüyür. Duyduğun *her şeyi* anlat bana.”

Hepbüyür anlattı. Yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunun ilk işareti, kâhyanın gelenek gereği düzenli olarak bindiği atının, eğerli bir halde Büyük Mutfak Meydanı’nda başıboş gezinirken görülme-siydi. Ahır görevlilerinden biri, kâhyaya ata binme-sinde yardım ettiğini beyan etmiş, hayattayken onu son gören kişi olarak kayıtlara geçmişti. Kısa süre sonra kâhya, Batı Ahırlar’ın etrafını dolanan patika-nın girişi yakınlarında, içi su dolu bir çukurun için-de yüz üstü yatarken bulunmuştu. Kafasının arka tarafında büyük bir yarık vardı ve çamurlu su dolu çukurun kenarı kanla kaplıydı. Kâhya tek başına ata binmek için çok yaşlıydı, eklem sorunları vardı ama Eldred Sturgeon’un ısrarlı uyarılarına rağmen bin-meye devam etmişti. İlk düşüşü değildi bu.

Hepbüyür anlatmayı bitirince, “Çok üzücü,” dedi alçak bir sesle Bazilika. “Tanrı biliyor ya haklı nedenlerim vardı, ama yine de Digby’yi sevmiyor değildim. Bir süre sonra –unutamasa da– affedebiliyor insan. En kötüler o değildi, bu kesin. Ne yaptıysa, en azından kendine göre ev için en iyisi olduğunu düşündüğünden yaptı. Saygı duyulabilecek bir şey bu.” Bazilika duraksadı, kaşlarını çattı; geçmişte yaşanan bir şeyleri hatırlıyordu sanki. Başını iki yana salladı. “Öldürülmesine çok üzüldüm.”

Hepbüyür hayretle baktı ona.

“Ne?” dedi Bazilika. “Atından düşüp de çamurlu suyun içine yuvarlandığı gibi gerzek bir hikâyeye inanmıyorsun, değil mi? Akıllı bir çocuğa benziyorsun aslında. Peki ya sen Omniya?”

“Başka herkes inanıyor gibi görünüyor.”

“İnanmamak için bir neden daha işte.”

“Ama doğru olma ihtimali de var,” dedi Hepbüyür.

“Var, haklısın. Fakat çok düşük bir ihtimal. Hayır, korkarım Digby’nin ölüm hikâyesi başka türlü. Çok daha az sıra dışı, ama çok daha acımasız. Atından indi. Sonra birisi onu itti, yere düşürdü, başını çukurun köşesine çarptırıp etkisiz hale getirdi. Sonra da yüz üstü çevirip, öldüğünden emin oluncaya kadar kafasına bastırdı.”

“Peki atından nasıl indirebildi?” diye sordu Hepbüyür. “Kâhya kendiliğinden inmiş olamaz. Ancak birisi onu kovalayıp attan aşağı çekmiştir. E o zaman niye bağırmanın Digby? Niye çığlık atmamış?”

“İyi senaryo,” dedi Bazilika soğuk bir şekilde. “Anlattığın gibi olsaydı çığlık atardı mutlaka. Ama öyle olmadı.”

“Neden?”

“Çünkü katiline güveniyordu,” dedi Omniya. “Lafı buraya getiriyordunuz, değil mi?”

Bazilika başıyla onayladı. “Katilini tanıyorsan, güvendiğin biriye, çığlık atmazsın, öyle değil mi? İş işten geçinceye kadar da neler olup bittiğini anlamazsın.”

Hepbüyür göz ucuyla Omniya’ya bakıp yüzünü buruşturdu.

“Neden?” dedi Omniya.

“Neden onu öldürmek istediler?” dedi Bazilika. “Buraya gelip de sormak istediğin soru bu muydu?”

Omniya başıyla onayladı.

“Belki de ondan hoşlanmıyordu.”

Omniya başını iki yana salladı. İkna olmamıştı. “Peki niye şimdi?”

“Şimdi derken neyi kastediyorsun?”

“Kaptan öldükten sonra. Biri onu sevmiyorduy-
sa, herhangi bir zaman öldürebilirdi. Bu kadarı tesadüf olamaz.”

Bazilika gülümsedi. “Haklısın.”

“Ama daha demin demiştiniz ki...” Hepbüyür durdu. Bazilika tek kaşını kaldırıp gözlerini ona dikmişti. “Hı, anladım,” dedi Hepbüyür, “bizi test ediyordunuz, değil mi?”

“Tarihimizde kâhyaların kaptanlardan hemen sonra ölmesinin ne kadar sık yaşandığını fark etmiş

miydiniz?” dedi Bazilika. “Beş kez. Üçü cenaze yemeğinde, diğer ikisi hemen haftasında. Bu da altıncı. Onda altı.”

“Tesadüf ama, değil mi?” dedi Hepbüyük. Omniya’ya döndü. “Bunu demek istiyor, değil mi?”

“Omniya, varis kâhyalar boynunda bir anahtar taşır. Biliyor muydun? Her gün, her dakika.”

“Anahtar mı?” dedi Omniya. “Yani birisi Digby’yi anahtarı almak için öldürdü, bunu mu demek istiyorsunuz? Ama eğer öldürülmüşse ve anahtar boynunda değilse, hemen göze çarpar.”

“Boynunda duruyor da olabilir,” dedi Bazilika. “Cinayet anına dönelim. Digby çamurun içinde yüz üstü yatıyor, başına bir şeyle vurulduğu için ya da boğularak ölmüş – kim bilebilir? Katil onu çeviriyor, anahtarı tutup kalıbını çıkarıyor – balmumuyla ya da yumuşak bir parça kille ya da başka herhangi bir malzemeye. En fazla... on dakikasını alır. Kalıbı çıkarır çıkarmaz Digby’nin gömleğini kapatıyor, ters çevirip gidiyor. Ceset bulunduğu anahtar da üzerinde. Ama katil artık, çıkardığı kalıptan bir kopya üretebilir; burada, evde, ya da Mahalle’de ücra bir odada kendi yaptığı bir demir döküm aletiyle ya da gitmeyi seçerse şehirde bir yerlerde üretebilir.”

“Dikkat çekmeden çıkıp gelebilirse tabii,” dedi Omniya.

“Aynen. Bir şey daha söyleyeyim size. İkinci bir anahtar daha var. Kimin boynunda durduğunu tahmin edin bakalım.”

Omniya’nın tüyleri diken diken oldu. “Kaptanın mı?”

Bazilika başıyla onayladı. “Anahtarların biri varis kâhyanın, diğeri kaptanın boynunda durur. Biri öbürü olmadan işe yaramaz. İkisi birlikte kullanılıncaysa Halibut hazinesinin kapısını açarlar.”

Çocuklar Bazilika’ya şaşkınlıkla bakıyordu.

“Hazine Odası, Büyük Kule’de mi?”

“Orada olduğu rivayet edilir. Hâlâ anlamadın mı Omniya? Benzersiz Ev’le ilgili söylenen hiçbir şeye inanmamalısın.”

Sessizlik oldu. Omniya gözlerini yerdeki halıya indirip düşüncelere dalmıştı. Sonra başını kaldırıp Bazilika’ya baktı. “Sizce Hepbilge’nin başına da aynısı mı geldi? Onun da öldürüldüğünü düşünüyorsunuz, değil mi?”

Bazilika omuz silkti. “Kazalar olur. Bir kaza, mümkündür. Peki ikincisi? Bu kadar kısa sürede? Üstelik birinin seni de öldürmeye çalıştığını biliyoruz. Sana da kaza süsü verilebilirdi, değil mi? Üçüncü kaza.” Bazilika başını iki yana salladı. “Kazalar... Evin tarihine –bakarsanız, gerçek tarihine tabii– beklediğinizden çok daha fazla kazayla karşılaşsınız.”

“Hepbilge’nin boynundaki anahtarın da kopyasını çıkarabildiyse, anahtarların ikisini de almış demektir.”

“Aldıysa,” dedi Hepbüyük, “en azından artık sen güvendesin demektir Omniya. Senden kurtulmaya çalışmasına gerek kalmaz.”

“Ama bir yandan da,” dedi Bazilika, “Omniya’nın eskisi kadar güvende olmadığını da düşü-

nebiliriz. Ya bildiklerini anlatırsa diye, Omniya'ya duyulan güveni sarsmak için dedikodu başlattı. Böylece istediğine ulaşana kadar zaman kazanmay umuyor. Kâhyayı öldürüp anahtarı kopyaladı. Ama şimdi beklemesi gerekiyor. Kâhya yardımcıları bir şeylerden şüphelenmiştir mutlaka. Böyle üst üste iki ölüm? Herkese kaza olduğunu söyleyebilirler, ama kâhya yardımcıları aptal değil. Kendi içlerinde, onlar da şüphelenecekler. Hazineyi korumak için önlemler alacaklar, yeni kaptanı ve kâhyayı koruyacaklarını da söylemeye gerek bile yok. Katil anahtarları aldıysa, şimdi kullanması kendisi açısından çok tehlikeli olur. Kâhya yardımcıları onu hemen yakalar. Ola ki kullanırsa diye tuzaklar kurulmuştur kesin. O yüzden, sular durulana, her şey normale dönene, kim senin şüphesi kalmayana kadar bekleyip anahtarları güvenli bir zamanda kullanması gerekir. Belki bir ay sonra, belki de bir yıl. Fakat beklediği süre zarfında Omniya'nın onu açık etmesinden korkar. Omniya onun önündeki son engel. Yaşadığı her saniye bir tehdit oluşturuyor. O yüzden de Omniya'dan kurtulmak zorunda, Hepbüyür. Anladın mı? Bu hiçbir şeyi değiştirmmez. Amacına ulaşana kadar durmayacaktır."

Omniya yine gözlerini haliya indirdi. Cornelius Slinker'ın merdivenlerin aşağısından ona bakan, başlığı düşüp de görünen yüzünü aklında canlandırabiliyordu. Ama onu kendisinden başka gören olmamıştı. Hepbüyür o sırada kuleye giden geçide gitmişti çoktan.

“Şimdi,” dedi Bazilika neşeyle, ayağa kalkıp duvarları kaplayan ahşap kaplamanın içindeki küçük bir kapıyı açarak. “Kahvaltıya ne dersiniz?”

Masa yiyeceklerle donatılmıştı. Leziz görünen turtalar, sosisler, pastalar ve tartlar vardı. Ve resmi giyimli, gür kırsaçlı, cildi pütür pütür, baykuşlarınkine benzer kara kaşları olan bir adam. Omniya ve Hepbüyür içeri girince tek kaşını havaya kaldırdı.

“Winnicott’tan çekinmeyin,” dedi Bazilika. “Son derece güvenilirdir.”

Adam usulca başını salladı.

Omniya yiyeceklere baktı. Garip bir kahvaltı sofrasıydı. Hem de o kadar çok şey vardı ki!

“Ansızın çıkıp gelebileceğin içime doğmuştu,” dedi Bazilika. “Hazırlıklı olmak iyidir.”

‘Görünüşe bakılırsa kırk kişi için hazırlık yapmış,’ diye düşündü Omniya.

“Balıklar bereketli şu sıra,” diye ekledi Bazilika.

Hepbüyür bir dilim turtaya doğru hamle yaptı.

Winnicott yüksek sesle öksürdü.

“Winnicott servis edecek,” dedi Bazilika. “Onun işi.”

Winnicott başıyla onayladı. Gidip Omniya için bir, Hepbüyür için bir sandalye çekti. Sonra almaya çalıştığı turtayı bir tabağa koyup, Hepbüyür’ün önüne bıraktı. Hepbüyür hiç çekinmeden yumuldu tabağa.

“Genç hanımefendi ne arzu ederler?” diye sordu Winnicott.

Omniya yiyeceklere kuşkuyla baktı.

Bazilika onun yanına oturdu. “Ben sadece bir dilim güvercin alayım Winnicott.”

Winnicott güvercinli turtadan bir dilim kesip, Bazilika için tabağa koydu. Sonra tekrar Omniya’ya döndü.

“Şu nedir?” diye sordu Omniya, bir dilimi eksik olan bir turtayı işaret ederek.

“Yarasa,” diye cevapladı Winnicott. “Beni mazur görün ama çok lezzetlidir.” Dudakların kenarındaki bir kırıntıyı silkeledi.

“Peki ya şu?”

“Yeşil papağan.”

“Şu?”

“Kırmızı. Şiddetle tavsiye ederim.” Winnicott bir dilim kesti ve bıçağın ucunda Omniya’nın tabağına götürdü, onay almak istercesine baktı Omniya’ya.

“Peki,” dedi Omniya.

Winnicott başını eğip dilimi tabağa bıraktı. “Acı sos?”

“Olur.” Omniya, Winnicott’un yeşil acı sostan bir kaşık alıp tabağına, turtanın yanına yerleştirmesini izledi. Sonra ağzına bir çatal dolusu turta götüren Bazilika’ya baktı. Sonra o da tabağından bir çatal turta aldı.

Fena değildi. Hatta hiç fena değildi. Her lokmada daha da lezzetleniyordu. Hafif isli, biraz da baharatlı bir tadı vardı. Omniya papağanın bu kadar lezzetli olabileceğini tahmin etmezdi.

Hepbüyür ilk dilimini bitirmiş, ikincisi için masanın üzerindeki göze gezdiriyordu.

Omniya'nın birden midesi kazınmaya başladı. İki gündür Hepbüyür'ün odasında, sadece Hepbüyür'ün getirdiği reçelli çörek ve kekleri yemişti, o kadar. Kırmızı papağanlı turtanın ardından iki tane ördek sosisi, bir serçeli börek, bir dilim Bazilika'nın yediği güvercinli turtadan, ardından tost ekmeği üzerinde kaz ciğeri ve narbülbulü tartı yedi. Hepsi harikaydı. Hepbüyür de en az onun kadar yemişti, ama masa hâlâ yiyecek doluydu; bu yediklerinin dört katını daha yeseler, sofrada bir gedik açmaya yetmezdi.

Sadece bir dilim turta yiyen Bazilika onlar karnını doyuruncaya kadar bekledi.

“Size bir şey göstermek istiyorum,” dedi.

Omniya ve Hepbüyür'ü bir pencerenin önüne götürdü.

“Şu aşağıya bakın. Ne görüyorsunuz?”

Ta aşağıda, tamamen duvarla çevrili, küçük, baklava biçiminde bir bahçe vardı. Karmaşık şekillerde, keskin hatlı, itinalı biçimlenmiş çitlerin arasında kalan küçük çayırılık alanlar, yemyeşil elmas taneleri gibi görünüyordu. Bahçe güzeller güzeli yeşil bir mücevher gibiydi, onu çevreleyen duvarlar da kopçası.

“Bu bahçeyi daha önce görmüş müydünüz?”

Omniya ve Hepbüyür başlarını iki yana salladılar.

“Görmediniz, ama burada işte. Fakat içine girmenin yolunu arasanız da bulamazsınız, sizi temin ederim.”

“Kim kullanıyor peki?” diye sordu Omniya.

“Ne fark eder. Omniya, bu evde kimse her şeyi

bilmiyor. Bahçeler, odalar, geçitler, tüneller. Bir yerlerde, bir binanın içinde kocaman bir orman var; binanın çatısı güneşi içeri almak için olduğu gibi camdan yapılmış. Biliyor muydunuz? Ve bir yer altı nehri var. Tamamen yerin altında! Hiç duymuş muydunuz?”

Yine başlarını iki yana salladılar.

“Keşfedene kadar babam da bilmiyordu. Küçükken beni ve kardeşimi bir gondola bindirir, bize şarkılar söylerdi. Gondolun ön tarafında yolumuzu aydınlatmak için bir fener olurdu; babam nehirde yavaşça süzülerek ilerler, sonra da yavaşça geri getirirdi bizi, sesi duvarlarda yankılanırdı. Sırt üstü uzanır, yukarıdaki kayanın çatlaklarına bakardım. Tablo gibiydi.” Bazilika bir anlığına hatıralarla sessizliğe gömüldü. “Babamın müthiş bir sesi vardı. Mor Nef’te sık sık resitaller verirdi, ama yer altındaki nehir gezileri sadece bize özeldi. Oraya nasıl gidildiğini hatırlamıyorum bile, çok küçüktüm; bugün bilen, var mı, onu da bilmiyorum. Babam orayı nasıl keşfetti, bilmiyorum. Ama sonuçta nehir orada duruyor; unutulduysa bile, bir gün birisi yeniden keşfedecektir. Kim bilir. Belki gondol hâlâ orada, babamın bıraktığı yerde duruyordur. Bu ev böyle bir yer işte. Bazen acaba birinci kaptanın kendisi bile buraya inşa edilen her şeyden haberdar mıydı diye düşünüyorum.”

“Nasıl olmaz ki?” dedi Hepbüyük. “Planları vardı.”

“Belki de bazı ustalarına, ona hiç söylemeden istediklerini inşa etmelerini söylemiştir. Onu şaşırt-sınlar diye.”

“Benim gardırobumdaki oda gibi mi, demek istiyorsunuz?”

“Kapatılmış bir oda var,” diye açıkladı Omniya. Ama o oda Bazilika’nın sözünü ettiği gizli yerlerden biri olamazdı, çünkü bir zamanlar açılmış ve birisi orayı kullanmış gibi görünüyordu, sonradan kapatılmıştı. “Hepbüyür’ün gardırobundaki duvarın arkasında buldum. Ve odada da sizin bir resmi-nizi buldum.”

Bazilika gözlerini dikip baktı.

“Sizindi, gençlik resminiz. Siz olduğunuza eminim.”

“Nerede bu oda?” Bazilika’nın sesi fısıltıdan birazcık yüksekti. Hepbüyür’e döndü. “Nerede oturuyorsun sen?”

“Orta Blok’ta.”

“Kaçınca kat?”

“Üç.”

“Çekmeceli bir dolap da var mı Omniya? Senin bulduğun odada? Duvara dayalı duran büyük bir dolap var mı?”

Omniya evet anlamında başını salladı.

Bazilika sessiz kaldı. Omniya, Winnicott’a baktı. O da kalın, gür kaşlarının altından Omniya’yı izliyordu.

“Bir resminiz daha var, bir erkek birlikte,” dedi Bazilika.

“Kaç yaşlarında bir erkek?”

“Genç biri. İkiniz de gülümsüyorsunuz.” Omniya’nın aklına bir şey geldi. “Bir kardeşiniz olduğunu söylemişsiniz. O mu acaba?”

Bazilika cevap vermedi. Omniya ona baktı. Resimlerdeki Bazilika'ydı, emindi bundan. Ve Bazilika odayı tanıyordu. İçinde çekmeceli bir dolap olduğunu biliyordu. Geçmişte bir vakitler, uzun zaman önce, Bazilika oradaydı.

“Kardeşiniz kim?” diye sordu Omniya. “Adı ne?”

“Ne önemi var,” diye fısıldadı Bazilika. “Duymamışsındır.”

“Neden? Ne oldu? Öldü mü?”

Bazilika sessiz kaldı. Sonra birden Omniya'nın bileğine yapıştı. “Bir şeyler oluyor Omniya. Kaptanların ölümü tehlikeli zamanlardır. Ev tamamen savunmasız. Önce kaptan öldü, ardından kâhya. Gizli güçler harekete geçti Omniya. Görmüyor musun? Gizli güçler yine harekete geçti.”

“Bir kuş var,” dedi Hepbüyür. “Hepbilge öldüğünden beri, geceleri kocaman kara bir akbaba uçuyor.”

“Ya, öyle mi?” dedi Bazilika.

“Büyük Kule'nin üzerinde uçuyor. İnsanlar bunu bir işaret sayıyorlar.”

“Neyin işareti?”

Hepbüyür omuz silkti. “Sizce de bir şeyin işareti mi?”

“Bilmiyorum.” Bazilika duraksadı. “Sana bir şey soracağım Omniya. Hepgiderleri duymuş muydun hiç?”

Omniya başını iki yana salladı. Göz ucuyla Winnicott'u fark etti. Yüzüne endişe, neredeyse korku dolu bir ifade yerleşmişti.

“Kim onlar?” dedi Omniya.

Winnicott telaşla öksürdü.

Bazilika ona döndü. “Daha bir şey söylemedim Winni!”

“Söylemek üzeresiniz ama,” diye homurdandı hizmetkâr.

“Özel durumlar olabilir.”

“Buna *onlar* karar verir – siz değil.”

Omniya şaşkınlıkla izliyordu. Hepbüyür’e baktı, o da en az kendisi kadar şaşırılmış gibiydi.

“Neden bahsediyorsunuz?” diye sordu.

Fakat Bazilika ve Winnicott onu duymazdan geldiler. Winnicott başını iki yana salladı. Bazilika’ysa ona bir dakika daha sessizce baktı.

Sonra birden Omniya’yı omuzlarından kavradı ve çömelip yüzünü yüzüne yaklaştırdı. “Kimdi biliyor musun? Sana kimin saldırdığını biliyor musun? Biliyorsun, değil mi?”

Omniya önce çekindi. “Hiçbir kanıtım yok. Sadece onun sözüne karşılık benimki var.”

“Hizmetkâr mı?”

“Galiba.”

“Bu iyi değil işte. Asla onun yerine sana inanmazlar.”

“Hiç de bile!” dedi Hepbüyür. “Biz...”

“Ne?” diye sabırsızlandı Bazilika.

“Biz Halibut’ız,” dedi Hepbüyür. “*Onlar* hizmetkâr, öyle değil mi?”

Bazilika bir anlığına ona baktı, sonra tekrar Omniya’ya döndü. “Kanıtın yoksa, adam sana ulaşmadan önce mutlaka bir şeyler bulmalısın.”

“Nasıl bulacağım?”

“Onu iş üstündeyken yakalaman gerekiyor.”

“Ne işi? Ne yapacağını nereden bilebilirim?”

“Yelteneceğinden emin olabileceğin bir şey var.”

Omniya soran gözlerle baktı.

Bazilika ellerini çekip onu serbest bıraktı. Düşünceli bir şekilde baktı Omniya’ya. “Arada sırada bir şeyler *yapabilen* bir Halibut çıkar. Ya da en azından bir şeyler yapmaya çalışan, diyelim. Bir şekilde, tüm engellere rağmen her nesilden bir kişi çıkar.”

“Sizin neslinizde kimdi?” diye sordu Omniya sessizce.

“Ne önemi var,” dedi Bazilika. “Kimse kim, başaramadığı ortada işte.”

Bir an sessizlik oldu.

Omniya kaşlarını çattı. “Şu yelteneceği iş. Beni kastediyorsunuz, değil mi? Beni öldüreceğini.”

Bazilika başıyla onayladı. “İzin verdiğin an seni almaya gelecek.”

18

Oyuklu Konak'ın Çatısının Altında

Karanlığın ortasında bacalar, kesilmiş ağaçlardan oluşan bir orman gibi görünüyordu. Ay ışığında, Oyuklu Konak'ın çatısı bacalarla kaplı ve her bir baca diğerinden farklıydı.

Omniya sol ön köşede dört baca saydı, aynen Bazilika'nın dediği gibi; sonra geride iki baca, sonra da öbür tarafta dört tane daha. Yanında durduğu bacanın tabanı genişti ve yukarıya doğru daralıyordu; Bazilika da tıpkı böyle tarif etmişti. Omniya birkaç adım üstüne tırmanıp içine baktı. Karanlık. Zeminin ne kadar aşağıda olduğunu kestirmek imkânsızdı.

“Dediği bacanın bu olduğundan emin misin?” diye fısıldadı Hepbüyür.

Omniya öyle olmasını diliyordu. Değilse, ne kadar aşağıya düşeceğinin garantisi yoktu.

Tepesine tırmandı ve elleriyle tutunup kendini aşağı saldı. Sonra ellerini de bıraktı.

Neredeyse anında yere çarptı. Eğilerek geri geri yürüdü. Aynen Bazilika'nın dediği gibi, bir portatif merdivenin basamaklarını hissetti.

Sessizce Hepbüyür'e seslendi. Hepbüyür bacadan aşağı bir çanta attı ve Omniya tuttu. Basamakları inmeye başladı. Bir dakika içinde Hepbüyür de arkasından geliyordu.

İçeride ışık yoktu. Bazilika onlara bir fener vermişti. Omniya feneri yaktı.

Büyük bir odaydı. Tuhaf bir şekli vardı, tavanı yüksek, ahşap zemini bomboştu. Duvarlarda ve tavanda devasa ahşap kirişler dolaşıyordu. Sanki derisinin altından, binanın iskeleti görünüyor gibiydi. İçinden atladıkları bacanın altı şömine değil, tavanın hemen aşağısından başlayan bir çıkıntıydı; merdiven de oradan başlıyordu. Odanın bir köşesinde bir musluk ve klozet vardı. Yiyeceği olduğunu varsayarsak, insan burada haftalarca, aylarca yaşabilirdi. Ama odanın bir kapısı ya da duvardaki çıkıntıdan yukarı bacaya tırmanacak bir yol yoktu. Tek çıkış, küçük bir pencereydi.

Bazilika'nın dediğine göre pencerenin arkasında, binanın dış duvarının şekli bir tür merdiven görevi görüyordu; çünkü üzerinde el ve ayak konabilecek derin oyuklar vardı. Duvar öylesine pürüzlüydü ki, oyuklardan oluşan bu merdiven gizli kalmıştı. Dışarıdan kimse, rasgeleymiş gibi görünen girinti ve çıkıntılarının arasında bir merdiven olduğundan şüphelenmezdi. Omniya'nın kendisi de duvarın önünden yüzlerce kez geçmiş, ama hiç fark etme-

mişti; çatıdaki baca ormanının altında gizli bir oda olduğu da aklının ucundan geçmezdi.

Omniya feneri yere bıraktı. Hepbüyür onu izliyordu.

“Gerçekten yapmayacaksın, değil mi?” dedi.

Omniya, Hepbüyür’ün neden söz ettiğini biliyordu. Bazilika’nın yanından ayrıldıktan sonra, Mor Nef’in karşısındaki tünelde gecenin çökmesini beklerlerken bir plan yapmış ve Hepbüyür’e anlatmıştı.

“Yapamazsın!”

Omniya omuz silkti. Yere oturdu. Hepbüyür de gelip karşısında diz çöktü.

“Yapamazsın Omniya! Çok tehlikeli.”

“Bazilika’nın dediklerini duydun.”

“Aklını kaçırmış o! Balık tutar gibi kuş tutuyor.”

“Ne dediğini duydun,” diye mırıldadı Omniya sessizce.

“O kadar şeyi nereden biliyor?” diye ısrar etti Hepbüyür. “Yanıliyordur belki. Onunki sadece bir tahmin. İkisi de, kaptanın ölümü de kâhyanıinki de kaza olabilir.”

Omniya başını iki yana salladı. Sadece bir tahmin değildi. Bazilika’nın, tecrübelerine dayanarak konuştuğunu fark etmişti. “Gizli güçler harekete geçti,” demişti Bazilika. *Yine* harekete geçtiler.

Bazilika daha önce benzer şeyler görmüş olmalıydı. Omniya bunun, Arduvaz Kule’de dışarı çıkamadan yaşamasıyla bir ilgisi olup olmadığını merak etti.

“Neyi bilip bilmediği umurumda değil,” dedi Hepbüyür. “Sana asla böyle şeyler söylememeliydi!”

“Kendi başıma da bulurdum. Birini tuzağa düşürmek istiyorsan, yem atmalısın.”

“Yem de sensin, öyle mi?”

“Başka kim olabilir?”

“O bir canavar, Omniya! Sana bunu asla önermemeliydi.”

Omniya iç çekti. “O önermedi Hepbüyür. Sadece gerçeklere işaret etti, o kadar – emin olabileceğimiz tek bir şey var; o da, izin verdiğim an katilin peşimden geleceği. Bununla ilgili ne yapacağım bana kalmış. Plan benim planım Hepbüyür, Bazilika’nın değil. Yapılabilecek tek şey bu.”

Hepbüyür ne söyleyeceğini bilemedi. Sırtını duvara dayayıp oturdu ve düş kırıklığıyla başını iki yana salladı. Duvardaki koca kirişi tırnağıyla kazımaya başladı.

Omniya onu izledi. Hepbüyür bugün onu gerçekten şaşırtıyordu. Kuzenin bir ağla yakalandığını görse bile, kulenin tepesinden atlamak büyük cesaret isterdi – hatta cesareten de öte, kelimelerle ifade edilemeyecek bir şey. Atlamıştı Hepbüyür. Omniya o anların Hepbüyür’ün gözünden nasıl görüldüğünü hayal etmeye çalıştı – kuzeni düşünüyor, sonra birden bir ağ çıkıveriyor, onu yakalıyor, sonra da gözden kayboluyor. Bunu gördükten sonra bile insan atladığı zaman o ağın bir daha çıkıp onu da yakalayacağından nasıl emin olabilirdi? Omniya, Hepbüyür’ün bu kadar cesaretli davranabileceğini tahmin etmezdi. Belki de sandığından daha cesurdu.

Ya da belki de sadece arkalarından gelen adam-

dan o kadar korkmuştı ki, atlamak iyi bir seçenek gibi görünmüştü. O zaman adamın Cornelius Slinker olduğunu bilmiyordu henüz –Mavi Ev’in girişinden yukarı bakan Slinker’ın yüzünü görmemişti, ama kim olduğunu Omniya sonradan, Bazilika’nın yanından ayrıldıklarında söylemişti ona– ama muhtemelen tahmin ediyordu. Öyle ya da böyle, cesaret gösterip atlayabilmişti.

Ve tek düşündüğü Omniya’nın emniyetiydi. Ama artık Omniya, saklanmadığı sürece emniyette değildi ve bunu değiştirmenin tek yolu ona saldıran kişiyi tuzağa düşürmektir. Bunu yapmanın yolu da, kendini tehlikeye atmaktan geçiyordu.

Korkutuyordu bu Omniya’yı. Elbette korkutuyordu. Yapması gereken şeyden korkmamak için ancak aptal olmak gerekirdi. Şaka değildi. Oyun değildi ve planının işleyeceğinin garantisi yoktu. Her şey ters de gidebilirdi.

“Hepbüyür, dinle. Ne yapmanı istediğimi anlat tım sana. Yarın Digby’ye gidip, ona babasının öldürüldüğünü ve benim katili bildiğimi söylemelisin. Eğer gece yarısı benimle Sessiz Avlu’da buluşursa, katilin kimliğini açıklayacağımı söyle. Kâhya yarımcılarıyla birlikte gelmeli. Başka kimseyi istemiyorum. Birilerini daha getirdiğini görürsem, kaçır giderim ve babasını kimin öldürdüğünü asla bulamaz. Çok iyi anladığından emin ol lütfen.”

Omniya, Hepbüyür’e ciddiyetle baktı. Eğer Hali-but’lardan biri planını duyacak olursa; biliyordu ki gece yarısında avlu ıslı ıslı, izlemek için piknik

sepetlerini alıp gelen velvelecî Halibut'larla dolu olur, planının işleyip işlemeyeceği üzerine bahisler tutulurdu. Avludaki tek eksik, asıl dikkatini çekmek istediği adam olurdu.

"Yarın, ikinci gece," dedi Hepbüyük.

Omniya kaşlarını çatmış. Bir kâhyanın gömülmesinden sonraki ikinci gece, yeni kâhya ve bütün ekibi resmi olarak Hizmet Binası'nı temizlerdi. Gelenek icabı temizlik tüm gece sürerdi. Yani Digby ve yardımcıları yarın gece istese de gelemezlerdi. "Sonraki gece gelinler o zaman," dedi Omniya gönülsüz bir şekilde. Beklemek zorunda kaldığı her gün tehlikeliydi.

Omniya'nın aldığı riskin düşüncesi bile, Hepbüyük'ü fiziksel olarak hasta ediyordu sanki. "Niye hemen söylemiyorsun? Hadi Aydınlik Kule'ye gidip, kâhyaya hemen şimdi söyleyelim."

"Neyi söyleyelim?"

"Katili bildiğini."

"*Bilmiyorum*. Şüpheleniyorum sadece. Ve hiç kanıtım yok."

"Gördün ya!"

"Bir tek ben gördüm. O yüzden kanıt sayılmaz. Onun sözüne karşı benimki sadece."

"O zaman sıkıysa masum olduğunu ispatla."

"Gerek duymaz ki. Bana inanmazlar zaten. Bazilika'nın ne dediğini duydun."

"Yanlış var. Biz Halibut'ız!"

Omniya omuzlarını silkti. Kendi sözünün, bir hizmetkârın sözünün yanında geçersiz sayıldığını duyduğunda o da şaşırılmıştı. Fakat Bazilika yanılıyorsa

ya da abartıyorsa bile, Omniya'nın durumunda fazladan bir sorun daha vardı. "Güya evin dışına çıkmışım, unuttun mu? İşte dedikodunun amacı buydu: bana karşı şüphe uyandırmak. Hepbüyür, kabul et, kimse söylediklerimin tek kelimesine bile inanmayacak. Sadece şüpheleri kendi üzerimden atmaya çalıştığımı sanacaklar. Ve bu arada da ortaya çıkmış olacağım, o beni bulacak ve acayip bir kaza sonucu ölüvereceğim." Omniya başını iki yana salladı. "Tek çıkar yol var Hepbüyür: onlara *göstermek*. Tuzak kurup katilin peşimden gelmesini ve bunu onların kendi gözleriyle görmelerini sağlamak."

"Tek başına yapamazsın."

"Biriyle beraber olduğumu görürse yanıma gelmez. Hepbüyür lütfen, yalnızca dediklerimi yap. Kâhyaya ve yardımcılara avluda saklanmalarını söyle. Kimseye görünmemeye dikkat etmeliler."

"İzin ver de en azından..."

"Hayır, benimle gelemezsin. Buraya kadar beraberdik. Bundan sonrasına tek başıma devam etmeliyim. Avluda peşime düşmesini sağlamam gerekiyor. Kâhya ve yardımcılarının da olanları görmesi."

"İkimizin birden de peşine düşebilir."

"Hayır."

"E sabah öyle olmadı mı?"

"Şimdiki farklı. Bu sefer beni nerede bulacağını biz söylüyoruz ona. Tuzak kurduğumu düşünürse geri durur. Kabul et Hepbüyür. Eğer tek başıma olursam tuzak kurduğumu düşünmesi çok düşük bir ihtimal."

Hepbüyür düş kırıklığıyla kirişi kazıyıp duruyordu ve en sonunda uzun, keskin bir kıymık kopardı.

“Peki burada güvende olduğunu ne biliyorsun?” diye ısrar etti. “Bazilika’ya nasıl güvenirsin? Hayatını tehlikeye atmanı söylerken ona nasıl güvenirsin? Bizimle beraber gelmeyi filan teklif ettiğini duymadım.”

“Bu onun sorunu değil.”

“Yani kulesinde öylece oturup sana kendini öldürtmeni söyleyebilir, öyle mi?”

“Hayatımı kurtardığını unutuyorsun. Ve seninkini de.”

“Ben kendim atladım.”

“Ama ben ilk seferinde kendim atlamamıştım.”

Hepbüyür sessiz kaldı.

“Hepbüyür, ben ona güveniyorum.”

“Önceden güvenmiyordun ama! Saklanacak bir yer ararken benim yanıma gelmiştin, unuttun mu?”

“Artık güveniyorum. Ayrıca, şimdiye kadar söylediklerinin hepsi doğru çıktı.” Omniya duraksadı. “Fakat yine de senin yardımına ihtiyacım var.”

“O zaman seninle gelmeme izin ver! Tek başına yapamazsın. Yapamazsın...”

“Yapabilirim!”

“Hepbakar tek başına gitmene izin vermezdi!”

“Hepbakar burada değil!” Omniya iç çekti. Amcasının ne yapacağını konuşmanın anlamı yoktu, çünkü şu anda burada değildi ve asla da olamayacaktı. “Hepbakar bunu yapmaya mecbur kaldığını anlardı.”

“Tek başına yapmana izin vermezdi.”

“Ama sen Hepbakar değilsin, öyle değil mi?”

Hepbüyür dudağını ısırıdı.

“Özür dilerim Hepbüyür. Böyle demek istemi-
miştim. Gerçekten. Yardım etmek istiyorsan sadece
dediklerimi yap. Lütfen. Yarın kâhyaya gidip mesa-
jımı ilet.”

Sessizlik oldu. Hepbüyür tahtayı kazımaya devam
etti.

“Katillere ne yapıyoruz?” diye sordu sonunda.

Omniya bilmiyordu. Benzersiz Ev’de cinayet
işlendiğini duymamıştı daha önce.

“Bugüne kadar kimse katil olmamıştır belki,”
dedi Hepbüyür.

‘Ya da yakalanan olmamıştır,’ diye düşündü
Omniya. On iki artı çeyrek yıldır Benzersiz Ev’de
yaşıyordu ve bir hafta öncesine kadar evle ilgili her
şeyi bildiğini sanıyordu. Şimdiyse çok az şey bildiği-
ni düşünmeye başlamıştı. Üstelik bilmedikleri sadece
gizli odalar ve merdivenler filan değildi. Bazilika,
Benzersiz Ev’de hiçbir şeyin görüldüğü gibi olma-
dığını söylemişti ve Omniya onun mimari unsur-
lardan çok başka şeyleri kastettiğini şimdi şimdi
anıyordu.

“Akbabanın bir işaret olduğunu düşünüyorum,”
dedi Hepbüyür.

“Öyle mi?” Omniya kuşkulu gözlerle baktı. Onu,
gölgesi bütün evi kaplamış olarak resmeden Hepçoş-
kun da akbabanın bir işaret olduğunu düşünüyordu.
Fakat Omniya bu tür şeylere inanmazdı. Gerçekte

yaşanan olaylar o kadar sıra dışıydı ki, gökyüzünde de işaretler aramaya gerek kalmıyordu.

Omniya başını duvara yaslayıp gözlerini kapadı. Bazilika'nın dediği bir şeyi ve o sırada Winnicott'un yüzünde beliren ifadeyi düşündü. *Hepgiderler*. Ne ya da kimlerdi? Önemli olmalıydılar ve Omniya'nın haklarında bir şey bilmemesi gerektiği çok açıktı. Bazilika kim olduklarını anlatmak istememiş, anlatacağına dair bir ümit de vermemişti.

Omniya gözlerini açıp odaya baktı. Fenerin ışığı yerdeki ahşap kaplamaları aydınlatıyordu. Kirişler dev gibi, güçlü ve yılların iziyle çatlak çatlaktı. Omniya bu kirişlerin, ta birinci kaptan zamanındaki işçilerin Oyuklu Konak'ın çatısını kapladığı ahşaptan yapıldığını tahmin etti. İnsana güven veriyorlardı. İki yüzden fazla yıldır burada durmuş, güçlü ve güven verici bir şekilde koca çatının ve üzerindeki baca ormanının ağırlığını taşımışlardı; 'Bir iki yüz yıl daha taşımamaları için hiçbir neden yok,' diye düşündü Omniya ve bir iki yüzyıl daha.

Birden Hepbüyür kaşlarını çatı. "Omniya, hesap etmediğin bir şey var. Sadece kâhya ve yardımcılarına söyleyeceksem ve kimseye söylememelerini tembihleyeceksem, Cornelius Slinker nereden duyup gelecek?"

Omniya başını çevirdi. "Bir şekilde ona da söylemen gerekiyor."

19

Aydınlık Kule'nin İçinde

Büyük bir pirinç saatin altında, iki adam yüksek bir masada oturmuşlardı. Biri bıyıklıydı ve sadece yanaklarında uzayan sakalları vardı. Diğ erinin bıyığı ve sakalı yoktu; olsa, birbirlerinden ayırt edilmeleri neredeyse imkânsızlaş ırdı. İkisi de önden düğmeli, yüksek yakalı ve turuncu dikişli, ceviz renginde memur ceketi giymişlerdi ve bir şeyler yazmakla meşgullerdi. Birincisi kafasını kaldırıp baktı, sonra ikincisi baktı ve sonra ikisi kafalarını başlarını indirip yazmaya devam ettiler.

“Affedersiniz,” dedi Hepbü yür. Hizmet Binası olarak kullanılan Aydınlık Kule'nin içine ilk kez giriyordu. Halibut'lar kural gereği buradan uzak durur ve buna teşvik edilirlerdi. Uzun, daracık merdivenlerden çıkmış ve en üst kattaki odanın girişinde bunlarla karşılaşmıştı: bir masa, bir saat ve onu görmezden gelen iki memur.

“Affedersiniz,” dedi tekrar. “Kâhyayla görüşmeye geldim.”

Sakallı memur başını kaldırıp baktı. “Kimsiniz acaba?..”

“Hepbüyür D. Halibut,” diye cevapladı Hepbüyür.

“Sahiden mi?” dedi memur ve kafasını tekrar kaldırmış olan öteki memura baktı, sırtmaya başladılar.

“Kâhyayla görüşmeye geldim,” diye tekrarladı Hepbüyür.

“Gerçekten mi?” dedi sakallı memur kendi kendine konuşur gibi ve yazısına geri göndü. Diğer memur çoktan yazmaya koyulmuştu zaten.

“Omniya Halibut’la ilgili.”

Memurların ikisi de kafasını kaldırıp ona baktı.

“Ne olmuş Omniya Halibut’a?” dedi sakallı memur.

“Bilgi vereceğim.”

“Ne bilgisi?”

“Kâhyaya.”

“Bize söyleyebilirsin.”

Hepbüyür başını iki yana salladı.

Memur gözlerini kıstı. “Bize söyleyebilirsin, dedim.”

“Hayır,” diye karşılık verdi Hepbüyür. Kollarını kavuşturdu. “Sadece kâhyaya söyleyeceğim.”

“Kâhyanın seni dinlemek isteyeceğini nereden çıkarıyorsun peki?”

“Ben bir Halibut’ım.”

Memurlar birbirlerine bakıp kahkahaya boğuldular. O kadar eğlenmişlerdi ki, gözlerinden yaş geldi neredeyse. Birisi gözlerini kuruladı.

Hepbüyür şaşkınlıkla izledi onları. “Omniya Halibut’la ilgili bildiklerim var! Sadece kâhyaya söyleyeceğim! Kendim, yüz yüze!”

Bunun üzerine memurların ikisi de sustu. Sakallı olan ayağa kalktı. Boylu boslu, iri kıyım bir adamdı ve yüzü öfkeden kızarmıştı. “Sadece kâhyaya mı söyleyeceksin?” diye sordu.

Hepbüyür hiç istemeden birkaç adım geriledi. Ama başını evet anlamında sallamayı başardı, sonra da ellerini beline götürdü. “Evet,” dedi.

Bir anlığına sessizlik oldu. Sonra memur parmağıyla Hepbüyür’ün arkasındaki, hemen girişin oradaki sandalyeyi nişan aldı. “Şurada bekle,” dedi ve masanın arkasındaki bir kapıdan çıkıp gitti.

Masada kalan öbür memur Hepbüyür’e şöyle bir bakıp tekrar yazısına döndü.

Hepbüyür oturdu. Girişin diğer yanındaki sandalyede, geldiğinde hiç fark etmediği başka bir memur daha oturuyordu. Sarı saçları ve çilli yüzüyle çok gençti, ergenlikten henüz çıkmış gibi görünüyordu. Hepbüyür’e gülümsedi. Gençliğine uygun olarak, ceviz rengi ceket masadaki memurlarinkinden daha kısaydı ve görevi, kendinden kıdemli memurların ayak işlerini yapmaktı. Ama bu tür bir iş –kâhyaya bir Halibut’ın onunla görüşmeye geldiği mesajını iletmek– yeni başlayanlara göre değildi ve genç memur başka bir ayak işi için beklemeye bırakılmıştı.

Fakat oldukça durgun bir sabahıtı. Gelen giden yoktu. Masanın tepesindeki saate göre on dakika geçti. Sonra bir on dakika daha. Hepbüyür yeniden genç memura baktı, memur ona gülümsedi ve sanki bu şekilde beklemekten başka çare olmadığını söylemek ister gibi hafifçe omuzlarını silketti. Bu arada masadaki memur kayıt defterine bir şeyler karalıyor, zaman zaman başını kaldırıp önündeki başka bir defterden bir şeylere bakıyordu.

“Affedersiniz,” dedi Hepbüyür sonunda, masanın ardındaki memura. “Neler olduğunu söyleyebilir misiniz?”

“Bekliyorsunuz,” diye homurdandı memur, gözlerini işinden ayırmadan.

“Neyi bekliyorum?”

“Bay Fellowes’un geri gelmesini.”

“Nereye gitti?”

“Öğle yemeğine.” Memur omuzunun üzerinden saate baktı. “Aa,” dedi alaycı bir şekilde, “saat daha onmuş. Belki de kâhyayı bulup ona sizin vakanızı sormaya gitmiştir.”

“Ne vakası, ben vaka filan değilim,” dedi Hepbüyür.

“Ah, evet öylesiniz bayım. İzin verirsiniz, oldukça garip bir durumunuz var. Oldukça mühim bir konunun öznesi olan bir kişiyle ilgili bilgi vermek isteyen, fakat bildiklerini iki giriş memuruna –tek-rar ediyorum, *iki* giriş memuru, sadece bir değil–, yani saygıdeğer Bay Fellowes ve Bay Childesa, –ki Bay Childes’in nitelikleri konusunda yorum yap-

mak bana düşmez- zira Bay Childes ben oluyorum, aktarmayı reddeden bir oğlan vakasısınız.”

“Neden söz ettiğinizi anlamıyorum,” dedi Hepbüyür.

“Sizin vakanızdan söz ediyorum Hepbüyür D. Halibut.”

“Ama vaka filan değilim ben.”

“Artık öylesiniz. Az önce deftere kaydediyordum.” Childes kayıt defterini havaya kaldırdı. “İşte burada, aynen kaydettim.” Bir bir sayfaları çevirdi. “Daha başka nasıl bir kanıt istersiniz?”

“Garip bir vaka olduğunu düşünmüyorum,” dedi Hepbüyür.

“Bu sizin takdir edebileceğiniz bir şey değil,” diye karşılık verdi memur sert bir şekilde ve sanki Hepbüyür’ün son yorumuyla vaka daha da garipleşmiş gibi, yüzünde büyük bir ciddiyetle yazmaya koyuldu. “Sizin yerinize başkaları takdir edecek.”

Hepbüyür kaşlarını çattı. Konuşmaları ilgiyle dinleyen genç memura baktı, yine anlayışlı bir şekilde omuzlarını silkti oğlan. Hepbüyür’ün beklediği türden bir karşılama olmamıştı bu. Hizmet Binası memurları Halibut’ların işlerini idare etmek için vardı, hep böyle düşünmüştü Hepbüyür. Ama şimdi hiç de öyle hissetmiyordu. Sanki onunla hiç ilgisi olmayan bir yere izinsiz girmiş gibiydi; sanki burada, masanın ardındaki memurlar, o da dahil Halibut’ların hiçbiri yaşamasa daha mutlu olacaklarmış gibi hissediyordu.

Saate baktı. Saat, beyaz zeminin üzerindeki ara

ara hareket eden tartı ve çarklardan oluşan karmaşık mekanizmasıyla, tarihi yapının bir parçasıydı.

Bekleyiş hiç bitmeyecekti sanki. Kıdemli memur yazdı. Genç memur izledi. Hepbüyür'ün konuşmaya niyetlendiği her seferinde, kıdemli memur sanki hissetmiş gibi, eğer bir şey söylerse Hepbüyür vakasının ancak daha da garipleşeceğini ve diğer memurun gelmesinin daha da gecikeceğini ima eden bir ifadeyle başını kaldırıp ona bakıyordu.

Sonunda masanın arkasındaki kapı açıldı ve Fellowes geri döndü. Hepbüyür'e bir şey söylemedi, ama hemen diğer memurun yayına gidip kayıt defterine baktı. Sayfa sayfa dikkatle okudu. Bitirince başını yukarı aşağı sallayıp Hepbüyür'e baktı.

“Kâhya sizinle şimdi görüşecek,” diye bildirdi.

Hepbüyür şaşkınlıkla baktı. Tam cevap vermek üzereydi ki, daha bir şey diyemeden Fellowes araya girdi.

“Sizi uyarıyorum, vakanız garip bir vaka.”

“Ben uyardım,” dedi Childes.

“Konuşmadan önce bunu hatırlayın Hepbüyür D. Halibut. Size tavsiye vermek haddime değil; ama bana kalırsa, söyleyeceğiniz her şey sadece garipliği daha da artırır, o kadar. Şimdi, bu tavsiyeyi kullanıp kullanmamak size kalmış, fakat yine de sizi, tavsiyemi kullansanız da kullanmasanız da yapacağınız her şeyin vakanızı daha da garipleştirebileceği konusunda uyarmalıyım. Aslında, neredeyse kesin.”

Öbür memur başını sallayarak ciddiyetle onayladı. Kalemni yazmak üzere hazır tutuyordu, Hepbü-

yür'ün herhangi bir hareketini kolluyordu anlaşılan.

Hepbüyür ayaklandı. Bir anlığına tereddüt etti; bakışlarına sabırsız, hatta neredeyse yırtıcı ifadelerle karşılık veren memurlara bakıyordu.

“Kâhya benimle görüşecek mi demiştiniz?” diye sordu.

“Hafızasında sorun yok,” diye homurdandı Fellowes, Childes’a ve Childes deftere geçirdi.

“Nerede?” diye sordu Hepbüyür.

“Bilmek istemez misiniz?”

“İsterim. Beni görmek istediğini söylemiştiniz, öyle değil mi?”

“Uzatmayın,” diye cevapladı Fellowes öfkeyle. “Hadi, gidiyoruz.”

Hepbüyür masanın etrafından dolanıp memurun kullandığı kapıya yöneldi.

“O kapıdan değil!” diye haykırdı Fellowes, Childes’sa atılıp gövdesini kapıya siper etti. “Burası memur kapısı bayım. Siz bir memur musunuz bayım? Memur musunuz bayım?”

“Değilim,” dedi Hepbüyür.

“Peki öyleyse hangi nedenden ötürü memur kapısını kullanma ihtiyacı duyduğunuzu açıklayabilir misiniz?”

“Hayır,” dedi Hepbüyür.

“Hayır,” dedi Fellowes, “açıklayabileceğinizi sanmıyorum.” Başını geriye attı, boğazını temizledi, sakallarını sıvazladı ve ceviz rengi ceketinin nasıl olduysa heyecandan dağılmış olan klapalarını düzeltti.

Childes da aynı şeyleri yaptı; bir tek sakallarını sıvazlamadı, çünkü sakalı yoktu. Hepbüyür'e güvensizlik dolu bir bakış attı ve yeniden yerine oturdu.

"Şu kapı," dedi Fellowes, başka bir kapıyı işaret ederek.

Hepbüyür tereddütle baktı.

"Bu kadar işte bayım. Gidin hadi!" Fellowes hor görür bir ifadeyle elini kapıya doğru savurdu.

Hepbüyür çilli genç memura son bir kez bakıp, kapıyı açtı ve çıktı. Kendini bir koridorda buldu. Bir dakika içinde de bir köşeden Fellowes çıkıverdi.

"Beni izleyin," dedi ve hızla, Hepbüyür'ün arkasından gelip gelmediğini kontrol etmeden yürümeye başladı.

Odalardan geçtiler ve Hepbüyür her kapı ağzından, duvarlardaki raflar dolusu kâğıt ve dosyalarla çevrili, üzerleri kâğıt ve dosyalarla kaplı masaların ardında çalışan memurlar gördü. Merdivenlerden çıktılar, köşelerden döndüler, merdivenlerden indiler, yine köşelerden döndüler ve durmaksızın çalışan memurlarla dolu başka başka odalardan geçtiler. Benzersiz Ev'de kontrol edilmeyen hiçbir iş yoktu, her şey tekrar tekrar kontrol edilir ve Hizmet Binası arşivinde sonsuza dek saklanırdı. Dışarıdaki dünyadan alınıp, kiralanıp kullanılan veya çürümüş, bozulmuş ya da iade edilmiş olan her şeyin notu tutulur ve kaydedilirdi. Devasa bir bal peteğine benzeyen odalarla dolu kulenin derinliklerinde bir yerlerde, birinci kaptan zamanından kayıtlar duruyordu; içlerinde evin inşaatı, alınan malzemeler, çalıştı-

rılan işçiler, ödenen yevmiyeler, yemek giderleri, geri ödenmiş masraflarla ilgili kayıtlar vardı. Tozlu bir odanın tozlu bir rafında, onarımdaki bir çatıdan ya da bir kulenin tepesinden düşüp hayatını kaybeden işçiler için kazılan mezarların maliyetlerini içeren yüzlerce sayfalık bir defter bile vardı.

Tüm bunların ortasında Varis Kâhya Digby oturdu.

Sonunda memur durdu. Kırmızı bir kapıyı iki kere çaldı, bekledi, Hepbüyür'e son kez şüphe dolu bir bakış attı ve kapıyı açıp kenara çekildi. "Önden buyrun," diye tıslayıp, kapıyı arkasından kapamadan önce Hepbüyür'ü öne iteledi.

Odada, üzeri tepeleme yapılacak işler ve biten işlerin evrak dosyalarıyla dolu kocaman bir masa vardı. Her yanda metal kasalar ve asma kilitli çekmeceli dolaplar vardı. Duvarlarda ilk kâhya Digby'ye kadar uzanan, gelmiş geçmiş tüm kâhyaların tabloları asılıydı; hepsi de bu aynı odada, aynı masada, aynı dosya yığının ardında otururken resmedilmişlerdi. Tablolardaki adamların hepsi, ilk Digby'den şimdi masanın ardındaki sandalyede oturan son Digby'ye varıncaya kadar, kahverengi gözlü, ufak tefek adamlardı.

Önündeki evraklarla dolu yığınının arasından başını çıkardı.

"Gelmen çok uzun sürdü," dedi kâhya. "Bir saat-ten fazladır seni bekliyorum."

"Ama girişte çok bekledim," dedi Hepbüyür. "Bu saate kadar getirmediler."

Digby daha iyi görebilmek için, yapılacak işler evraklarının kenarından başını uzatıp ona kuşkuyla baktı. Sonra iç çekti. Babasının ölümü üzerine varis kâhyalığa getirilmişti, ama sanki her şeyi memurların kontrol ettiği gibi bir his vardı içinde ve ona neyi ne kadar anlatıp anlatmadıklarından emin değildi. Tobias Hildegrew olmasaydı tamamen kaybolup gidebilirdi, öyle hissediyordu.

“Benim garip bir vaka olduğumu söylediler,” dedi Hepbüyür. “O yüzden bu kadar uzun sürdü sandım.”

“Ne vakası?”

“Size söylemediler mi?”

Digby başını iki yana salladı.

Hepbüyür kaşlarını çattı. “Bildığınızı sanıyordum.”

“Oyalanma da...”

Kapı açıldı. İçeri üç kâhya yardımcısı, Trimbleby, Withers ve Dish girdiler.

“Geç olmadan anlat,” diye iç çekti Digby.

Kâhya yardımcılarının hepsi iri yarı adamlardı, erik rengi ceketleri neredeyse patlayacak gibi duruyordu. Trimbleby’in turşu gibi çukurlu, büyük, pembemsi bir burnu vardı. Withers’in öbür türlü tamamen kel görünecek olan kafasına itinayla yarım düzine kadar saç teli yapıştırılmıştı. Ve Dish, küçük çenesi ve aşağı sarkık yanaklarıyla bir av köpeğini andırıyordu.

Büyük kâhya öldüğüne göre, her biri yeni kâhya için bir numaralı yardımcı olmaya çalışıyorlardı. O yüzden de, işlerini yapmak yerine vakitlerinin çoğu-

nu ya kâhyanın odasında geçiriyor ya da aralarından kimsenin kâhyayla birebir zaman geçirmediğinden emin olmak için birbirlerini kolluyorlardı.

“Devam et!” dedi Trimbleby yüksek sesle. Zaten yüksek tondan konuşan bir adamdı, ama stratejik olarak normalinden daha da yüksek bir ses kullanıp her şeyin kontrolünü eline almaya çalışıyor ve kâhyanın bundan etkilenmesini umuyordu.

“Bay Digby müsaade ederse,” dedi Withers, doğası gereği kâhyaya saygıda kusur etmemeye çalışıyor, böylece onun beğenisini kazacağını umuyordu.

Sessiz bir tip olan Dish ise farklı bir yol izledi. Başını iyice doğrulttu, sarkık yanaklarını sıvazladı ve sanki, “Diğer ikisi sizi etkilemeye çalışırken, güvenmeniz gereken asıl kişi *benim*,” dercesine sessiz kaldı.

Digby yine iç çekti. Bu yardımcıları başından savmak ve Hizmet Binası’nın başka bir yerinde çalışmaya göndermek isterdi, ama burada işlerin nasıl yürüdüğünü hiç bilmiyor ve risk almaya korkuyordu. Tobias Hildegrew onlara gayet güzel kafa tuta biliyordu, ama Digby tek başına yapamıyordu işte. ‘Keşke Tobias burada olsaydı,’ diye geçirdi aklından. Ama Tobias daha önemli işlerle uğraşıyordu muhtemelen; üç kâhya yardımcısı için asla söylenecek bir şeydi bu.

Bitkin bir halde Hepbüyür’e döndü. “Bana ne söylemek istiyorsun?”

“Omniya Halibut’tan bir mesaj getirdim,” diye cevapladı Hepbüyür. “Şu anda kendisi saklanıyor...”

“Nerede?” diye atıldı Trimbleby hemen. “Nerede saklanıyor?”

“Lütfen sessiz olun Bay Trimbleby,” dedi Digby “Bırakın da konuşsun çocuk.”

“Bence de,” diye homurdandı Withers. “Ben asla bu şekilde araya girmezdim.”

Dish anlamlı anlamlı ayağını yere sürttü, kâhyanın dikkatini çekip sessiz kaldığını göstermek istiyordu.

“Devam et,” dedi Digby, Hepbüyür’e.

“Hakkında söylenenlerin hiçbiri doğru değil. Asla dışarı çıkmadı.”

“Palavra!” diye cevabı yapıştırdı hemen Trimbleby. “Dışarıda görenler var.”

“Hayır, yok. Yalan bu. Ondan bir mesaj getirdim.” Hepbüyür kâhyaya döndü. “Omniya babanızı kimin öldürdüğünü biliyor.”

Önce hayretle soluma sesi geldi, ardından kâhya yardımcıları bir ağızdan bağırmaya başladılar. “Öldürdüğünü mü?” “Hayır!” “Nasıl olur?” “Mümkün değil?” “Ne zaman?”

“Lütfen...” diye inledi Digby.

Hepbüyür şaşkınlıkla izliyordu. Bazilika, kâhya yardımcılarının da kâhyanın sözde kazasından şüpheleneceklerini söylemişti. Ama anlaşılan durum pek de öyle değildi.

“Neden söz ediyorsun sen?” diye sordu Trimbleby, gür sesiyle diğerlerini bastırarak. “Öldürülmüş mü? Bu kadar saçma bir şey duyulmamıştır.”

“Omniya’nın kanıtı var. Kimin yaptığını biliyor.” “Kim yapmış?”

“Bana söylemedi.”

“Bana söyleyecek ama!” diye böğürdü Trimbleby.

“Hayır, söylemez. Sadece kâhyaya söyleyecek.”

Trimbleby burnundan soluyordu. Withers başını iki yana salladı. Dish ise öfkeyle yanaklarını ovuşturdu.

Bu arada kapı açıldı ve içeri Tobias Hildegrew girdi.

“Çok şükür,” diye mırıldandı Digby sevinçle.

“Evet, tam da bekleneceği gibi, üstüne vazife değilken damlayıveriyor,” diye homurdandı Trimbleby küçümseyerek ve Withers ile Dish dik dik bak-
tılar. Kâhya yardımcıları tek bir ortak paydada buluşabiliyorlarsa, o da Tobias Hildegrew’a duydukları kıskançlıktı.

“Çık dışarı!” dedi Trimbleby. “Resmi bir iş bu.”

“Evet, hadi, dışarı!” dedi Withers.

“Neler oluyor?” diye sordu Hildegrew, onları tamamen görmezden gelerek. “Hepbüyür’dü, değil mi?”

Hepbüyür başıyla onayladı.

“Babamın öldürüldüğünü söylüyor,” dedi Digby, “ve Omniya Halibut kimin yaptığını biliyormuş.”

“Saçmalığın daniskası!” diye atıldı Trimbleby.

Kâhya iç çekti. “Bay Trimbleby, sizce en azından dediklerini dinlemeye...”

“Hayır, Bay Digby, gerek yok. Babanızın öldürüldüğüne dair yapılan şu konuşma, bunun başkalarının yanında...” Trimbleby durup elini Hepbüyür’e doğru savurdu.

“Kimin yanında?” dedi Tobias Hildegrew.

“Kim *sence?*” diye atıldı hemen kâhya yardımcısı.

“Gayet açık,” diye homurdandı Withers, Dish’s e başını sallayıp ciddiyetle onayladı.

“Omniya iddiasını kanıtlayabilir,” dedi Hepbüyür.

“Kanıtlayabilir mi?” dedi Tobias Hildegrew.

“Nerede şimdi?”

“Saklanmakla meşgul,” diye homurdandı Withers alaycı bir şekilde.

“Duvarın dışına asla çıkmadı,” dedi Hepbüyür.

“Yalan söylüyorlar.”

“Ya?” dedi Trimbleby. “E bunu da kanıtlayabilir o zaman, öyle değil mi?”

Tobias Hildegrew, Digby’ye döndü. “Çok küçük de olsa, babanın öldürülmüş olması ihtimali varsa, belki de ben...”

“Çocuğun önünde böyle *konuşma!*” diye tısladı öfkeyle Trimbleby.

“Sanki biz düşünemedik bunu,” dedi Withers.

“Tedbirli davranıyoruz herhalde.”

“Birileri aksi şekilde davranmayı keserse,” dedi Dish, Hildegrew’a doğru içerlemiş bir bakış fırlatarak, “daha başka tedbirler de alacağız.”

Hepbüyür izliyordu. Neler olup bittiğini anlamaya başlamıştı. Kâhya yardımcılarının da şüphelenmediği şeyler vardı aslında, ama ona çaktırmak istememişlerdi. Ya da muhtemelen, herhangi bir Halibut’a çaktırmak istemiyorlardı.

Kâhya yardımcıları susunca Hildegrew, “Belki de gidip onu dinlemeliyim,” dedi Digby’ye.

“Ah evet, ne diyecekse gidip dinlemeliyiz,” dedi Trimbleby. Hepbüyür’e döndü. “Bizi ona götür!”

“Nerede olduğunu bilmiyorum. Ondan bir mesaj getirdim sadece.”

“Yalan atma! Gayet iyi biliyorsun. Yalan söyleyen Halibut’lara ne yaptığımızı biliyor musun peki?”

“Bay Trimbleby...” dedi Digby.

“Biliyor musun?” diye ısrar etti Trimbleby ve yaklaşp eğilerek koca turşu burnunu Hepbüyür’ün yüzüne soktu. “Ne yaptığımızı biliyor musun?”

“Bay Trimbleby...” dedi Digby tekrar.

Trimbleby gözlerini kısıp Hepbüyür’e bir dakika daha tehditkâr bir şekilde baktı ve sonra yavaşça doğruldu.

“Hepbüyür,” dedi Tobias Hildegrew. “Doğru mu gerçekten? Nerede olduğunu bilmiyor musun?”

“Sadece bir mesaj getirdim. Size tek söyleyebileceğim onun ne yapmak istediği.”

“Ne yapmak istiyor?”

“Babasını kimin öldürdüğünü söylemek için Bay Digby’yle buluşmaya hazır.”

“Niye şimdi gelmedi?” diye sordu Digby.

“Çünkü...” Hepbüyür bir an bildiklerinin ne kadarını söylemesi gerektiği konusunda tereddüt etti. “Çünkü insanlar onu arıyor. Eğer buraya gelemeden bulurlarsa, yakalarlar onu.”

“Sonra da buraya getirirler,” dedi Withers. “Fena mı?”

Hepbüyür yine tereddüt etti. “Görüşme gece olmalı. Bir de bu var.”

“Neden?”

“Öyle işte. Omniya öyle söyledi. Değiştiremem. Onu bir daha görmeyeceğim. Size sadece dediklerini aktarmaya geldim. Yarın gece, gece yarısında, Sessiz Avlu’da.”

“Saçmalık!” diye dudak büktü Trimbleby. “Başından beri söylediklerinin hepsi saçmalık. Beni aptal yerine koyma evlat! Onu bir daha görmeyeceksin, öyle mi? Tabii ki göreceksin. Gördüğünde söyle, buluşmayı filan unutsun. İsterse kendi gelebilir ya da isterse sonsuza kadar saklansın. Aynen böyle söyle, bakalım hoşuna gidecek mi!”

Hepbüyür endişeyle Trimbleby’ya baktı. Eğer gerçekten götüreceği cevap buysa, Omniya’nın ne yapacağını bilmiyordu.

“Yerini bilmiyormuş gibi yapmayı kes, genç adam. Bir an önce git de, söylediklerimi ilet hadi.”

“Kimlerle buluşmak istiyor?” diye sordu Tobias Hildegrew.

Hepbüyür hemen ona döndü. “Sadece Bay Digby’yle. Ve kâhya yardımcılarının da gelmesini istiyor.

Trimbleby hış yaptı.

Hildegrew dönüp kâhyaya baktı. “Kabul etmemek için bir neden göremiyorum. Böyle olmasını istiyorsa, olsun.”

“Gece yarısı Sessiz Avlu’da mı dedin?”

Hildegrew gülümsedi. “Biraz teatral, ama ne fark eder. Böyle olsun istiyorsa, bırakalım da eğlensin biraz.”

“İşimiz onu eğlendirmek değil!” diye atıldı hemen Trimbleby.

Hildegrew duymazdan geldi. “Tam olarak nasıl olmasını istediğini anlatır mısın Hepbüyür?”

“Bay Digby ve yardımcıları yarın gece Sessiz Avlu’da olmalılar. Kimseye görünmemeye özen göstermeleri gerekiyor. Omniya tam gece yarısında gelecek.”

“Peki bu arada ona yardım etmek için yapabileceğimiz bir şey var mı?”

Hepbüyür başını iki yana salladı. “Sadece, kimseye söylemeyin. Eğer avluda sizden başkasını görürse dönüp gidecek. Onu göremeyeceksiniz bile.”

“Göremeyecek miyiz?” dedi Withers. “Nasıl gelecek peki? Büyük kara kuşun sırtında uçarak mı?”

Dish sırtıttı.

Kâhya, Tobias Hildegrew’a baktı.

“Kabul etmemek için bir neden göremiyorum,” dedi Tobias yine.

“Ben görüyorum!” diye atıldı Trimbleby. “Koşulları belirleyecek son kişi o! Bay Digby; bu oğlana, Omniya Halibut’a hemen buraya gelmesini söylemesini, söylemelisiniz!”

Sessizlik oldu. Herkesin gözleri kâhyanın üzerindeydi.

Kâhya bir kez daha Tobias’a baktı. Hildegrew hafifçe başıyla onayladı.

“Orada olacağım,” dedi kâhya. “Yardımcılarım da orada olacak.”

Kâhya yardımcıları ateş saçan gözlerle bakakaldılar.

“Eğer onu görürsen Hepbüyür, dediklerini aynen yapacağımızı ilet.”

Girişteki odada, Hepbüyür’ün döndüğünü gören memurlar kafalarını kaldırıp baktılar, ama yanında Tobias Hildegrew’u görünce hiçbir şey demeye cesaret edemediler. Genç memur hâlâ kapının yanında oturuyordu ve Hepbüyür giderken ona son bir kez gülümsedi.

Hepbüyür aşağı indi. Görevi henüz bitmemişti. Daha Cornelius Slinker’ı bulması gerekiyordu. Tuzak ancak o zaman tamamlanacaktı.

Fazla araması gerekmedi. O Slinker’ı değil, Slinker onu buldu. Neredeyse Aydınlık Kule’nin avlusunu geçer geçmez, birinin adını fısıldadığını duydu Hepbüyür. Etrafına bakındı. Bir sütunun arkasında, belli belirsiz seçilen biri eliyle onu yanına çağırıyordu.

Cornelius Slinker haberci pelerinin başlığını kafasından indirdi. “İçeri girdiğini gördüm,” dedi dişlerinin arasından. “Seni bekliyordum.”

“Beni takip mi ettin?”

“Omniya nerede?”

“Nereden bilebilirim?”

Slinker çukurlaşmış gözleriyle dik dik baktı. “Beni ona götür.”

“Dedim ya, nerede olduğunu bilmiyorum.”

“Korunması gerekiyor.”

“Ve siz de onu koruyacaksınız, değil mi?” dedi

Hepbüyür. “Dün bizi o yüzden takip ettiniz herhalde. Peşimizden koşmanızın nedeni buydu, değil mi?”

Haberci başıyla onayladı. “Beni ona götür. Yardıma ihtiyacı var.”

Hepbüyür, Cornelius Slinker’ın aklındaki yardım planını düşünmek bile istemiyordu. “Onu görmek istiyorsunuz, öyle mi?”

Slinker hemen başını salladı.

“Öyleyse size bir sır vereyim. Yarın gece yarısında Sessiz Avlu’da olacak. Ama sakın kimseye söylemeyin, yoksa gelmez.”

Slinker başını iki yana salladı. “Yarına kadar bekleyemem. Çok büyük bir tehlikede.”

“Tüh, öyle mi? Yarın gece; daha erken olamaz. Kimseye söylemeyin. Eğer onu görmek istiyorsanız orada olun.”

Slinker, Hepbüyür’ü kolundan tuttu. “Beni hemen ona götür!”

Hepbüyür kolunu çekip kurtuldu. “Yarın gece yarısı! Tek şansınız.” Birkaç adım geriledi. “Ve sakın peşimden geleyim demeyin! Gelmeye kalkarsanız, Omniya’yı göremezsin.”

Hepbüyür koşarak uzaklaştı. Omniya’nın istediği her şeyi yapmıştı. O gece yiyecek götürmek için Oyuklu Konak’a gidecek, planı için her şeyin hazır olduğunu söyleyecekti. Onun da bir planı vardı – ama Omniya’ya anlatmayı kesinlikle düşünmüyordu.

Kulenin yanındaki merdivenlere açılan kemerli girişte durup, Slinker’ın peşinde olup olmadığını

kontrol etti. Sonra da merdivenlerden inmeye başladı.

İnerken başını çevirip de, yukarısındaki Aydınlık Kule'nin pencerelerinden izleyen kimse var mı diye kontrol etmek aklına gelmedi.

20

Korkutucu Gece

Omniya ter içinde uyandı. Rüya görmüştü. İlk kez olmuyordu bu. Bir önceki gece ve ondan önceki gece de aynı rüyayı görmüştü.

Rüyasında Arduvaz Kule'den aşağı düşüyordu. Havada düşerken yukarısında siyah bir pelerin dalgalanıyor, Omniya birinin izlediğini ve izleyenin onu kuleden aşağı atan kişi olduğunu biliyor, bir şekilde *biliyor* ama pelerin yüzünden kim olduğunu göremiyordu. Birden pelerin o kara kuşa dönüştü ve uzaklara doğru kanat açtı. Omniya aşağı eğilmiş ona bakan kişiyi görebiliyordu şimdi, fakat bu sefer de yüzünün detaylarını seçemiyordu; aynı zamanda da, bu düşüşün bitmesi ve kurtulmasının tek yolunun, adamın yüzünü tastamam görmek olduğunun farkındaydı. Rüyanın devamında düşmeye, düşmeye, tanıyabilmek için umutsuzca adama bakmaya devam etti ama adamın yüzü pürüzsüzdü, tamamıyla boştu ve Omniya görmek için ne

kadar uğraşırsa o kadar umutsuzluğa kapılıyor ve korkuyordu.

Normalde tam yere çakılacakken rüya biter, Omniya korkudan buz kesmiş olarak uyanırdı; hissettiği şey, kuleden gerçekten aşağı atıldığında duyduğu, kanını donduran korkunun aynısı olurdu. Ama bu kez erken, daha düşerken ve adamın yüzünü görmeye çalışırken uyandı.

Karanlıkta öylece yatıp korkusunu dindirmeye çalıştı. Sonra bir şey duydu. Birden nerede olduğunu hatırlayıverdi. Şimdi rüyasından neden her zaman-kinde erken uyandığını anlıyordu. Seslere uyan-mıştı. Yine duydu. Ayak sesleri. Yukarıda bir yerde. Çatıda. Fazla uzağında değildi.

Ayak sesleri kesildi. Birkaç saniyeliğine sessizlik oldu. Sonra yeniden başladı ve yeniden sessizlik oldu. Böylece devam etti. *Ayak sesleri, sessizlik... Ayak sesleri, sessizlik...*

Omniya karanlıkta, Oyuklu Konak'ın çatısında neler olduğunu anlamaya çalışarak sesleri dinledi. Hepbüyür buraya hangi bacadan inildiğini mi unutmuştu acaba? İyi ama neden gelmişti? Gece erken saatlerde yiyecek bırakmak ve kâhyayla Cornelius Slinker'ı gördüğünü söylemek için uğramıştı zaten. Şimdi niye geri dönmüştü?

Ayak sesleri, sessizlik... Ayak sesleri, sessizlik...

Birden Omniya seslerin ne anlama geldiğini anladı. Birisi bacaları tek tek dolaşıp kontrol ediyordu. Ve o birisi, Hepbüyür değildi.

Doğruldu. Kalbi deli gibi atıyordu. Feneri yakma-

ya cesaret edemedi. Bir dakika daha dinleyip, sessizce ayağa kalktı. Pencereye gitti.

Olabildiğince sessiz ve yavaşça açmaya çalıştı. Gıcırdadı pencere.

Ayak sesleri kesildi.

Omniya nefes almadan, kaşlarını çatıp gözlerini karanlığa dikmiş, dinliyordu.

Ayak sesleri.

Bacadan odaya bir ışık doldu.

Omniya pencereye tutunup denizlikten öyle bir geçti ki, aşağı düşecek gibi oldu, sonra gecenin karanlığında ayağıyla, orada olduğunu bildiği, üzerine basabileceği oyukları yokladı. Aşağı inmeye başladı. Aşağı, aşağı, aşağı, onu bekleyen atlayışı hiç düşünmeden aşağı inmeye devam etti. Tam çıkar-ken, bacadan birinin içeri atladığını duymuştu. Son hızla ilerledi. Tepesindeki pencereden öfkeli bir tıslama duydu. Ama yukarı bakmadı. Karanlıkta yanından hızla bir şey geçip aşağı düştü. Sonra pencereden atılan bir şey daha, kendi feneri, koluna çarptı. Çarpmanın etkisiyle ellerinden biri duvardan ayrıldı, Omniya bir anlığına havada asılı kaldı ve sonra düştü. Neyse ki zemine çok yakındı, hafifçe yere çarptı; hemen ayaklanıp, darbenin acısını hissetmesine fırsat kalmadan koşmaya başladı. Konağın köşesine geldi ve arkasına bakınca, karanlık bir figürün, pelerini kollarında uçuşa uçuşa pencereden çıktığını gördü.

Koştı. Pastel Meydan'a açılan kemerin altından geçip sola döndü, sonra sağa, sonra peşindeki kişiyi

tereddütte bırakmak için hep bir köşe, dönüş filan arayarak koşmaya devam etti. Saksılı Taraça'dan geçti, merdivenlerden çıkıp Kısa Gezi Parkuru'nda koştu, sola döndü, yolun sonunda sağa döndü, sonra yine sağa dönüp birkaç merdiven indi, sola, sağa, sağa; yön duygusunu tamamen kaybetmiş bir halde sola, sola, sağa, sola döndü ve kendini Dilimli Merdiven'de buldu. Beş kola ayrılan basamaklardan birini seçmeliydi. Boş ve karanlık bir niş gördü; önceden içinde bir heykel vardı muhtemelen; ay ışığı oraya ulaşamıyordu. Hemen tırmandı ve karanlığın içine daldı.

Kalbi gümbürdüyordu. Birkaç dakika boyunca kulaklarındaki kalp atışlarından başka hiçbir şey duymaz oldu.

Fakat sonunda nefesi yavaşlamaya başladı. Kulaklarındaki gümleme hafifledi. Nişin içinden etrafına baktı. Bir surat! Korkudan neredeyse havaya fırlayacaktı. Ama surat, nişin arkasındaki taşta oyulmuştu; evin inşası sırasında birinci kaptanın duvarcılarının şaka olsun diye yaptığı, sıritan, kötü bakışlı bir yüzdü.

Yeniden sesleri dinlemeye çalıştı. Duyuları –görme, duyma ve dokunma– üst seviyede tetikteydi; koşup zıplamaya her an hazır, yaylı bir oyuncak bebek kıvamına gelmişti.

Ayak sesleri duydu. Koşmalı mı, yoksa burada beklemeli miydi? Nişin gölgesinde iyice gerileyip sindi; kafasını, sırtını, bacaklarını, vücudunun her parçasını, sanki uğraşırsa bir şekilde taşın içine gire-

bilirmiş gibi arkasındaki duvara sımsıkı dayamıştı. Aynı ayak sesleri miydi? Ayırt edemedi. Sesler yaklaştı. Sonra durdu. Ama Omniya hâlâ kimseyi görmiyordu. Sesler yine başladı ve uzaklaştı.

Kimin ayak sesleriydi? *Onun* mu?

Eğer öyleyeyse, bir yerlerde Omniya'nın etrafı güvenli sanıp çıkmasını bekliyor olabilirdi. Karanlıkta kendini taşa iyice bastırarak olduğu yerde kaldı Omniya.

Sessizlik sürdü. Omniya yukarı baktı. Dar Kule'nin solgun yüzlü saatini görebiliyordu. Yaklaşık sabahın ikisiydi. İşte ayak sesleri yeniden başladı. Omniya duvara yapıştı yine. Fakat bu seferki sesler dinmedi. Bir süre sonra, robdöşambrının içinde iri yarı bir adam salına salına geçip Dilimli Merdiven'in üçüncü kolundan yukarı çıkmaya başladı; Omniya'yı fark etmemiş, hatta içinde saklandığı nişe doğru bakmamıştı bile.

Omniya adamın yüzünü görmedi. Hepdolgun Halibut ya da onun kadar iri yarı olan, Hepzeki'nin babası Heptombul olabilirdi. Sabahın ikisinde nereye gidiyordu?

Sessizlik. Omniya biraz daha güvende hissetmeye başlamıştı kendini. Belki de gerçekten kurtulmuştu.

Bir ses fark etti. Biri şarkı söylüyordu. Omniya yukarı bakınca tepelerdeki pencerelerden birinde bir kadın gördü. Pencere, evin bu tarafındaki en yüksek yapılardan ya Dolu Blok ya da Katlı Çatı'da olmalıydı. Omniya karanlıkta seçemedi. Şarkı sanki bir opera parçasına benziyordu. Kadın söylerken kol-

larını abartılı şekilde oynatıyor, sonra başını geriye atıyor, gözleri kapalı, ağzı açık bir şekilde kreşendo yapıyordu.

Omniya gözlerine inanamadı. Kayrelya Halibut'tı! Her zaman bir fare kadar sessizdi Kayrelya Halibut ve bir farecik gibi giyinirdi. Ama şimdi çok farklıydı. Normalde tepeden gevşek bir topuz yaptığı siyah saçları, şimdi bukle bukle omuzlarından aşağı düşüyordu. Her zamanki dümdüz koyu renk elbisesi yerine parıltılı yeşil bir sabahlık giymişti. Sesi güzel, tatlıydı. Gece, donuk Kayrelya'yı ısıldayan bir bülbüle dönüşmüştü sanki.

Aydınlık başka pencereler de vardı; kocaman kara bir bezin üzerine açılmış delikler gibi görünüyordular. Kayrelya'nın yakınında, yukarısında, soluna doğru, yüzünde bir gülümsemeyle dışarıya bakan biri vardı; belki de Kayrelya'yı dinliyor ve onu görmediği için kim olduğunu merak ediyordu. Huysuz bir tip olan Hepmağrur T. Halibut'tı sanki.

Başka bir pencerede, daha aşağılarda, Payrelya Halibut ve Posterya Halibut hararetli hararetli konuşuyorlardı. Omniya o ikisinin bugüne kadar birbirlerine tek kelime ettiğini görmemişti ve herkes yaklaşık elli yıl önce genç kızlıklarında büyük bir kavga ettiklerini ve bir daha da hiç barışmadıklarını sanıyordu. Başka bir yerde, birisi bir şey üzerinde –sanki bir ayakkabı– çalışıyordu, kirli ve eski püskü bir deri önlük giymiş, ışıktaki parlayan bir aletle, uğraştığı şeyin üzerine eğilmişti. Hepkeser N. Halibut'a benziyordu. O, evdeki en titiz adamdı;

iyice yıkanıp bütün kirlerinden arındığını gözleriyle görmediği bir elmaya bile dokunmazdı. Ve işte şimdi, eski bir önlük giymiş, alet takımıyla bir şeyler yapıyordu!

Omniya kulak kabarttı. Kayrelya şarkı söylemeye devam ediyordu. Bu gördüğü şeyler evdeki bambaşka, sihirli bir yaşamın izliydi; sadece geceleyin ortaya çıkan, gündüzünün tam tersi bir yaşam biçimiydi adeta.

Kuledeki saate baktı yine. Saat üçü geçiyordu. Zaman nereye akmıştı? Kayrelya'yı dinleyeli fazla olmadığından emindi. Dakikalar gibi gelmişti ona. Omniya başını nişten dışarı uzatıp ihtiyatla etrafa bakındı ve aşağı inmeye başladı. İnerken Kayrelya'nın sesi dinmişti sanki ve Omniya başını çevirip Kayrelya ve diğerlerinin olduğu yere bakınca, karanlıktan başka bir şey göremedi.

Dilimli Merdiven'in dördüncü kolundan gitmeye karar verip, Eğilim Salonu'nun arkasına çıktı.

Salonun pencerelerinden loş bir ışık süzülüyordu.

Omniya binanın çevresinden dolanıp yavaşça kapıyı açtı. Hemen girişteki ilk kitaplığın köşesine gizlenip, etrafı kolaçan etti. Salonda bir başına, sıralardan birinde, buranın gayri resmi müdiresi ve şair Pedagogya Halibut oturmuş, bir masa lambasının ışığında kitap okuyordu. Omniya birkaç dakika durup izledi onu. Bazilika'nın dediği şeyi hatırladı: Evdeki hiçbir şey görüldüğü gibi değil. Pedagogya ise salonda biri olduğundan habersiz, okumaya devam ediyordu. Omniya eğimli zeminde yürümeye başladı.

“Merhaba,” dedi.

Pedagogya irkilerek gözlerini kitaptan ayırdı.

“Sakın bağırmayın!” diye atıldı hemen Omniya.

“Pişman olursunuz!”

Pedagogya hemen başını tamam anlamında salladı. Pedagogya’nın gözlerindeki korkuyu görünce, hakkında neler konuşulduğunu merak etti Omniya; duvarın dışına çıktığında ne yaptığını anlatıyorlardı birbirlerine acaba.

“Duyduğunuz her şeye inanmayın,” dedi Omniya üstü kapalı bir şekilde.

Pedagogya kaşlarını çatı. “İyi misin Omniya? Hepimiz merak ettik.”

“İyiyim.”

“Omniya...” Pedagogya bir anlığına tereddüt etti.

“Neden duvarın dışına çıktın?”

“Çıkmadım.”

“Bu çok ciddi bir şey.” Pedagogya iç çekti. “İnkâr etmense, daha da fena. Doğruyu söylersen...”

“Doğru söylüyorum! Her neyse boş verin, buraya bunu konuşmaya gelmedim. Doğruyu söylemesi gereken ben değilim, sorun da bu,” Omniya başka bir sıradan bir sandalye çekip oturdu. Pedagogya’nın gözlerinin içine baktı. “Bize neden yalan söyleniyor?”

Pedagogya hemen arkasına yaslandı. “Kimmiş size yalan söyleyen?”

“Siz,” dedi Omniya. “Herkes.”

“Üzgünüm Omniya, ama bu dediğin kesinlikle doğru değil.”

“Doğru!”

“Bu fikre nereden kapıldın, bilmiyorum. Bu cesareti nereden...”

“Bazilika’dan.”

Bu adı duyar duymaz Pedagogya’nın gözleri büyüdü. “Bazilika Halibut mu? Doğru mu duydum? Bazilika Halibut.”

Omniya başıyla onayladı.

“Onunla konuştun mu? Gördün mü? Olamaz!”

“Evet, gördüm de, konuştum da.”

“Öldü o.”

Şaşıрма sırası Omniya’daydı.

“Nerede gördün?”

“Bir yerlerde işte...”

“Burada bir yerlerde mi?” diye sordu Pedagogya. “Evde bir yerlerde mi? Sana inanmıyorum. Duvarın dışına çıkmışsın işte bal gibi!”

“Çıkmadım!”

“Nerede gördün o zaman?”

“Evde bir yerde. Ama neresi olduğunu söylemem.” Omniya duraksadı. Aslında Bazilika’dan kimseye bahsetmemesi gerekiyordu. “Eğer onu gördüğümü birilerine söylerseniz, inkâr ederim!”

Pedagogya sanki Omniya’nın doğruyu söyleyip söylemediğini tartıyormuş gibi bir ifadeyle baktı. Bir süre sonra da, “Ne dedi sana?” diye sordu.

“Benzersiz Ev’deki hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığını söyledi.”

Pedagogya bir an daha baktı. Sonra gülmeye başladı. “Pekâlâ, tam ona göre bir laf. Tipik Bazilika

işte! Aynen beklediğim gibi. Dediği tek bir kelimeyi ciddiye almak mümkün değil.”

“Doğru olmadığını mı söylüyorsun?”

“Etrafına bak Omniya. Şu kitaplara bak. Binlerce kitap. Bunların hiçbirinin doğru olmadığını mı söylüyorsun? Tüm bilgiler, öğrendiklerimiz, bilim, olaylar, ispatlar, gözlemler, mantık, sonuçlar, kitaplarda ne varsa hepsinin sahte olduğunu mu söylüyorsun?”

Omniya tam olarak bunu demek istememişti.

“Peki öyleyse Bazilika nasıl haklı oluyor?” diye ısrar etti Pedagogya.

“Belki de kastettiği, kitaplardakiler değil kitaplarda olmayanlardır.”

“O mu dedi bunu? Omniya, anlamaman gereken şey Bazilika’nın...” Pedagogya durup başını iki yana salladı.

“Ne?” dedi Omniya.

“Yok bir şey.” Pedagogya duraksadı. “Bazilika’yı anlamak mümkün değildir. Anlamadığın birine nasıl güvenebilirsin? Hı, Omniya? Öyle birine nasıl güvenebilirsin?”

Omniya durup düşündü. Bazilika’nın dediklerinden bir şey anlamamıştı, burası kesindi. Aslında Bazilika’nın, tanıdığı en anlaşılmasız insan olduğu rahatlıkla söyleyebilirdi, bu da onu çok ilginç kılıyordu. Ama sırf anlayamadığınız için birine güvenmemek gerektiğinden emin olamadı Omniya.

“Doğruyu söyleyip söylemediğini nereden anlayacaksın?”

“Siz de doğruyu söyleyin,” dedi Omniya. “En son ne zaman gördünüz onu?”

“Bunun konumuzla ne ilgisi var?”

“Burada, evde olduğunu neden bilmiyordunuz? Neden yaşadığını bile bilmiyordunuz?”

“Affedersin ama bu konuda konuşmak istemiyorum.”

“Tamam işte!”

“Kendi iyiliğin için seni uyarmama izin ver Omniya. Bazı şeyler asla değişmez. Eğer Bazilika gerçekten ölmediyse, cesaretin varsa ona inanabilirsin. Ama seni uyarıyorum. Bazilika kötü biridir. Kendi bile ne zaman doğru, ne zaman yalan söylediğini bilmez.”

Omniya sessiz kaldı. Katil, Oyuklu Konak’ın tepesindeki saklanma yerini nasıl bulmuştu? Orada saklandığını tek bilen Bazilika ve Hepbüyür’dü. Ama eğer Bazilika katile söylediyse, neden gelmek için ikinci geceyi beklesindi? İkinci gece de orada olacağını nereden bilecekti? Ve hangi bacadan ineceğini nasıl bilmezdi? Unutmuştu belki. Belki karanlıkta kafası karışmıştı. Belki de tüm bunları, kendini bir anda içinde bulduğu bu tuhaf entrikayı, Arduvaz Kule’deki Bazilika yönetiyordu.

Pedagogya onu izliyordu. “Evet Omniya. Haklıyım, değil mi? Ona güvenemezsin. Durmadan yalan söyler. Hep böyleydi.”

Omniya kaşlarını çatı. Pedagogya Bazilika’dan gerçekten nefret ediyor gibiydi. Aralarında bir şey geçmişti herhalde. Uzun zaman önce, Pedagogya’nın sözlerine bu kadar duygu yükleyen bir şey yaşamış olmalıydılar.

“İnan bana, Bazilika’nın sana anlattıklarının hepsi safsata. Kötü niyetli safsatalar. Tek kelimesine bile inanma.”

Müdirenin dediği gibi safsata mıydı gerçekten? Omniya’nın aklına birden, Pedagogya’yı nasıl denebileceğine dair bir fikir geldi. “Bazilika bana Hepgiderlerden bahsetti.”

Pedagogya’nın yüzünden bir dehşet dalgası geçiverdi, hem de öyle ani ve öyle içten gelmişti ki, saklamak mümkün olmamıştı.

“Ne anlattı?”

Omniya gülümsedi.

“Ne?”

“Söylemeyeceğim.”

“Peki...” Pedagogya zoraki bir kahrkaha attı. “Her ne söylediyse, o da safsatadır. Bazilika ve yalanları. Hepgiderler mi dedin? Kimmiş onlar? Yok öyle bir şey. Hayal. Peri masalı işte.”

Omniya, Pedagogya’yı dinliyordu, ama anlaması gerekeni anlamıştı artık. Müdire ne anlatırsa anlat-sın, yüzündeki ifade onu ele vermiş, sözcüklerden çok daha fazlasını söylemişti. Hepgiderler safsata filan değildi. E değilse, Bazilika’nın anlattığı öbür şeyler neden safsata olsundu?

“Ona güvenemezsin Omniya! İnan bana, söylediği tek bir kelimeye bile güvenemezsin. Hep böyleydi o, küçük bir kızken de aynen böyleydi.”

Omniya ayaklandı.

“Nereye gidiyorsun?”

“Peşimden gelmeye kalkmayın! Pişman olursunuz.”

“Dinle Omniya. Ne yaptıysan yaptın, dosdoğru anlat. Neden evden dışarı çıktın? Kim istedi bunu senden? Bazilika mı?”

“Dışarı çıkmadım.”

“Bazilika istedi, değil mi? Tahmin etmeliydim. Tam ona göre. Seni kullanacak Omniya, emin olabilirsiniz.”

“Beni *kullandığı* filan yok.”

“Hâlâ entrika peşinde, değil mi? Oyunlarından birini oynuyor. Asla değişmeyecek. Ah, ne yaptığını bilseydin! Sana neler yaptırıyor?”

“Hiçbir şey!”

“Nerede şimdi Omniya? Söyle! Onu nerede gördün?”

Pedagogya atılıp Omniya’nın kolunu tutunca, Omniya geriye doğru zıplayıp sandalyesini devirdi. Eğimli zeminde kayıp gitti sandalye.

“Lütfen Omniya. Neler olduğunu anlat hadi.”

“Bazilika sizin için ne anlam ifade ediyor? Nereden tanıyorsunuz? Ne oldu ona? Ne?”

Pedagogya cevap vermedi.

“Küçüklüğünüzden tanıyorsunuz, değil mi? Arkadaşınız mıydı? Aranızda ne geçti? Neden ondan bu kadar nefret ediyorsunuz? Burada olduğunu neden bilmediğinizi söyleyin! Neden yaşadığından bile haberiniz yok?”

Pedagogya cevap vermedi. Dudakları sımsıkı kapalı, Omniya’ya baktı.

“Korktuğunuz için söyleyemiyorsunuz.”

“Seni kullanıyor Omniya. Uyarıyorum. Sakın

inanma. Her ne yapmanı istiyorsa, sırf seni kötü planlarına alet etmek içindir.”

Omniya, Pedagogya’ya uzun uzun baktı. Sonra da başını iki yana salladı. “Beni ondan soğutmaya çalışıyorsunuz.” Omniya kapıya doğru yürüdü, yolu yarılادığında, “Sizi uyarıyorum, peşimden gelmeyin. Denemeye bile kalkmayın,” diye seslendi ve kapıya ulaşınca arkasını dönüp kısacık bir an Pedagogya’ya baktı, sonra dışarı çıktı.

Alçak Galeri’nin sarkık tavanının gölgesine koştu, duvar kenarından yürümeye başladı. Sonra bir kapı girişinde durup, şimdi nereye gideceğini düşündü.

Karşısında Büyük Kule yükseliyordu. Ay tam arkasındaydı. Birden Omniya’ya sanki büsbüyük kara bir kuş yükselip Ay’ın önünde parıldamış gibi geldi. Ama sahiden gördüyse bile –öyle bir kuş varsa bile– bir saniye içinde karanlığa karışvermişti.

Orada öylece durup, ne yapacağına karar veremeye çalıştı. Oyuklu Konak’taki saklanma yeri ortaya çıkmıştı. Oraya dönemezdi. Üstelik Sessiz Avlu’daki randevusuna bir gün daha vardı.

Bir gün daha, diye düşündü kendi kendine. Hayatta kalmayı başarabilirse bir gün daha.

Biraz daha durdu, sonra koşmaya başladı.

21

Son Cün

Sarmaşık yüzüne sürünüyordu. Camı tıklattı Omniya.
Cevap yok.

Başka pencerelerden bakan birileri görecektir korkusuyla tekrar tekrar tıklattı.

Sonra mavi pazen pijamasıyla Hepbüyük göründü. Gözlerini kırıştırdı. Omniya'yı görünce de gözleri şaşkınlıkla büyüdü.

Omniya içeri atladı. Ona başından geçenleri bir bir anlattı ya da en azından Oyuklu Konak'tan kaçışını diyelim. Eğilim Salonu'nda Pedagogya'yla karşılaştığını ya da onun Bazilika'yla ilgili söylediklerini anlatmadı.

"Peki seni ele veren Bazilika mı sence?" diye sordu Hepbüyük, tam da Omniya'nın beklediği gibi.

"Başkası da olabilir."

"Kim?"

"Sen."

“Böyle mi düşünüyorsun gerçekten?” diye sordu Hepbüyür.

“Hayır. Sessiz ol. Tabii ki de senin ele verdiğini düşünmüyorum. Sana güvenmesem buraya gelmezdim, gelir miydin?”

“Niye öyle söyledin o zaman?” diye sordu Hepbüyür. Çok incinmiş görünüyordu.

“Hepbüyür, Bazilika ele vermediyse bir tek sen vermiş olabilirsin. Bilerek, demek istemiyorum. Takip edilmişsindir. Başka türlü nasıl açıklanabilir ki?”

“Kim beni niye takip etsin?”

Omniya tam gözlerinin içine baktı. Her şey çok açık değil miydi? Cornelius Slinker şimdiye kadar iki kez Hepbüyür’ü onu Omniya’ya götürmesi için zorlamıştı.

“Omniya, yemin ederim peşimden geldiğinin farkında değildim. Yemin ederim değildim. Sürekli etrafıma baktım. Sürekli arkamı kontrol ettim.”

Omniya başını tamam anlamında salladı. İzlenip izlenmediğinden emin olmak zor olsa gerekti, özellikle de gece vakti. Ve özellikle de peşinizdeki Cornelius Slinker’sa. “En azından hangi baca olduğunu bilmiyormuş. Yoksa sonum gelmişti.”

Gözlerini kapadı, karanlığın ortasında, korkutucu bir rüyadan, tepesindeki çatıda gezinen daha da korkutucu ayak sesleriyle uyandığı o anları adeta tekrar yaşadı. Tüyleri ürperdi.

“Omniya, sence buraya da gelir mi?”

“Olabilir.”

Hepbüyür hemen zıplayıp pencereden dışarı bakmaya gitti.

“Otur,” dedi Omniya. “Eğer izliyorsa bir tuhafılık olduğunu fark eder.”

“İzliyor mu sence?”

Omniya başını iki yana salladı. Çok açıktı. Eğer Slinker, Hepbüyür’ü Oyuklu Konak’a kadar takip ettiyse, Omniya’nın gidebileceği yerler arasında Hepbüyür’ün odası en son aklına gelecek yer olurdu. O yüzden buraya gelmişti Omniya. Hem o yüzden, hem de saklanabileceği başka bir yer olmadığı için.

“Kapını kilitle mutlaka,” dedi.

Hepbüyür kalkıp kapıyı kilitledi. Sonra Omniya’nın yanına döndü. “Omniya, onunla tek başına başa çıkamazsın. Çok tehlikeli.”

“Kâhyayla yardımcıları da orada olacak. Onların önünde bana bir şey yapmaz.”

“İyi de ya ondan önce yaparsa? Sessiz Avlu’ya geleceğini biliyor. Ya seni yolda yakalarsa?”

“Bunu da düşündüm.”

“Niye izin vermiyorsun ki...”

“Çaresine baktım.”

“Omniya, tek başına gidemezsin!”

“Şişşt, sessiz ol.”

“Gidemezsin!”

Omniya omuzlarını silkti.

“İnat etme.”

“İnat etmiyorum.”

“Evet, ediyorsun. Tanıdığım en inatçı insansın.”

“Ben mi? İnatçı mı?” Omniya hayretle baktı ona. “Ne zaman inat ettiğimi gördün?”

Hepbüyür ona daha da hayretle baktı. “Omniya Halibut, ciddi misin gerçekten? Ne zaman inat etmediğini gördük? Beni dinle. Tek başına gidemezsin.”

“Peki ne yapacaksın bu konuda?”

Hepbüyür cevaplamak için ağzını açtı, ama sonra fikrini değiştirdi.

“Evet?” Omniya gözlerinin içine baktı.

Hepbüyür dudaklarını ısırarak uzaklara baktı.

“Hadi Hepbüyür,” dedi Omniya kendini gülümsemeye zorlayarak. Hepbüyür’e böyle şeyler söylemek zorunda kaldığı için kendini kötü hissediyordu. Onun için yaptıklarından sonra, bunu hak etmiyordu Hepbüyür. “İyi olacağım. Beni merak etme.”

Hepbüyür gözleri hâlâ uzaklarda, başını tamam anlamında salladı.

“İyi olacağım. Göreceksin. Oradan sapasağlam döneceğim.”

“Ölmeden mi demek istiyorsun?” dedi Hepbüyür.

“Evet,” dedi Omniya. Bir anlığına duraksadı. “Ölmeden.”

Omniya, Hepbüyür’ün gardırobunda uyudu ve bütün geceyi ayakta geçirdiği için geç uyandı. Tedirgin bir şekilde, gün ışığıyla parıldayan odaya çıktı. Hepbüyür yoktu, ama çoktan ona kahvaltı getirip bırakmıştı: kızarmış ekmek, marmelat ve birkaç yabanmersinli kek. Omniya iştahla yedi.

Sonra gardırobun arkasındaki, geçen seferki gelişinde keşfettiği odaya geçti. Tıpkı ilk gördüğündeki gibi toz içindeydi, her yanı örümcek ağlarıyla kaplıydı; tabak çanak ve kafesteki kuş iskeleti de duruyordu. Ve tablolar da. Omniya tablolara baktı. Resimlerdeki Bazilika'ydı, emindi bundan. Bazilika ve bir adamın resmedildiği tabloyu inceledi. Kimdi adam? Bazilika'nın sözünü ettiği kardeşi miydi? Gülümsüyorlardı. Mutluydular.

Omniya ne kadar denerse denesin, Pedagogya'nın sözlerini aklından tamamen atamadı. Bazilika geçmişte ne yapmıştı? Onu kullanıyor muydu? Omniya neler döndüğünü bile anlayamadığı bir oyunda maşa mı oluvermişti?!

Odada etrafına baktı. Her şey aynen buraya ilk geldiği zamanki gibi duruyordu. Şamdandan akan mumlar, iki donuk şelale gibiydi. Kuşun küçük ve kırılğan iskeleti hâlâ çürümeye bırakıldığı yerde, kafesteydi. Tabak, çatal bıçak, şarap kadehi ve sürahi sanki bir akşam yemeği kesintiye uğramış gibi, masanın üzerinde dağınık duruyordu.

Odanın ucuna yürüdü. Köşede, en az ışık alan yerde daha önce fark etmediği küçük bir kapı buldu. Kapıyı açtı. Klozeti ve lavabosu olan, küçücük bir bölmeydi. Tıpkı Oyuklu Konak'ın çatısının altındaki odadakine benziyordu...

Birden Omniya burada neler olduğunu anlayıverdi. Tıpkı kendisinin Oyuklu Konak'ta başına geldiği gibi, birisi alelacele odadan çıkmak zorunda kalmıştı. Eğer Oyuklu Konak'taki odaya giderseniz,

Omniya'nın üstünde uyuduğu battaniyeler, yiyemediği yiyecekler, çantası ve Cornelius Slinker'dan kaçmak için panikle geride bıraktığı başka ne varsa onu bulurdunuz. Ve oraya yirmi yıl sonra da gitseniz, sizden önce başka kimse gitmemişse, yine aynı şeyleri bulurdunuz; bir tek yiyecekler çürümüş ve yerlerini kara kabuklara bırakmış olabilirdi.

Burada da aynı şey olmuştu. Birisi yemeğini, yanan mumları ve kuşu bırakıp kaçmış; sonra da odayı her kim kapatmışsa, ya düpedüz gaddarlıktan ya da aradığına ulaşamamanın hayal kırıklığından, kuşu ölüme terk etmişti.

Omniya pencerelere baktı. Kaçmak zorunda kalan o kişinin burada oturduğu son gün açıklıklar belki de, o zamanlar sarmaşıklarla kaplanmamışlardı. Adamın nasıl dışarı çıktığını tahmin edebiliyordu. Yanına bir şeyler almaya fırsat bulamadan, pencerelerin birinden geçip sarmaşıklara tutunarak aşağı inmiş olmalıydı.

Adam ya da *kadın*. Bazilika mıydı acaba? Kaçmak zorunda kalan kişi Bazilika mıydı?

Omniya etrafına bakındı, ama hiçbir ipucu yoktu. Çekmeceli dolaba döndü. Bazilika onu sorduğuna göre önemliydi herhalde. Son gelişinde çekmece-leri açmaya çalışmış, ama başaramamıştı. Bir kere daha denedi. En üsttekini kuvvetle çekti. Çekti, çekti. Birden çekmece bir gıcırtyla açılıverdi. Geniş bir çekmeceydi, ama içinde sadece birkaç tane eski gömlek vardı, o kadar. Omniya gömlekleri eline aldı. Büyüklerdi. Erkek gömleğiydiler muhteme-

len. Böcekler kumaşların üzerinde delikler açmıştı. Omniya çekmecelerden birini daha açtı ve bu sefer eski bir çift çizme buldu.

Omniya masanın yanındaki sandalyeye, tozunu eliyle şöylece bir alıp oturdu.

Pencereleri sarmaşık kapatmamışken, o yemek yiyen kişi bu sandalyede oturuyorken, odanın neye benzediğini hayal etmeye çalıştı. Koyu bir karanlık yerine aydınlık, ferahlık. Pencere açık, kafeste belki bir papağan cıvıldıyor, arkadaki ahşap panele güneş vurmuş. Belki de böyle değil. Aslında gece vakti olmalı, çünkü iki tane mum yanıyormuş.

Gece vakti bu sandalyede oturan Bazilika mıydı? Yoksa gömlekleri ve çizmeleri hâlâ çekmecelerde duran adam mıydı? Bazilika'nın kardeşi miydi? Yoksa bir başkası mı?

Bazilika bu odayı tanıyordu, bundan emindi Omniya. Tabloları biliyordu. Bazilika burada bulunmuştu. Belki o son gece değilse de, başka bir seferinde tam bu sandalyede oturmuş olabilirdi.

'Ama üzerinden zaman geçmiş,' diye düşündü Omniya. Hem de çok zaman. Hâlâ da geçiyordu. Saniye saniye, dakika dakika, son saat yaklaşıyordu. Bu gece başına neler gelecekti?

Sessiz Avlu'ya tek başına gitmek istemiyordu, ama Hepbüyük'ü yanına alamazdı. Çünkü alırsa onu da tehlikeye atmış olurdu. Yapmaya mecbur olduğu bir şey vardı ve yapacaksa, tek başına yapacaktı. Fakat korkmadığı anlamına gelmiyordu bu. O ve katil, ölümcül bir satranç oynuyorlardı ve sona

gelmişlerdi. Her ikisinin de yalnızca bir hamlesi kalmıştı. Hesaplarında yanlışlık yapan kaybedecekti.

Tam o anda Cornelius Slinker'ın da tastamam aynı şeyi yaptığını düşündü Omniya; kuytu bir yerde oturmuş, ölçüp biçiyor, gece yapacaklarını planlıyordu muhtemelen. Omniya taş kiremit düşünce, Eğilim Salonu'nun çatısında açılan deliğin önünden geçen gölgeyi düşündü; Cornelius'un Arduvaz Kule'de onu omuzundan yakalamasını, başlığının altından öfkeyle tıslamasını, Oyuklu Konak'ın çatısındaki ayak seslerini düşündü. Mavi Ev'in aşağısından ona bakan yüzünü, aralarındaki dört katlık mesafeyi düşündü. Her zaman çok sert ve soğuk görünürdü Cornelius. Bir katilin yüzüydü onunki. Ve Omniya onu şimdi -tıpkı kendisi gibi- karanlık bir yerde hesaplar, planlar yaparken *hissedebiliyordu* neredeyse.

Fakat Cornelius Slinker tek başına mıydı, yoksa tüm bunların arkasında bir başkası mı vardı? Pedagogya'nın sözleri içini kemirip duruyordu Omniya'nın. Bazilika'nın dedikleri safsata filan değildi belki, ama yine de Omniya'yı kullanıyor olabilir miydi? Peki ya katili? Katili de kullanıyor olabilir miydi?

Ya öyleyse? Bazilika neyin peşindeydi? Kaptanın hazinesini ne şekilde ele geçirmeyi düşünüyordu? Ve hepsinden önemlisi, neden Omniya'yı planına dahil etmişti?

Bazen Bazilika'nın varlığına, Arduvaz Kule'nin tepesindeki kimsenin gelip gitmediği o yerde yaşa-

dığına inanası gelmiyordu Omniya'nın. Fakat onu iki kere kurtarmıştı. Peki ya planlarına alet edebilmek için kurtardıysa? Belki de gerçekte kimsenin onu öldürmeye çalıştığı filan yoktu da, sadece öyleymiş gibi gösteriyorlardı. Belki de bunların hepsi sadece Bazilika onu kurtarıp güvenini kazanabilsin ve böylece de onu planları doğrultusunda kullanabilsin diyeydi. Ama nasıl kullanacaktı? Bazilika, Omniya'ya neden ihtiyaç duyuyordu?

Unutmak için ne kadar çabalarsa çabalasın, Pedagogya'nın sözleri hâlâ Omniya'nın kulaklarında çınlıyordu. Omniya aslında ona Bazilika'dan söz etmek istememişti – adı birden ağzından çıkıvermişti işte. Ve şimdi de Pedagogya'nın sözleri aklına gelip duruyor, kendi kendine sürekli doğru olmadıklarını tekrarlıyordu.

Ama doğru olup olmadıklarını *bilmiyordu*. Bilmediği tek doğru, bilmediğiydi. Bazilika onu bir şekilde kullanıyor olabilirdi. Kullanmıyor ve Pedagogya bunları sadece Bazilika'ya karşı duyduğu nefretle söylemiş de olabilirdi.

Omniya'nın bildiği tek bir şey vardı. Bu işin arkasında her kim varsa, nedeni her ne ise, kullanılıyorsa da kullanılmıyorsa da eninde sonunda hepsi geçip gidecekti. Eninde sonunda bu oyunun son hamleleri yapılacaktı. Gece yarısında, sadece birkaç saat içinde oyun bitmiş olacaktı. Ama sonunda hayatta kalıp da insanlara nasıl bittiğini anlatabilecek miydi, emin değildi Omniya.

Bir süre sonra, ellerinde yiyeceklerle Hepbüyür

geldi. Omniya'nın canı bir şey yemek istemiyordu. Hepbüyür'ün de. Hepbüyür dışarı çıkması gerektiğini söyledi. Arkadaşlarına sözü vardı, bir-iki tur takozbol oynayacaktı. Omniya çıkmasının muhtemelen on biri bulacağını, acele etmemesini söyledi. Hepbüyür'se oyunun saatler sürebileceğini, o yüzden belki de on birden de sonraya kalabileceğini söyledi.

İkisi de birbirine yalan söylüyordu.

Hepbüyür gitti, ama takozbol oynamadı. Omniya on birden önce çıktı.

Hepbüyür çıktıktan birkaç dakika sonra Omniya pencereye gitti. Karanlık çökmüş, ama Ay henüz yükselmemişti. Omniya Halibut'ın, Eğilim Salonu'nda onu santim farkla ıskalayan, Arduvaz Kule'den aşağı atan, izini sürüp Oyuklu Konak'ın çatısının altındaki saklanma yerinde neredeyse yakalamak üzere olan rakibiyle karşılaşma zamanı hızla yaklaşıyordu. Karşılaştıklarında, Sessiz Avlu'da saklanıp olaya tanıklık edeceklerini varsaydığı kâhya ve yarıdımıcıları dışında, yalnız olmayı planlamıştı.

Omniya pencereden çıktı, Orta Blok'un duvarındaki sarmaşığa tutunarak aşağı indi ve koşmaya başladı.

22

Kara Akbaba Cecesi

Kaptan Kalesi yüksek, kare şekilde büyük bir yapıydı. Evin ilk zamanlarında sıklıkla festivaller için kullanılmış, ama sonra Halibut'lar sevmemeye başlamışlar ve kale sadece eski bir geleneğin gerektirdiği durumlarda kullanılır olmuştu; varis kâhyanın cenaze yemeği gibi örneğin. Binanın duvarlarından birine gömülü basamaklar ta çatıya kadar uzanırdı. Omniya daha önce, kâhyanın çocuklar için verdiği pikniklere giderken çıkmıştı bu basamaklardan. Şimdi bu karanlıkta çıkmasının sebebi ise, önceki gelişlerinde görüp öğrendiği bir şeydi. Kalenin çatısından, Sessiz Avlu'nun girişleri görülebiliyordu.

Avlunun iki girişi vardı. Bir tanesi Fıskiyeli Meydan'dan uzanan üstü kapalı bir patıkaydı. Diğeri ise, Mor Nef'in oradan uzanan bir geçitti. Büyük Kule'den gelmediği sürece, katil için avluya açılan tek kapı, bu girişlerden biri olacaktı. Ama Omniya onu orada bekliyor olmayacaktı.

Omniya'nın uygulamaya karar verdiği taktik; Sessiz Avlu'ya katilden önce değil, onu gördükten sonra gitmekti. Son seferinde, Arduvaz Kule'de, kendisinden bekleneni yapmış ve oraya tam zamanında varmıştı; bedelini de az kalsın hayatıyla ödüyordu. Bu sefer tam da katilin umduğu gibi Sessiz Avlu'da beklemektense, ilk önce katilin gelmesini sağlayacak ve onu şaşırtmanın avantajını kullanacaktı.

Kalenin çatısı boştu. Omniya karşı köşeye gitti ve çatının etrafını dolanan korkuluklardan aşağı baktı. Tam altında ağaçlar vardı; Ay'sız gecede karanlık gölgeler gibi görünüyordlardı. Ağaçların en yükseği neredeyse çatıya kadar uzanıyordu.

Eve doğru bakınca, ışığı yanan odalar ve o pence-relerin önünden geçen insanlar gördü. Büyük Mutfak Meydanı'nda kapılar açılıp kapandı; hizmet-kârlar girip çıktıkça içerinin ışığı dışarıya süzöldü. Yarın Parke Günü'ydü ve aşçılar tüm gece boyunca hazırlık yapacaktı. Aydınlık Kule'de de ışıklar açıldı; memurlar hâlâ çalışıyordu. Halibut'lar ve hizmet-kârlar, evin tam ortasında olup bitenlerden habersiz, işlerine bakıyorlardı.

Saat dokuzdu. Üç saat kalmıştı. Omniya korkuluğun arkasına yerleşip beklemeye başladı.

Bir süre sonra bulutsuz gökyüzünde, dörtte üçü aydınlık olan Ay iyice yükseldi. Etraf belirginleşmişti. Hemen altta, ağaçların aşağısından, üstü kapalı olan patika geçiyordu. Bittiği yerde, Büyük Kule'nin ayağına kalınca çizilmiş bir kareye benzeyen Sessiz Avlu'nun çatısıyla birleşiyordu. Omniya Sessiz

Avlu'nun bir noktası dışında –bitişik binalardan biri, üstü kapalı patikanın bir kısmını görmesini engelliyordu– her yerine hakimdi. Avlunun ortasındaki havuz, ay ışığıyla parıldadı. Bir tarafı ay ışığıyla aydınlanmış, bir tarafı karanlıkta kalmış olan Büyük Kule gökyüzüne uzanıyordu. Etrafı çatılar ve avlularla örülüydü. Tam ortadan Mor Nef'in tonozlu çatısı yükseliyor ve Omniya nefin kenarından, Sessiz Avlu'ya uzanan geçidin baş kısmını görebiliyordu.

Avlunun öbür ucunda da, üstü kapalı patikanın birleştiği Fıskiyeli Meydan vardı. Kurumuş olan fıskiye, karanlıkta kalmış, kara bir örtü gibi görünüyordu. Omniya meydanın yukarısında, Tekboynuzlu Ev'in köşelerindeki boynuzlu figürleri seçebildi. Ay ışığında belli belirsiz, sanki karanlığın ortasında bir anda canlanıvereceklermiş de, kaidelerinden kopup gideceklermiş gibi görünüyorlardı.

Ama Omniya onlara sadece şöyle bir bakıp etrafı taramaya devam etti. Tıpkı korkuluklara konmuş da av kollayan bir kuşmuş gibi; durmadan avluyu, Fıskiyeli Meydan'ı, üstü kapalı patikanın girişini ve sonra yine avludan başlayarak her yanı kolaçan ediyordu.

Hep bir hareket vardı. Arada sırada Tekboynuzlu Ev'e birileri girip çıkıyordu. İnsanlar tek başlarına ya da gruplar halinde meydandan geçiyor, ama hiçbirisi patikaya girmiyordu. Omniya Dar Kule'nin saatlerinden birinin kollarını görebiliyordu. On biri biraz geç, siyahlar giyinmiş biri meydana girdi. Direkt üstü kapalı patikaya yönelmişti. Slinker

olamayacak kadar ufak tefek birisiydi. Bir çocuktu sanki. Omniya'nın gözleri büyüdü. *Hepbüyür!* Ne arıyordu burada? Omniya bir şey yapamadan, patikaya geçip gözden kayboldu.

Omniya avluya bakıp bekledi. Hepbüyür birkaç dakika içinde patikadan çıktı, kısa bir anlığına havuzun yanında durdu, sonra çatının altında gözden kayboldu.

Omniya bağıra bağıra feryat edecekti az daha. Tek umudu, Hepbüyür'ün her şey olup bitene kadar, saklandığı yerden çıkmamasıydı. Ama Cornelius Slinker da önceden geldi ve Hepbüyür'ü gördüyse, bir şeyler döndüğüne hüküm getirebilirdi. Daha da kötüsü, saat gece yarısını gösterdiğinde Hepbüyür'ü yanlışlıkla Omniya sanabilirdi!

Omniya durup izledi. Avluda hiç hareket yoktu. Hiç ses yoktu.

Zaman ilerledi. Omniya avluyu gözlemeye devam ediyordu. Saate baktı. On bir buçuk. Aşağısındaki karanlığı taradı. Avludaki havuz dışında her yer karanlıktı. Nefin yanından uzanan geçide dikkatle baktı. Cornelius Slinker da bir yerlere saklanmış izliyordu belki. Nasıl bir planı vardı acaba? Omniya Mor Nef'in çatısına baktı. Kaptan Kalesi'nde oturduğu yerden, Tekboynuzlu Ev'in çatısına baktı. Altındaki bütün çatıları, bir hareket, beklenmedik bir durum ya da Slinker'ı ele verecek en ufak bir şey yakalayabilmek için bir bir taradı.

Vücudunun her noktasının gerildiğini hissede-biliyordu. Gece yarısına on dakika vardı. Zaman

neredeyse gelmişti. Birkaç dakika içinde bir şeyler olacaktı. Olmalıydı.

Gece yarısına beş dakika. Slinker artık aşağıda bir yerlerde olmalıydı. Ay ışığı oldukça yeterliydi, karanlıkların arasından belirir belirmez onu görebilecekti Omniya. Avlunun çatısının, Omniya'nın göremediği bölümünde duruyordu belki de; ama eğer oradaysa saatler öncesinden, Omniya kaleye varmadan önce gelmiş olması gerekirdi, yoksa oraya çıkarken mutlaka görürdü Omniya. Omniya gözlerini yavaşça gezdirerek etrafı taramaya devam etti. Birkaç dakika daha geçti. O kadar yoğunlaşmıştı ki, ay ışığıyla aydınlanan çatılara düşen gölgeyi ilk seferinde fark etmedi.

İkinci seferindeyse, fark etti.

Gölge mi? Omniya omuzunun üzerinden arkasına baktı.

Bir şey Ay'ın önünü kapatmış, gökyüzünden aşağı süzülüyordu. Omniya ayağa sıçradı. Kuş, dev akbaba! Göz açıp kapayınca kadar çatıya indi. Ama şimdi de çatıda bir adam duruyor, başlığundan yüzü görünmüyordu. Omniya olduğu yerde donakaldı, neler döndüğünü anlamaya çalışıyordu. Gökyüzünde gördüğü şey tam olarak neydi? Kuş mu, insan mı?

Adam ona doğru bir adım attı.

Omniya kenara doğru geriledi. Korkuluklara iyice dayanmıştı. Adam dikkatle, hiç ses çıkarmadan birkaç adım daha yaklaştı. Omniya ile çatının karşı tarafındaki merdivenin tam arasında durdu. Omni-

ya gözlerini adamdan ayırmadan daha da gerileyip korkuluklarına tırmandı. Adamsa olduğu yerde durdu; yüzü başlığının gölgesinde kalmıştı, Omniya'ya bakıyor, hareketlenmeye hazırlanıyordu. Omniya onun nefes seslerini duyabiliyordu. Adam bir adım daha yaklaştı. Sonra bir adım daha. Başlığının altından tısladı.

Omniya izledi. Adamın bir sonraki adımında burun buruna kalacaklardı.

Adam hamle yaptı. Omniya yana kaçıp adamdan kurtularak, çatının öbür tarafına koşmayı planlamıştı; ama korkulukların üzerinde ayağı kayınca, birden kendini aşağıya, altındaki ağaca doğru düşerken buldu. Nefesi kesilmiş halde, yapraklara ve ince dallara tutunmaya çalıştı ama parmaklarının arasından kayıp gidiyorlardı; savrula savrula aşağı düşerken bir dizi kalın dala çarpıp, yüzü yukarı doğru, sırtı bir dala yay gibi oturmuş şekilde duruverdi.

Sessizlik.

Neredeydi adam? Omniya nefesini dindirmeye çalışarak yukarı baktı. Yaprakların arasındaki bir açıklıktan, adamın karanlık, başlıklı bedeninin korkuluklardan sarkmış, sağa sola doğru hareket ettiğini görebildi. Onu arıyordu. Omniya dikkatle başını çevirip avluya doğru baktı. Dalların arasından çatısını görebiliyordu. Ve biliyordu ki çatının aşağısında, ona yardım edebilecek en az bir kişi vardı; belki şanslıysa fazlası da olabilirdi. Onlara seslenebilirdi. Ama seslenirse yukarıdaki kişi de duyar ve onlar kaleye ulaşana kadar merdivenden inip karanlıklara

karışır, maskesini düşürme fırsatı Omniya'nın ellerinin arasından kaçıverirdi.

Omniya yeniden yukarı baktı. Adamın hâlâ onu aradığını görebiliyordu. Omniya patikanın çatısının biraz üzerinde bir noktadaydı. Gözleriyle aradaki mesafeyi ölçtü. Adamın ağaçtan aşağı inmesi zaman alacaktı. O süre içinde Omniya avluya ulaşabilirdi belki.

Yavaşça ve çok dikkatle Omniya dalın üzerinde doğruldu. Yeniden yukarı baktı. Adam onun hareket ettiğini duymuştu galiba. Yerini tespit edebilmek için çatı boyunca biraz yer değiştirmişti. Sessizce ve yavaşça Omniya dala tutunup aşağı sallandı. Sonra tekrar yukarı baktı.

Adam durmuştu. Bir şeyler döndüğünün farkındaydı.

Omniya derin bir nefes aldı. Sonra ellerini daldan ayırıp kendini bıraktı, patikanın çatısına düştü ve hemen koşmaya başladı.

Neredeyse ayakları yere değer değmez, adamın da çatıya indiğini duymuştu ve takip edildiğinin farkındaydı. Adamın nasıl bu kadar çabuk varabildiğini anlamamıştı, ama düşünmek için zamanı yoktu. Arkasında bir elin onu tutmaya çalıştığını hissettiği an, içgüdüsel olarak yana kaydı. Adamın tökezlediğini duydu. Can havliyle koştu. Fakat yine peşindeydi adam. Avlu çok uzaktaydı. Omniya başaramayacaktı.

Birden, patikanın bitiminden, çatının köşesinden, önüne bir şey fırladı. Kara bir figür daha. İki kişiydiler! Yeni adam üzerine doğru koştu. Çarpış-

maya hazırlamıştı kendini Omniya. Fakat adam yanından geçip koşmaya devam etti. Omniya önce tökezledi, ama hemen toparlanıp koşmaya devam etti. Bir saniye içinde de avlunun çatısına varmıştı artık. Arkasına baktı. İki adam patikanın çatısında boğuşuyorlardı. Birincisi ikincisini avluya doğru ittiriyor, ikincisi kaya kaya geriliyordu. Şimdi patikanın sonuna gelmişlerdi. Bir bıçak parıldadı. Çığlık sesi duyuldu. Adamlardan biri çatıdan düşüp yere çakıldı.

Düşerken başlığı açılmıştı. Cornelius Slinker'dı.

Omniya durup baktı. Hâlâ arkasında, çatıda duran adam, ilk adamdı. Değil miydi yoksa? Omniya'ya tıslayıp onu yakalamaya çalışan adam. Evet, o olduğuna emindi. Ama Slinker yerde yatıyordu. Bu da demek oluyordu ki...

Adam saldırıya geçti. Omniya avlunun çatısında koşmaya başladı. Bir saniye içinde, peşindeki adamın yine durduğunu fark etti. Aşağılarında, avlunun çatısının altında dört kişi belirdi: Kâhya ve üç yardımcısı. Bir başka sütunun ardından da Hepbüyük geldi.

Katil sanki ne yapacağını tartıyormuş gibi, yerinden kımıldamadı. Omniya nefes nefese onu izliyordu. Sonra adam Omniya'ya doğru hamle yaptı.

Omniya atlayabildiği kadar ileri atladı; havuzu hedeflemişti. Cup diye suya düştü.

Sırılsıklam olmuştu, beline kadar suyun içindeydi.

"İşte o!" diye haykırdı kâhyaya. "Babanızı o öldürdü."

“Kimsin sen?” diye bağırdı kâhya. “Yüzünü göster!”

Çatıdaki adam cevap vermedi. Bir anlığına avluya baktı, sonra başını öteye çevirdi; başlığı hâlâ kafasındaydı.

Omniya adamın baktığı yere baktı. Avlunun çatısıyla Büyük Kule’nin kesiştiği noktaya bakıyordu. Kulenin duvarında, çatının hemen üzerinde, bir pencere vardı. Kâhyanın, babasının ölümünü ilan ettiği pencereydi.

Bugüne kadar kimse ilk önce kimin, çatıdaki adamın mı, yoksa Omniya’nın mı harekete geçtiğini çözemedi. Orada olsaydım bile –ki elbette orada olduğumu iddia etmiyorum– ben de söyleyemezdim. Belki ikisi de, karşısındakinin aklından geçen şeyi tahmin edip aynı anda hareketlenmiştir. Adam avlu çatısının üzerindeki pencereye koştu. Omniya havuzdan dışarı fırlayıp, sıırıslıklam vaziyette, pencerenin aşağısındaki kapıya koştu.

Bir an sonra Digby de Omniya’nın peşinden koşmaya başladı, onun arkasından da yardımcılar. Hepbüyür’e, “Burada kal!” diye bağırdı içlerinden biri.

Omniya çatının yukarısındaki pencere camının kırıldığını duydu. Kapıyı itip açtı ve göz açıp kapayıncaya kadar merdivenlerdeydi.

İkişer ikişer çıktı. Sonra bir kat merdiven daha vardı. Köşeyi dönünce merdivenin yukarısında katilin pelerinin uçuştüğünü görür gibi oldu. Omniya onun, üstteki basamakları çıktığını duyabiliyordu. Gitmeye devam etti adam. Tabii Omniya da. Kalan

tüm gücüyle kendini zorlayarak. Yukarı, yukarı, yukarı. Bir kat, bir kat daha. Bacakları kopacak gibi acıyordu. Gitgide yavaşladığının farkındaydı, ama koşmayı bırakmadı. Yukarı çıkınca hepsi bitecekti nasılsa. Eğer orada sıkıştırmayı başarabilirse, katilin kaçabileceği başka bir yer yoktu. Bu acı veren tırmanış bittiği gibi adam köşeye sıkışacaktı. İşi bitecekti.

Basamaklar dikleşti. Her biri işkenceye dönüşmüştü. Nihayet Omniya köşeyi döndü ve işte orada, basamakların yukarısında, bir kapı vardı. Son bir gayretle kapıya koşup açtı.

Rüzgâr çarptı yüzüne; uğulduyordu, neredeyse yere serecekti onu. Pelerinli adam köşede duruyordu.

“Kaçacak yerin yok,” diye bağırdı Omniya. “Teslim ol!”

Adamın başlığının altından bir kahkaha duyuldu. Pelerini uçuşuyordu.

“Bitti artık!” diye haykırdı Omniya.

Kapıda Digby göründü. Nefes nefeseydi.

Kulenin tepesinde rüzgâr uğulduyordu. Adam kenardaki korkuluklara tırmandı.

“Atlama!” diye bağırdı Omniya.

Adam sanki onlara meydan okurcasına kollarını iki yana açtı. Kollarını kaldırır kaldırmaz da pelerini rüzgârla dolup şişti. Sonra adam kendini aşağı bıraktı; ama düşmek yerine, rüzgâr kollarının altındaki pelerinin içine doldu ve sanki bir çift kanat gibi kuvvetlendirerek adamı havalandırdı.

Omniya karşısındakinin ne olduğunu biliyordu.

Akbaba. Kulenin tepesinde uçan büyük kara kuş. Oydu. Ama bir kuş değil, insandı.

Üç kâhya yardımcısı, adam tam havalandığı sırada çatıya varmış; nefes nefese, şaşkınlıkla bakakalmışlardı.

Adam ay ışığının altında, rüzgârla döne döne yükseliyordu. Ve rüzgâr aniden sertçe esti, adamın başındaki başlığı savurup yüzünü gösterdi.

Tobias Hildegrew'du.

Kâhya korku dolu gözlerle bakakaldı. Tobias başını arkaya atıp, havada yirmi metre ötelerinde uçmaya devam etti. Nefret ve aşağılama okunan gözlerini kâhyaya sabitlemişti. Kaybedecek bir şeyi kalmamıştı. Rüzgâr öyle esmemiş olsa belki de kaçıp gidecek, sonra da hiç fark edilmeden kâhyanın yanına geri dönecekti. Oysa kimliği açığa çıkmıştı artık. Dönüş yoktu.

Ağzını açıp bağırmaya başladı. Rüzgâr söylediklerini kuledekilere taşıyordu.

“Hepgiderler kazanacak. Hepgiderler *kazanacak!*”

Tobias Hildegrew, kâhyaya birkaç saniye daha baktıktan sonra arkasını döndü, omuzlarını indirdi ve rüzgâr onu alıp götürdü. Pelerinin içinden iki şey düştü. Düşerken de ay ışığında parıldadılar: Öldürdüğü adamlardan alıp kopyaladığı anahtarlardı bunlar.

Kâhya yüzünü hayretle buruşturup, kendini külçe gibi dizlerinin üzerine bıraktı.

Omniya donakalmıştı. Ağaçların arasından düşer-

ken her yanı yara bere içinde kalmış, havuza daldığı için sıırıslıkılam olmuştı; rüzgârdan titreye titreye, evin binaları üzerinde süzölerek gözden kayboluncaya kadar Tobias Hildegrew'u izledi. Rüzgârın onu kısa sürede duvarın öteki tarafına, Omniya'dan, Benzersiz Ev'den ve orada yaptığı her şeyden uzağa taşıyacağını biliyordu.

“Hani, nerede?” dedi Hepbüyür kapıdan koşarak geçip, nefes nefese.

Ama Omniya cevap vermeye fırsat bulamadan, üç kâhya yardımcısı etrafını sardı.

“Sen!” dedi Trimbleby, sertçe bakıp parmağını sallayarak. “Sakın ağzını açayım deme!”

23

Kâhya Yardımcılarının Kapısının Ardında

Omniya'yı kulenin merdivenlerinden aşağı indirdiler. Trimbleby en önde, Dish ve Withers onun arkasındaydı. Digby ise gördüklerinin şokuyla, en arkadan gidiyordu. Aşağıda Trimbleby merdiven boşluğundaki bir kapıyı açtı ve diğer iki yardımcı Omniya'yı itişterek içeri soktular. Sonra Digby'yi de içeri aldılar ve koşarak arkalarından gelen Hepbüyür'ün yüzüne kapıyı pat diye kapatıverdiler.

Kapı kapanır kapanmaz, Trimbleby bir başka kapı açtı ve önlerine bir koridor çıktı. Başka kapılardan da geçtiler, ama koridor hep devam etti. Omniya nereye gittiklerini bilmiyordu. Tek bildiği, daha önce hiç görmediği bir tür geçidin içindeydiler ve bu geçit, Büyük Kule'den başlayıp bitişik binalardan birinin duvarından geçiyor olmalıydı; ne dışarıdan görülüyor, ne içeriden fark ediliyordu. Nereye uzanıyordu peki? En sonunda başka bir kapı daha açıldı ve Omniya kendini iki yanında da kapılar olan bir

koridorda buldu; kapıların aralığından, raflar dolu su kutu ve tozlu dosyalar gözüne çarptı. Memurlar şimdi bile –gecenin bir yarısı– masa lambalarının ışığında, evin hesap kitap işleriyle uğraşıyorlardı.

Trimbleby arkasındaki kafileyi köşelerden döndürdü ve nihayet yeşil bir kapıya vardılar. Kapıyı açtı ve geride durup, Omniya’yı içeri itmeleri için Withers ile Dish’e yol verdi. Digby de girince, Trimbleby içeri geçip kapıyı arkalarından kapadı.

Odada üç tane büyük masa vardı, her biri bir köşedeydi ve bir tanesi kapının tam karşısındaydı. Masalar tamamen boş ve tertemizdi. Kâhya yardımcılarının ofisine –yani Omniya’nın getirildiği bu yere– gelen her evrak, derhal kâhyanın ağzına kadar dolu evrak tepsilerine ya da baş dosyacının ofisine, oradan da memurların dolup taşan masalarına giderdi. Kâhya yardımcıları evraklarla nadiren kendileri ilgilenir, genellikle açmaya bile tenezzül etmezlerdi.

Trimbleby duvarın yanından bir sandalye çekip odanın tam ortasına koydu. “Otur!” dedi. Yaklaştı. “Dediğimi duydun. *Otur!*”

Omniya oturdu. Üç kâhya yardımcısı etrafında, ayakta kaldılar.

“Şimdi yukarıda neler *gördüğünü* anlat bakalım.”

Omniya anlattı.

Üç yardımcı da kafalarını durmadan iki yana sallıyorlardı.

“Aynen böyle işte!” dedi Omniya. “Digby’ye sorabilirsiniz.”

“Öyle değil,” dedi Trimbleby, kâhyanın konuşmasına fırsat tanımadan, “Tobias Hildegrew’un kuleden aşağı düştüğünü gördün.”

“Hayır, öyle değil.”

“Evet, benim gördüğüm öyle,” dedi Trimbleby.

“Ve benim de,” dedi Withers. “Ve yanılmıyorsa, Bay Dish’in de.”

Dish başıyla onayladı.

“Ama ben onu...”

“Kuleden düşerken gördün,” dedi Trimbleby. “Anlaşıldı mı? Başka da bir şey görmedin.”

Omniya hiçbir şey anlamamıştı. Yeniden kâhyaya baktı. Kâhya gözlerini kaçırды.

“Hildegrew gitti,” dedi Withers. “Ölmekle hemen hemen aynı şey. Evdekileri boşuna panikletmenin anlamı yok.”

“Peki ya dönerse?”

“Nasıl dönsün? Hepimiz olanları biliyoruz. Bir daha yüzünü asla gösteremez.”

Omniya kâhya yardımcılarına şaşkınlıkla baktı. “Peşinden gitmeyecek misiniz?”

“Gidip ne yapacağız?” dedi Trimbleby alaycı bir şekilde. “Kovalayacak mıyız? Şimdi çoktan şehre varmıştır. Gidebileceği binlerce yer var.”

“Hepsine gidin o zaman!”

Kâhya yardımcıları birbirlerine bakıp güldüler.

“Ne oldu?” diye sordu Omniya.

“Şehirde sözümüz geçmez, Omniya Halibut,” dedi Trimbleby. “İdare alanımız duvarla sınırlı. Dışına çıktığımız an, öyle her istediğimiz yere girip çıkamayız.”

“Ayrıca,” dedi Withers, “Hildegrew gidebildiği yere kadar gidecek. Hep böyle yaparlar. Kısa süre sonra bir tekneye atlar. Haftaya binlerce mil uzağa gitmiş olur. Bir daha da dönmez. E bu kadarı da bize yeter. Daha ne isteyelim?”

“Ama bunu tek başına yapmıyordu!” dedi Omniya kuşkuyla. “Yalnız değildi. Kuş da oydu.”

“Evet, apaçık ortada, değil mi? Söylemene gerek yok.”

“İyi de her seferinde nereye gidiyordu sizce?” diye ısrar etti Omniya. Bu sözde kara akbabayı uçarken ilk görüşleri değildi. Hildegrew her uçuşunda –Omniya şimdi fark ediyordu ki– gizlice evin dışına çıkıyordu. Parçalar şimdi birleşmişti işte. Hildegrew kendini Büyük Kule’de esen rüzgâra bırakıyor, geri geldiğinde de Güney Koru’nun arkasındaki duvardan içeri giriyordu. Omniya’nın Hepbilge’nin cenaze töreninden sonraki sabah gördüğü de oydu, Cornelius Slinker değil. Duvardaki deliği kullanan da oydu.

Eğer Tobias Hildegrew gizlice evden çıkıp giriyorsa, muhakkak bunu bir şey için yapıyor olmalıydı. Evden çıkmasının bir nedeni vardı.

“Ya dışarıda biriyle buluşuyorsa?” diye ısrarcı oldu Omniya. “Ne işler çevirdiğini bilen biriyle? Ona ne yapması gerektiğini söyleyen biriyle?” Bazilika ortaya atmıştı bunları. Hem zaten bu şekilde gidip gelmesinin başka nasıl bir açıklaması olabilirdi ki?

“Ee, ne olmuş?”

“Şey...” Omniya şaşkınlıktan, diyecek bir şey

bulamadı. “Nasıl öylece unutup yolunuza devam edeceksiniz?”

Kâhya yardımcıları cevap vermedi.

“Hepgiderler kim?” diye sordu bu seferde Omniya. “Tobias onların kazanacağını söyledi.”

“Söylemedi!”

“Söyledi!” diye ayak diredi Omniya; kulaklarına inanamıyordu. Önce gördüklerini, şimdi de duyduklarını inkâr ediyorlardı. “Söyledi, duydum. Kim onlar?”

Trimbleby diğer yardımcılara baktı.

“Kaç yaşındaydı?” diye sordu Trimbleby sessizce.

“On iki çeyrek yaşındayım,” dedi Omniya.

Kâhya yardımcıları onu duymazdan geldiler. Dish bir dolaba gidip defterlerden birini çekip aldı ve hızlı hızlı sayfalarını karıştırmaya başladı.

“On iki çeyrek yaşındayım!”

Dish bir sayfada durup, parmağını aşağılarda bir noktaya götürdü. “On iki çeyrek yaşında.”

Withers derin bir nefes aldı ve başını ciddiyle iki yana salladı.

“Genç. Çok genç.”

Trimbleby başıyla onayladı. “İstisna olmak için bile çok genç.”

“Ne için çok gencim?” diye sordu Omniya. Yardımcılardan laf alamayacağını anlayınca da Digby’ye döndü. “Ne için çok gencim?”

Kâhya cevap vermedi. Masalardan birinin köşesinde oturmuş, boş gözlerle yere bakıyordu; sanki kulenin tepesindeki son dakikaları, rüzgârın Tobias

Hildegrew'un başlığını uçurmasını, Hildegrew'un küçümseyici bakışını, hissettiği akla hayale sığmaz bir ihanete uğramışlık duygusunu yeniden yaşıyor gibiydi.

"Beni dinle," dedi Trimbleby.

Omniya dönüp baktı.

"Öğrenmek için henüz çok genç olduğun bazı şeyler var. Ama şunu anlamayı istiyoruz: Hildegrew ilk değildi. Tek değildi. Onun gibi bir sürüsü var. Ve onları bu şekilde durdurabiliyoruz."

"Hepgiderleri kastediyorsunuz, değil mi?"

"Ne kastettiğimi boş ver."

"Biliyordum zaten! Sadece o yok. Bazilika Halibut daha önce söylemişti."

"Bazilika kim?" dedi Withers.

"Bazilika Halibut!"

Withers güldü. "Öyle biri yok. Yani, yıllar önce vardı. Ama öldü. On sekiz yıl filan önce galiba. Bir kaza sonucu ölmüştü yanılmıyorsam, değil mi Bay Dish?"

Dish çenesini sıvazlayarak başıyla onayladı. "Korkunç bir kaza."

"Hayır, bu doğru değil! Yaşıyor o. İki gün önce Arduvaz Kule'de gördüm."

"Arduvaz Kule'de kimse yaşamıyor."

"Bazilika Halibut yaşıyor."

"Hayır, orada yaşamıyor, orada öldü."

Omniya şaşkınlıkla baktı.

"Ve hizmetkârı da onunla birlikte öldü. Neydi adı, neydi?" Withers parmaklarını şıklattı. "Winifred? Winigrew?"

“Winnicott,” dedi Dish.

“Evet. Winnicott’tu. Beraber öldüler. O günü hatırlıyorum. Feci bir kazaydı. Bir balık ağı filan vardı galiba, değil mi?” Withers yeniden Omniya’ya döndü. “Hayaletlerini görmüşsün herhalde. Ne derler bilirsin. Hayaletler öldükleri yerde ortaya çıkar.”

“Hayalet değildi,” dedi Omniya.

“Sana yiyecek bir şey vermedi, değil mi?”

“Verdiyse ne olur?”

“Ne derler bilirsin. Hayaletler insanları ayartmak için hep yiyecekleri kullanır. Yer ve kendi kendini hayalete dönüştürürsün.”

Omniya sessiz kaldı; tuhaf ama lezzetli kahvaltılıklarla donatılmış sofra gelmişti aklına. Üstelik, bir parça da Bazilika’nın yediği turtadan yediğini hatırladı.

“Belki de bize onu nasıl bulduğunu anlatmak istersin,” dedi Trimbleby.

“Kuleden aşağı düştüm ve...” Omniya durdu.

“Nasıl?”

Omniya cevap vermedi.

“Belki bize göstermek istersin.”

Omniya başını iki yana salladı.

“Ne demek oluyor o?” diye sordu Trimbleby.

“Hayır,” diye fısıldadı Omniya.

“Neye hayır?”

“Hayır, onu nasıl bulduğumu göstermek istemiyorum.”

“Emin misin?”

Omniya başıyla onayladı. Yirmi dört saat içinde

ikinci kez Bazilika'nın adını ağzından kaçıırıyordu. Önce Pedagogya'ya, ardından da kâhya yardımcılarına. Oysa Bazilika, ikisi için de yapacağı en kötü şeyin bu olduğunu söylemişti.

Trimbleby acaba başka bir şey diyecek mi, diye bir süre daha Omniya'ya baktı. Sonra da, "Tobias Hildegrew da öldü. Anlaşıldı mı? Büyük Kule'nin tepesinden aşağı düştü. Oldu. Bitti. Herkesin bilmesi gereken bu. Hildegrew gitti. Onları bu sefer de geçen seferki gibi durdurduk. Bu kadarı yeter. Daha fazlasını yapamayız."

Ama bu kadarı yetmezdi. Omniya kâhyaya döndü. "Sizin babanızı öldürdü!"

"Öyle mi?" dedi Trimbleby. "Hani, kanıtın nerede?"

"Öldürdü işte, biliyorsunuz," dedi Omniya, gözlerini kâhyadan ayırmayarak.

"Hayır," dedi Withers. "Yaşlı Bay Digby düştü, yuvarlandı ve boğuldu."

"Bir kazaydı," dedi Dish. "Korkunç bir kaza."

"Peki ya Cornelius Slinker?" diye ısrar etti Omniya, patikanın çatısında gördüklerini birden hatırlatıvermişti. "Tobias'ın ona ne yaptığını *gördünüz!*"

"Gördük mü?" diye cevabı yapıştırdı hemen Trimbleby. "Cornelius'un çatıdan düştüğünü gördüm. Gecenin bir yarısı. Her şeyden önce, orada ne aradığını bilmek isterim."

"Gece yarısı çatılarda dolanan bir adam acı bir sona mahkumdur diyebiliriz," dedi Withers.

"Diyebiliriz," dedi Dish.

“Beni koruyordu!” diye haykırdı Omniya. Bir anda fark edivermişti. Bu ana kadar düşünmeye fırsatı olmamıştı hiç, ama Cornelius Slinker’ın ne yaptığı açıkça ortadaydı. Hildegrew’la boğuşmuştu ve eğer yapmasaydı, çatıdan aşağı uçan Omniya olacaktı.

“Hildegrew’un peşinden gidersek,” dedi Withers, “gidip de evde işlenen bir cinayetle ilgili suçlamalarda bulunursak, şehirdeki yetkililer eve girmek isteyecekler. Hep bunu beklediler. Yıllardır bekliyorlar. Tek ihtiyaçları olan...”

“Bu kadar yeter, Bay Withers!” diye atıldı Trimbleby. “Bu kadar yeter. Bunların hiçbirini bilmesi gerekmiyor.” Sonra da Omniya’ya döndü. “Sen, sen bir Halibut’sun. Bunları bize bırak.”

“Bu da ne demek oluyor?” diye bağırdı Omniya, oturduğu sandalyeden ayaklanarak. Trimbleby onu geri itti. Omniya direnmeye çalıştı, ama Trimbleby zorla oturttu. Artık ona bakmıyordu bile; tek eliyle iterek sandalyesinde oturur vaziyette kalmasını sağlıyor, ama ona bakmıyordu. Diğer iki yardımcıyla birlikte Digby’ye dönmüşlerdi ve artık Omniya’yla ilgilenmiyor gibiydiler. Bir şeyler söylüyorlardı. Omniya bağırmayı bırakıp dinlemeye başladı.

“Evde hayat devam ediyor, Bay Digby,” dedi Withers.

Kâhya, üç yardımcısına boş gözlere bakıyordu.

“Ediyor, biliyorsunuz. Tüm olanlara rağmen hayat devam ediyor. Böyle bir şey ilk kez yaşanmıyor ki. Babanız risklerin farkındaydı. Burada olsa,

‘Evde hayat devam ediyor,’ derdi muhakkak. Tıpkı babası, onun büyükbabası, büyük-büyük-büyük-büyük-büyük-büyük-büyük-büyük-büyük-büyükbabası gibi.”

“Evet, doğru söylüyor, Bay Digby,” dedi Dish. “Evde hayat devam ediyor.”

Sessizlik oldu. Sonra Digby onaylarcasına kafasını salladı. “Evde hayat devam ediyor,” dedi sessizce, ondan önceki varis kâhyaların asırlar boyu dediği gibi.

“Belki artık bize güvenirsiniz,” dedi Trimbleby. “Babanızın güvendiği gibi.”

“Ne zamandır sizden bunu bekliyoruz,” dedi Withers.

“Başka da bir beklentimiz yok,” diye ekledi Dish. Digby yine başıyla onayladı.

Omniya bir dakika daha izledi. Sonra bağırmaya başladı. “Çekin elinizi üzerimden!”

Trimbleby sanki varlığını unutmuş da birden hatırlamış gibi, dönüp Omniya’ya baktı. “Çılgılık mı atacaksın? Tekmeleyecek misin yoksa?”

Omniya gözlerini kısarak kızgın kızgın baktı.

“Peki.” Trimbleby elini çekti. “Şimdi, duvarın dışında görüldüğüne dair bir rapor vardı. Anladığım kadarıyla, yalanmış herhalde. Hildegrew’un yaydığı bir söylentiymiş.”

Omniya omuzlarını ovalarken başıyla onayladı.

“Nerede saklanıyordun?”

Omniya cevap vermedi.

“Peki, pek çok yer var, değil mi? Neyse, şu söylenti için, bir yanlış anlama diyeceğiz, olur mu?”

“Bir yanlış anlama,” dedi Withers. “Kimsenin seninle ilgili bir şüphesi kalmamalı.”

“Nasıl, ne dersin?” dedi Dish.

Omniya omuzlarını silkti.

“Bu iyiliğimizin değerini bil,” dedi Trimbleby.

“Teşekkürler,” diye homurdandı Omniya, sözcükler ağzından zorla dökülmüştü.

“Peki Hepbüyür ne biliyor? Yanımıza gelip, senin kâhyayı kimin öldürdüğünü bildiğini söyledi.”

“Katilin Cornelius Slinker olduğunu sanıyor.”

“Bazilika’yı biliyor mu? Onu gördü mü – ah, yani, hayaleti o da gördü mü, demek istedim.”

Omniya başını iki yana salladı.

Kâhya yardımcıları ona pürdikkat baktılar.

“Sadece ben gördüm!”

Kâhya yardımcıları bir saniye daha baktıktan sonra kafa kafaya verdiler. Omniya başını uzatıp, ne dediklerini duymaya çalıştı.

“Oğlan Tobias’ı görmedi,” diye fısıldadı Withers.

“Geç kaldı,” diye ekledi.

Trimbleby başıyla onayladı. “Kız söylemezse, Tobias’ın düşüp öldüğüne inanır.”

“Ya insanlara kâhyanın öldürüldüğünü söyleyip durursa?” dedi Dish.

“Kanıtı yok,” dedi Withers.

“Hem zaten kime söyleyecek?” Trimbleby güldü.

“Halibut’lara mı?”

Diğerleri sırtıttı.

Trimbleby pat diye Omniya’ya dönüverdi. “Bu gece Büyük Kule’de gördüklerini bir daha anlat.”

“Tobias Hildegrew’un uzaklara uçtuğunu gördüm.”

Trimbleby derin bir nefes aldı; hislerini gizlemekte zorlanıyordu.

“Duvarın dışına çıktığına dair dedikodunun doğrulanırsa bitersin,” dedi Withers. “Cezasını biliyor musun?”

“Siz Halibut’ları cezalandıramazsınız!” diye haykırdı Omniya.

“Cezalandıramaz *myız*?” dedi Trimbleby küçümseyerek. “Daha önce hiç yapmamış mıyız? Duvarın dışına çıkan biri için cezanın sonu yoktur Omniya. Tüm yaşamı boyunca cezalandırılır.”

“Akıllı bir kızsın sen,” dedi Withers. “Öyle biri neyi hak eder? Kestiremiyor musun?”

Dish av köpeklerinininkine benzeyen yüzüyle, tek kaşını havaya kaldırmış, ona bakıyordu.

Kâhya yanlarına geldi. “Omniya,” dedi. “Manıkkı ol. Gördüklerini anlat bize.”

“Tobias Hildegrew’un...”

“Kuleden düştüğünü gördün,” dedi Digby. “Öyle değil mi?”

Omniya sustu.

“Söyle hadi!” dedi Trimbleby.

“Bu kadar yeter Bay Trimbleby,” dedi Digby. Omniya’ya yaklaştı. “Omniya, her şeyin bir nedeni var... Bazı şeyler var ki, ikimizin de gücü yetmez. Evde hayat devam ediyor.” Omniya’nın karşısında, uzun yeşil ceketinin içinde sinip kalmıştı. “Omniya, onun düştüğünü gördün. Bunca şeyden sonra, ken-

di babam bu adamın eliyle öldükten sonra, ben bile söyleyebiliyorsam, sen hayli hayli söylersin.”

Omniya kaşlarını çatıp baktı.

“Omniya? Lütfen.” Kâhya ona çaresizlikle gülümsemi. “Anlamamı rica ediyorum. Bazen yapmak istemediğimiz şeyleri yapmak zorunda kalırız, çünkü öyle gerekiyordur. Senin için ya da benim için değil, herkes için. Ben mesela, kâhyalığa meraklı değilim, ama işte görüyorsun. Bunu yapmak zorundayım. Ev için.” Duraksadı. “Lütfen Omniya.”

Omniya kâhyaya baktı. Yalvarıyordu sanki.

“Düşüğünü gördün, değil mi? Omniya? Değil mi?”

Omniya derin bir nefes aldı. Başıyla onayladı. “Düşüğünü gördüm.”

“Daha yüksek!” diye zorladı Trimbleby.

Kâhya ayağa kalktı. “Bu kadar yeter Bay Trimbleby.” Omniya’ya baktı. “Ona güveniyorum. Ne söylemesi gerektiğini biliyor. Omniya’yı geçirebilirsiniz artık Bay Dish.”

Dish diğer yardımcılara baktı.

“Bay Dish?”

Dish başıyla onayladı.

Omniya ayağa kalktı.

“Yanlış bir şey söylersen, anında haberim olur,” diye gürledi Trimbleby, Omniya kapıya doğru yürürken. “Gözüm hep üstünde olacak.”

Dish onu koridordan geçirdi, köşeden döndüler, sonra bir köşe daha döndüler, sonra iki yanında ofisler dizili bir koridor, birkaç köşe daha, birkaç

koridor daha ve en sonunda Hepbüyür'ün iki gün önce beklediği saatli odaya vardılar. Uyuklar vaziyetteki giriş memurları ayaklanıp, telaşla ceviz rengi ceketlerindeki buruşuklukları düzeltmeye çalıştılar. Sandalyesinde şekerleme yapan kıdemsiz memursa uyanıp şaşkınlıkla etrafına baktı.

“Omniya, kendi iyiliğin için, dediklerimizi hiçbir zaman unutma.” Dish ona ciddiyetle baktı. Sarkık yanaklarıyla çok öfkeli bir av köpeğini andırıyordu. “Şakası yok. İkinci bir şansın olmaz.” Durdu, sonra kapıyı işaret etti. “Gidebilirsin. İşte merdivenler.”

Aşağı indi Omniya. Dışarı varıp kafasını kaldırdınca, ay ışığında yükselen Aydınlık Kule'yi gördü.

Nerede olduğunu o zaman anladı.

Uzun Güney Bloğu'nun girişinde onu bekleyen biri vardı.

“Nereye gittiğini bilmediğim için burada bekledim,” dedi Hepbüyür. “İyi misin?”

Omniya başını evet anlamında salladı. Kapı girişine oturdu. “Bu gece orada olmamalıydın Hepbüyür. Sana gelmemeni söylemiştim.”

Hepbüyür yanına oturdu. “Kendi başına yapmana izin veremezdim.”

“Gelmemeliydin.”

“Özür dilerim Omniya, ama seni tek başına bırakmadım işte. En azından yardım etmeye çalışsam olmazdı. Orada o katille baş başa kaldığını, yardımına koşacak kimse olmadığını kurup durdum.”

“Digby’yle yardımcıları oradaydı. Plan da buydu zaten, hatırlamıyor musun?”

“Ya gelmeselerdi? Omniya, bana kızdığını biliyorum ama işte...”

“Teşekkür ederim Hepbüyür.”

Hepbüyür şaşırıp kaldı.

“Büyük cesaret gösterdin.”

Hepbüyür ona kuşkuyla baktı; dalga mı geçiyordu acaba?

Hayır, geçmiyordu. Hepbüyür cesaret göstermişti, üstelik sadece bu gece değil, Arduvaz Kule’de de. Omniya onu hafife aldığını düşünmeye başlamıştı. Güvenilir olduğunu biliyordu, ama bu kadar cesur olabileceğini aklına gelmezdi.

“Ciddi misin?” dedi.

“Hepbakar seninle gurur duyardı.”

Hepbüyür, dayısının adını duyunca gülümsedi. Onun için bundan daha büyük bir iltifat olamazdı. “Böyle mi düşünüyorsun gerçekten?”

Omniya başıyla onayladı. “Ama her şeyi berbat edebilirdin! Bir daha sakın bana söylemeden böyle bir şey yapma.”

“Yardım etmeme engel olmazsan, yapmam.”

Omniya bir anlığına baktı, sonra gülümsedi. “Gayet adil bir anlaşma.” Elini uzattı.

Hepbüyür gülümsedi. El sıkıştılar.

“Neler oldu peki?” dedi.

Omniya iç çekti. “Kâhya yardımcıları bana bir şeyler sormak istemişler.”

“Hayır, onu demiyorum; kulenin tepesinde neler oldu? Kimmiş? Görebildin mi?”

“Tobias Hildegrew.”

Hepbüyür şaşkınlıkla bakakaldı. “Tobias Hildegrew mu? Düştü mü? Cesedini buldular mı?”

Omniya omuzlarını silkti.

“İyi de nasıl oldu?”

“Anlatması zor.”

“Boğuşunuz mu? Sen mi?..”

“Hayır. Kendisi atladı.”

“Başka şansı kalmadığını anlamıştır.”

“Evet, galiba. Hepbüyür, çok yorgunum. Hem de ıslandım.” Omniya o anda, havuza düştüğünde ıslanan giysilerinin hâlâ kurumadığını fark etti. Hem zaten başka ne konuşacağını da bilmiyordu. Yalan söylemek istemiyordu. Herkese söyleyebilirdi, ama Hepbüyür’e değil. Omniya için yaptığı bunca şeyden sonra, olmazdı.

Hepbüyür hemen başını salladı. “Tabii.” Gözlerini Omniya’nın yüzünde gezdirdi. “Tırmalamış seni.”

Omniya bir anlığına sessiz kaldı. “Hepbüyür, Cornelius Slinker’la dün karşılaştığınızda sana ne demişti? Bir daha anlatır mısın? Ne dedi, demiştin?”

“Seni korumaya çalıştığını söylemişti.”

“Neden?”

“Nedenini söylemedi.”

“Yardım istediğimi nereden biliyormuş?”

Hepbüyür omuz silkti. “Gece avlunun çatısından düşen o muydu?”

“Galiba. Kuleden dönerken görmedin mi?”

Hepbüyür başını iki yana salladı. “Birileri çoktan cesedini alıp götürmüş herhalde.”

Omniya yine sustu. Zavallı Cornelius’u düşündü. Bıçağın parıldamasını ve Cornelius’un düşmeden az önceki çığlığını hatırladı. Omniya’yı kurtarmak için ölmüştü ve Omniya ona teşekkür etme fırsatı bile bulamamıştı.

Omniya bitkin bir halde ayağa kalktı. “Yarın görüşürüz.”

Hepbüyür de ayaklandı. “Kuleden düşen Tobias Hildegrew’du ama, değil mi? O olduğuna emin misin?”

“Tobias Hildegrew’du.”

“Demek ki peşindeki adam oymuş.”

“Sanırım.”

“Kaptanla Digby’yi de o öldürmü?”

“Bilmiyorum Hepbüyür. Bundan sonra da kimse gerçeği öğrenebilecek mi, bilmiyorum.”

“Ve şimdi de kendisi öldü?”

Omniya kaşlarını çattı. Yalan söylemeye başlamıştı bile. Hepbüyür’ün, kendisinin gerçek olduğunu bildiği bir şeyi düşünmesini sağladığının farkındaydı; yalan söylemek değilse de kötü bir şeydi bu. Daha da kötüleştirmek istemiyordu.

“Yorgunum,” dedi. “Gerçekten çok yorgunum Hepbüyür.”

Hepbüyür başını tamam anlamında salladı. “E iyi, öldüyse, artık saklanmana gerek kalmadı.”

“Evet, kalmamıştır herhalde.”

“Eğlenceliydi aslında, ne dersin?”

Omniya ne demek istediğini anlamamıştı.

“Sen saklanmak zorunda kaldım... ben sana yiyecek getirdim...”

“Bir dahaki sefere rolleri değişelim.”

Hepbüyür gülümsedi. “Yine saklanacak bir yere ihtiyacın olursa, gardırobum her zaman emrine amade.”

Omniya da gülümsedi. “Teşekkürler Hepbüyür. Her şey için. Ha, bir de, Bazilika’yı gördüğünü kimseye söyleme. Özellikle de, sorarlarsa, kâhya yardımcılara. Onlara Bazilika’yı hiç görmediğini söyledim.”

Hepbüyür merakla baktı.

“Yatmaya gidiyorum. Yarın görüşürüz.”

“Yarın Parke Günü. Gelecek misin?”

“Bilmem, bakarım.”

Omniya içeri girdi. Merdivenleri çıkıp ailesinin dairesinin olduğu koridora girdi. Anne babasının uyuduğu odanın kapısının yanından, parmak uçlarına basarak geçti. Hepdüzgün’ün kapısından süzülen kokuya bakılırsa, yeni bir yağlı karışım üzerinde çalışıyor olmalıydı. Omniya kendi odasına ulaştı ve sonunda, sanki üzerinden haftalar geçmiş gibi hissederek, gerçek bir yatağa uzandı.

Ve tüm bu olanlardan sonra hiç beklenmedik bir şekilde, anında, derin ve rüyasız bir uykuya daldı – çok yorgun olduğu için mi, yoksa düşünmesi gereken çok şey olmasına rağmen anlamaya çalışmaktan vazgeçtiği için mi, gerçekten bilmiyorum.

24

Parke Sahanın Üzerinde

Ertesi gün, bir hafta önce Hepbilge'nin cenazesinin olduğu gün gibi güneşli ve ılıktı. Gece boyu peyda olup Büyük Kule'nin tepesinde hışımla uğuldayan rüzgâr dinmiş, geriye sadece hafif bir esinti kalmıştı.

Halibut'lar, Pıtrak Ev'in muazzam genişlikteki çatısına yerleşmişlerdi. Parke Günü'ydü; adını İkinci Hepgenç Halibut'ın icat ettiği bir oyundan almıştı; bir takım, Ren geyiği boynuzu takmış diğer takım oyuncularına halka atıyordu. Oyun, Pıtrak Ev'in ortasındaki parke sahada oynanırdı ve geleneksel olarak; izleyiciler sahaya bakan çatının üzerinde oturur, alkışlamak istediklerinde, oturdukları yerin az aşağısındaki duvara sırf bu yüzden inşa edilmiş olan ahşap çıkıntıya ayaklarını vururlardı. Gençler değil yaşlılar oynardı. Her yıl, yaşı büyük Halibut'lardan oluşan takımlar karşılaşır, zar zor yürüyen en yaşlılar sahanın çeşitli yerlere oturur, kafalarına taktıkları boynuzları atışı yapanların hal-

kalarından korumak için başlarını hafif hafif sallarlardı; atış yapanların yer değiştirmesi yasaktı. Çocuk Halibut'ların hiçbiri bu oyunu sevmezdi ve aslında kırk yaşından küçük herhangi birinin oyuna en ufak bir ilgi duyması ya da altmışından önce oynamaya başlaması pek görülmüş şey değildi.

Yine de bütün Halibut'lar, oynamaya ya da izlemeye değilse bile, son oyunun ardından çatıda servis edilen Parke Yemeği'nin tadını çıkarmak için gelirlerdi. Daha şimdiden, oyunlar henüz bitmemişken, Digby ve yardımcıları, çatıda oyunu izleyen Halibut'ların arkasında dizi dizi hazırlanan masaları denetliyorlardı. Kırmızı üniformalı servis görevlileri, tabak çanak, çatal kaşık ve yiyeceklerle dolu servis tabaklarıyla masaların arasında cirit atıyordu. Çatının bir köşesinde, yemekleri yerden yukarı çekmek için kurulan vincin orada başka görevliler de vardı. Yemekleri binanın aşağısına, sıra sıra mutfağa gidip gelen aşçılar getiriyordu; yuvalarına girip çıkan bir arı kafilesi gibiydiler.

İkinci Hepgenç Halibut'ın zamanında oyunlar tüm gün sürerdi ve Parke Yemeği de yaklaşık bir saatlik basit bir yemekle sınırlıydı. Şimdilerde ise oyunlar öğlen gibi bitiyor, yemek bir oburluk şölenine dönüşüp geceye kadar sarkıyordu.

Omniya birkaç çocukla birlikte durmuş, ayaklarını tahtaya vurup duran coşkulu yetişkinlerin kafalarının üzerinden sahaya bakıyordu. Halkalardan biri bir boynuza geçince, izleyiciler ayaklarıyla alkış tuttu. Omniya başını kaldırıp etrafına baktı. Digby

ve şef garson masaların birinin başında, bir şey görüşüyorlardı. Kâhya yardımcıları çatının etrafına dağılmışlardı. Her biri ona doğru keskin bakışlar atıyorlardı.

“Çok sıkıcı!” dedi Hepzeki; alışılmadık kadar kalın turuncu çizgileri olan bir gömlek giymişti ve ağzı sulanarak arkalarındaki masalara bakıyor, yemek için daha ne kadar bekleyeceklerini merak ediyordu.

“Buna spor mu denir?” dedi en az Hepzeki kadar sıkılan Artesya.

“Ben derim,” dedi Evesya.

“Fikrinizi soran oldu mu?” diye araya girdi, önlerinde oturan yetişkinlerden biri, evin en huysuzu, Hepmağrur Halibut. “Büyüyünce kıymetini anlarsınız.”

“Öyleyse büyümem, daha iyi,” diye homurdandı Hepzeki.

Hepmağrur arkasını dönüp ona baktı.

‘Hepzeki haklı,’ diye düşündü Omniya. Düşünsenize, büyüyünce bu oyunu sevmek. Hatta oynamayı istemek...

Omniya arka tarafa doğru yürümeye başladı. Bir ara durup Büyük Kule’ye baktı. Ne kadar güzel bir gündü. Bir gece önce yaşananlardan eser yoktu. Böyle güneşin altında, yüzünü hafifçe okşayan esintiyle durup düşününce; dün geceki karanlığın, uğuldayan rüzgârın, çatıdan atlayan kuşumsu adamın gerçek olduğuna inanmak çok zordu.

Fakat gerçektir, Omniya’nın hayal gücünün ürünü

değil. Sonrasında olanlar da hayal gücünün ürünü değildi. 'Gerçi gerçek olmadıklarına inanmak daha kolay olurdu,' diye düşündü Omniya, çok kolay olurdu. Yirmi dört saatten daha az zaman geçmişti ve kulağına şimdiden söylentiler geliyordu, şimdiden bildiklerinin doğruluğundan kuşkuya düşürecek şeyler söylenmeye başlanmıştı. Neler olduğunu hatırlamak istiyorsa, olan biteni bir yerlere yazması gerekecekti neredeyse.

Sabah uyandığında, duvarın dışına hiç çıkmadığı konuşulmaya başlamıştı bile. Daha önce iddia edilenler, biriyle karıştırılmasının sonucuydu. Günler sonra gördüğü anne babası, onu en son ne zaman gördüklerini tam hatırlayamıyorlardı ve Omniya birkaç günlüğüne Hepbüyük'de kalmaya gittiğini söyleyince, bu açıklamayla tamamen ikna olmuş gibydiler. Kulaktan kulağa dolaşan öbür söylenti daha çok ilgilerini çekiyordu.

Anlatılanlara göre Tobias Hildegrew geceleyin Büyük Kule'den aşağı düşüp ölmüş, vücudu tamamen parçalandığı için alelacele gömülmüştü. Ebedi İstirahat Çayırı'nda bunu ispatlayacak yeni bir mezar vardı. Kara akbabayı yakalamak için, kendi canını hiç düşünmeden kuleye tırmandığı; öyle fedakâr, öyle hakikatli bir hizmetkâr olduğu söyleniyordu. Hepkırır N. Halibur'a göre akbaba öylesine büyük bir kuştı ki, onu pençeleriyle yakalamış ve Tobias kurtulmak için çırpınınca pençelerinin arasından kayıp düşmüş olmalıydı. Hepcoşkun, evin en üstün hizmetkârlarından biri olarak Tobias'ın anısı-

nı yaşatmak üzere, kahramanca ölümünün devasa bir tablosunu yapmak istemişti. Herkes Tobias'ı özleyecekti ve Halibut'lar onun paramparça ölümünü duymaktan büyük üzüntü duymuşlardı. Fakat, senede sadece bir kez düzenlenen Parke Günü'ndeki eğlencelerini gölgelemeye yetecek kadar da üzülmüş değillerdi. "Tobias da bugünün tadını çıkarmamızı isterdi," dediler birbirlerine ciddi ciddi.

Omniya şimdi Pıtrak Ev'in çatısında toplanmış olan Halibut'lara bakarken, onları sanki daha önce hiç böyle görmediğini düşündü. İçlerinde kaptan olmaya en yakın kişi olan Hepparlak, çenesi göğsüne kadar sarkmış, çatının karşı köşesinde mavi ceke-tiyle oturuyordu. Genç bir yardımcı kâhya yardımcısı onu iki yanından da tutuyordu ki, birden sen-deleyip düşüvermesin. Etrafında başka Halibut'lar oturuyordu. Omniya'nın anne babası da biraz ötede, Hepbüyür'ün anne babası ve arkadaşlarıyla birlikteydi. Artık sahada ne olup bitiyorduysa, bağıra çağıra ayaklarını sevinçle tahtaya vuruyorlardı. Bir boynuza halka geçmişti muhtemelen. Arkalarında ise hizmetkârlar, masaların arasında cirit atarak sof-raları hazırlıyordu.

Birden Omniya'nın aklında bir soru belirdi. *Bu daha ne kadar sürecekti?*

Bu düşünce onu sarstı. Omniya asla bir şeylerin değişebileceğini sanmıyordu. Benzersiz Ev hep vardı ve hep de olmaya devam edecekti. O bir Halibut'tı ve Halibut'lar burada yaşıyordu. Ve işte Halibut'lar böyle yaşıyordu. Ve işte Parke Günü'nde hepsi bura-

da oturup ayaklarını tahtaya vuruyor, yemeğin başlamasını bekliyorlardı; tıpkı İkinci Hepgenç Halibut'ın zamanından beri her sene yapıldığı gibi.

Ve ayrıca Tobias Hildegrew, Halibut hazinesine ulaşmaya *bu kadar* yaklaşabilmişti. Eğer ulaşıp da alabilseydi, yaşadıkları bu hayattan, evden, evin içindekilerden geriye ne kalmış olurdu? Burada oturmuş oyunu izleyenlerin hiçbiri, Tobias Hildegrew'un amacına ulaşmaya ne kadar yaklaştığının ya da bu noktaya gelene kadar ne suçlar işlediğinin farkında değildi. Sanki küçük çocuklarmış da güven olamazmış gibi, genç yaşlı tüm Halibut'lardan saklanmıştı.

Hem neden bir hizmetkâr hazineyi ele geçirmek istemesindi ki? Elbette isterdi. Neden istemesin?

“Omniya.”

Omniya arkasını döndü. Donakaldı. Cornelius Slinker!

“Ama ben sizin...”

Cornelius başını iki yana salladı. “İtti. Düştüm. Ama şimdi iyiyim. Kırık yok. Biraz başım ağrıyor, hepsi o.”

“Fakat yüzünüz...”

Slinker'ın yüzünde, sol gözünün köşesinden başlayıp çenesine kadar uzanan bir yara vardı. Dikiş atılmıştı ve teninde düzensiz aralıklarla küçük düğümler görülüyordu.

“Bıçağı vardı. Şanslıyım. Bir santimetre yana gelse, gözüm giderdi.”

Omniya başıyla onayladı. Ne diyeceğini bilemiyordu. Ya da nereden başlayacağını. “Ben sizin...”

“Biliyorum.”

“Ama buradasınız.”

“Evet.”

“Arduvaz Kule’ye giderken neden peşimden geldiniz?”

“Seni korumak için.”

“O sabah beni nasıl buldunuz?”

“Hepbüyür’le birlikte olabileceğini tahmin ettim. Güney Bloğu’nun dışında bekledim.”

“Bütün gece mi?”

Slinker başını evet anlamında salladı.

“Korunmaya ihtiyacım olduğunu nereden bildiniz?”

“Kiremit.”

“Kaza olmadığını biliyor muydunuz?”

“Şüphelenmiştim. Gondolier bir açıklama bulamadı.” Cornelius omuz silkti. “Eğer bir kiremitin düşmesi için neden yoksa, düşmez. Biri düşürmüştür.”

“Niye sizden başka kimse böyle düşünmedi?”

Haberci yine omuzlarını silkti. “İşlerine gelmemiş olabilir mi?”

“Siz de kiremit yüzünden bir şeylerden kuşkulandınız, hepsi bu mu?”

“Duvarın dışına çıktığına dair söylentiler de duyunca, emin oldum. Söylentiler kulağıma geldiği an, birinin ısrarla senin peşinde olduğunu anlamıştım.”

“Sonra da beni korumaya çalıştınız?”

Slinker başıyla onayladı.

“Neden bana söylemediniz Cornelius?”

“Hepbüyür’e söyledim.”

“Ama neden bana söylemediniz?”

“Ne zaman?”

“Arduvaz Kulesi’nin tepesine kadar peşimden gelirken!”

“Yakalayamadım ki.”

Omniya gülümsedi. Hatta neredeyse kahkaha atmak gelmişti içinden.

Haberci ona çekingen bakıyordu. Omniya birden Cornelius Slinker’ın utangaç biri olduğunu ve o yüzden pek konuşmadığını fark etti. Sert ya da acımasız değildi, utangaçtı sadece. Hem üstelik, tehlikede olduğunu anladığından beri Omniya’yı kolluyor ya da en azında kollamaya çalışıyordu.

“Dün gece hayatımı kurtardınız,” dedi Omniya sessizce.

Cornelius mahcup bir şekilde ayaklarını hafifçe oynatarak başını öne eğdi.

“Ve neredeyse ölüyordunuz.”

Cornelius omuzlarını silkti.

“Teşekkür ederim.”

Başını kaldırmadan, “Teşekküre gerek yok,” dedi dudaklarının arasından.

“Gerek var.” Omniya tekrarladı. “Teşekkürler Cornelius. Beni korumaya çalıştığınız için teşekkürler. Hayatımı kurtardığınız için teşekkür ederim.”

Başını kaldırıp baktı. “Bana güvenebilirsin,” dedi ciddi bir şekilde. “Bunu iyice anla, Omniya Halibut. Cornelius Slinker’a güvenebilirsin. Her zaman. Son-
suza kadar.”

Omniya cevap vermek üzereydi ki, “Cornelius Slinker!” dedi onu görüp yanlarına gelen Hepbüyür. “Öldünüz sanmıştım.”

Slinker arkasını döndü. “Sadece bir söylenti,” diye homurdandı. “Fazla abartmışlar.”

“Kuleden inince baktım yoktunuz, nereye kaybolduğunuzu merak etmiştim. Birilerinin sizi alıp götürdüğünü düşündüm.”

“Ayağa kalkıp yürüdüm,” dedi Slinker. “Zor olmadı. Biraz sendeledim. Birkaç kez de tökezleyip düştüm. Şimdi tamamen iyiyim.”

“Of, ne yara ama! Acıyor mu?”

Slinker başını iki yana salladı.

“Omniya,” dedi Hepbüyür, “Tobias Hildegrew için ne dediklerini duydun mu? Anlamıyorum. Herkes onun ne kadar iyi biri olduğunu, ölmesine çok üzüldüklerini, dev akbabayı yakalamaya çalışırken nasıl da ölüp gittiğini anlatıp duruyor. Yanıldıklarını söylediğimdeyse, benimle alay ediyorlar. Ama dediklerinin hiçbirisi doğru değil! Kâhyayı öldürdü o!”

“Bu söylediğinin ispatı yok sanırım,” dedi Omniya.

“Ee, ispatı yoksa, öldürmediği anlamına mı geliyor yani? Senin peşine düşmediği anlamına mı geliyor? Dün gece seni öldürmeye geldi. Arduvaz Kule’de de öldürmeye çalıştı. Eğilim Salonu’ndaki kiremit kazaydı belki, ama Arduvaz Kule’de başına gelenler kaza değil. Doğruydu, değil mi?”

Omniya başıyla onayladı.

“Öyleyse anlayamıyorum! Öldüyse, tamam, en azından artık yok. Ama neden gerçekleri anlatma-

yalım? Neden onu bu kadar harika biri gibi gösterelim?” Hepbüyür, Cornelius’a baktı. “Haklı değil miyim? Sizce öyle değil mi?”

Haberci bir şey demedi. Omniya onu izliyordu. Omniya’nın korunmaya ihtiyacı olduğunu anlamıştı. Korkunç kazalar, ona inandırıcı gelmemişti. Aca- ba bu, onun daha önce de böyle “kazalar” gördüğü anlamına gelir miydi? Başka insanların da kovalandığını, yakalandığını ve öldürüldüğünü mü görmüş- tü? Belki de bir haberci olduğu için, Halibut’lardan aynen şimdiki gibi saklanan başka şeyler de görmüş ya da duymuştu.

“Atladı mı?” dedi Hepbüyür. “Düştü mü? Birisi mi itti? Sen mi ittin Omniya? Boğuşunuz mu? Onu kenara doğru mu ittin?”

“Hayır, itmedim.”

“Başkası mı itti peki? Kâhya yardımcıları mese- la?”

“Hayır.”

“Nasıl oldu o zaman?”

Omniya duraksadı. Belki de ona söylemeliydi. Göz ucuyla, çatının bir köşesinden onu gözleyen Trimbleby’a baktı. Belki de söylemeliydi!

Tam söylemeye niyetlenmişken, “Peki, tamam,” dedi Hepbüyür. “Biliyorum. Sorup durmamalıyım. Üzücü bir durum. Gördüklerin korkunçtur herhalde.”

Omniya sessiz kaldı. Sonra başıyla onayladı. Cornelius Slinker’ın pelerinin cebinden taşan bir zarfın ucunu fark etti. “Onun ölüm kâğıdı mı?” diye sordu.

Cornelius başıyla onayladı.

“Şimdi mi götüreceksin?”

Haberci yine başını salladı.

Omniya yolculuğu hayal etti: Batı Bloğu’nu geçip, kapıya ulaşana kadar beş kilometre yol yürüyecek, sonra da şehre çıkıp ölüm kâğıdını nereye bırakılıyorsa oraya bırakacaktı. Ölüm kâğıdı sahteydi, çünkü Tobias Hildegrew ölmemişti. Peki dışarıda başka kimler vardı? Onlar. Hem de bir kişi değil, bir sürü. Trimbleby öyle dememiş miydi? Bir kişi değil, bir sürü kişi.

Trimbleby’nin kimleri kastettiğini biliyordu Omniya. Bazilika’nın sözünü ettiği ve Tobias Hildegrew’un evden uçuğu her seferinde görmeye gittiği kişiler. Hepgiderler. Ama kimdi onlar? Ve neden Hildegrew, sanki Benzersiz Ev’le savaştalarmış da bu sadece küçük bir çatışmaymış gibi, kazanacaklarını söylemişti?

Bazilika önceden onlardan biri miydi? Omniya, Pedagogya’ya Bazilika’nın yaşadığını söylediğinde; müdirenin ilk tepkisi, Omniya’nın onu duvarın dışında görmüş olabileceğini söylemekti. Belki de Bazilika onlardan biriydi ve o yüzden o odaya kilitlenmişti. Ama eğer gerçekten öyleyse bile; Omniya, Bazilika’nın artık onların tarafında olmadığından emindi.

Bazilika yaşıyordu. Omniya bunu biliyordu. Kâhya yardımcılarının ne dediği umurunda değildi. Bazilika hayalet değildi. Ama Omniya’nın aklına hayaline gelebilecek türden biri de değildi. Tanıdığı hiçbir Halibut’a benzemiyordu; hatta o kadar

benzemiyordu ki, Omniya onun gerçek bir Halibut olduğundan tereddüt etmişti. Ama gerçektir.

Omniya epeyce uzaktaki Arduvaz Kule'ye baktı. Bazilika'nın, penceresinden Pıtrak Ev'i izleyip izlemediğini merak ediyordu.

Omniya'ya öyle geliyordu ki, evle ilgili bildiğini düşündüğü şeylerin hiçbirine güven olmazdı. Tam da Bazilika'nın dediği gibi, bazı şeyler görüldüğü gibi değildi. Fakat Omniya güvenilmez bu şeylerin neler olduğunu bilmediğini fark etti; ya da en azından hepsini bilmediğini diyelim ve bildiklerini de tam olarak anladığı söylenemezdi. Henüz değil.

"Keşke hiçbirini öğrenmeseydim," diyecekti neredeyse. Parke sahanın yukarısında oturmuş oyunu izleyen, yaşlıysalar sevinçle bağırıp ayaklarını yere vuran, gençseler ne kadar sıkıldıklarını homurdanıp duran diğer Halibut'lar gibi olmayı dileyecekti neredeyse. Hepsi yemeği bekliyor, başka hiçbir şey düşünmüyorlardı; tıpkı Omniya'nın sadece bir hafta önce Tobias Hildegrew'u pelerinin içinde Ebruli Koru'dan çıkarken görene, gidip araştırmaya karar verene kadar yaptığı gibi. Bu kararın hayatını değiştirdiğini biliyordu, bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı. Ve Omniya şimdi, acaba hayatının nasıl değişeceğini bilseydi, yine de araştırmaya karar verirmiydi, merak etti.

Fakat artık öğrendiğini öğrenmişti, dönüşü yoktu. Omniya bu süreçte ne kadar değiştiğini anlamaya başlamıştı. Sadece üç gün önce Oyuklu Konak'ın devasa girişlerine bakmış ve iki yüz senedir burada

olduklarını, iki yüz sene daha burada olacaklarını düşünüp kendini rahatlatmaya çalışmıştı. Ama şimdi Pıtrak Ev'in çatısında, Halibut'ların arkasında hazırlıkları süren şölen sofrasına bakıp, bunun daha ne kadar süreceğini soruyordu kendine; belki de her şey yarın bitecekti, kim bilir?

"Neyse, geçti gitti işte," dedi Hepbüyük, hâlâ Tobias Hildegrew'u düşünüyordu.

Omniya dönüp ona baktı. Cornelius Slinker'sa Hepbüyük'ün yanında durmuş, Omniya'yı izliyordu. Omniya, Cornelius orada olduğu için mutluydu. Onun yardımına tekrar ihtiyaç duyacakmış gibi bir his vardı içinde. Ve Hepbüyük'ün yardımına da. İki-sine de ihtiyacı olacağını hissediyordu.

Omniya Halibut kadere inanmaz. Hatırladınız mı? Tüm bunlar daha yeni başlarken; Alevya isimlerin mi insanları, insanların mı isimleri belirlediğini sorunca, Omniya kadere inanmadığını söylemişti. Omniya insanın kendi yolunu kendisi çizdiğine inanıyor. Ya da en azından bugüne kadar inanıyordu, diyelim. Şimdiyse onu Benzersiz Ev için süregiden mücadelenin ortasına atan bir tür güç –kader deyin ya da şans ya da istediğiniz herhangi bir şey– olup olmadığını merak ediyor. Öyle bir mücadele ki, gözlerden uzak, nesiller boyu sürüp gitmiş. Ve eğer Omniya kendi payına düşen bölümü oynamak istemezse –kendi nesline yapılan çağrıyı kabul etmeyecekse– mücadeleyi kaybedecekti. Yok eğer payına düşeni yapmak isterse, kendinden ve hayalini kurduğu yaşamdan neler eksileceğini düşünüyordu.

Elbette kendisi dile getirmediği sürece bir insanın tam olarak ne düşündüğünü bilmek zor. Ben de Omniya'nın bana içini döktüğünü iddia etmiyorum, ya da dökmek istese bile bilfiil orada olduğumu da söylemiyorum. Bütün bunları nereden bildiğim, Omniya'nın başına gelen sıra dışı olayların yanında o kadar önemsiz ki ve eğer bir gün onu da anlatmaya karar verirsem, kesinlikle bu hikâyeyi bitirene kadar bekleyeceğim. Zaten böylesi sadece Omniya için değil, bu kitabı okuyan herkes için daha adil olur.

Fakat aşağıda oynanan oyunla coşup ayaklarını vuran Halibut'larla dolu Pıtrak Ev'in çatısında Hepbüyür ve Cornelius ile dururken, Omniya'nın aklından geçen bir şeyi çok iyi biliyorum: Henüz bitmedi. Hepbüyür yanılıyor. Tobias Hildegrew'un Büyük Kule'nin tepesinde kanatlanmadan önce bağırarak söylediklerini duymadı o. Ama Omniya duydu.

'Aksine,' diye düşündü Omniya, 'her şey daha yeni başlıyor.'

MACERA DEVAM EDECEK